LEONORE FLEISCHER

İHANET

AFA ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI

AFA - Çağdaş Dünya Edebiyatı: 11
AFA - Yayınları: 115

ISBN - 975 - 414 - 053 - 7

Nisan, 1990

©United Artists Pictures Inc.'in izniyle
Penguin Books USA Inc.'in yan kuruluşu
New American Library, 1988
ONK Ajans

© *Betrayed* adlı İngilizce orijinalinden çevrilen bu kitap,
Joe Esterhas'ın senaryosu esas alınarak yazılmıştır.
© Türkçe hakları AFA Yayıncılık A.Ş.

Dizgi: AFA Yayıncılık A.Ş.
Baskı: Gülen Ofset
Kapak: Reyo Basımevi

AFA Yayıncılık A.Ş., Babıali Cad. Sıhhiye Apt. 19/8 Cağaloğlu - İSTANBUL
☎526 39 80

LEONORE FLEISCHER

İhanet

Çeviren:
Zeynep Sirer

AFA
YAYINLARI

Her şey bir ölüm olayıyla başlar. Ne var ki, yaş ilerleyip ecel gelince doğanın hükmünü uyguladığı türden olağan bir ölüm değildir sözkonusu olan; doğal olmayan, insan eliyle gerçekleştirilen vahşi ve hain bir ölüm, gizlice tasarlanmış, kalleşçe bir ölümdür bu!

Acımasız, insafla ilgisi olmayan, planlı, kasıtlı bir cinayet. Yalnızca bir cinayet değil, gerisi de var. Bir kişinin ölümü sadece kanlı bir başlangıçtır. Çünkü bir kez kan dökülmeye başladı mı, çaresiz ve kaçınılmaz bir biçimde kanı çeker artık. Ve daha fazla kan akar.

Bir bağımlılık türüdür şiddet. Bastırılması imkansız bir açlık duygusudur. İnsanla beslenen ve yemesi, hiç durmadan yemesi gereken öfkeli bir canavardır şiddet...

Bölüm 1

Kraus

Yayın odasına sigara dumanının ve tepesinden taşan kül tablalarının leş gibi kokusu sinmiş, odanın havası ağırlaşmıştı. Sürekli çalışan klima içeri ne kadar hava üflerse üflesin, yaz mevsimine giren Chicago'nun yakıcı sıcağıyla ve Kraus'un dazlak kafasının üstünde bir çelenk gibi çöreklenen sigara dumanıyla başedemezdi. Mikrofonun başındaki Kraus terliyordu, ceketini, kravatını çıkarmış, yakasını açmıştı, mikrofondaki dört saatlik nöbetinin sonuna yaklaşırken yorgunluktan sesi çatlak çıkmaya başlamıştı.

Son bir saattir biraz azalmasına rağmen dinleyiciler yine de aramayı sürdürüyorlardı. Her zamanki gibi uçan daire gördüğünü söyleyen bir yığın insan; galaksinin dışından gelen yaratıklar tarafından kaçırıldığına ve şu anda da bir Plütonlu'nun bebeğini taşıdığına yemin eden bir kadın; telefon şirketinin kendisini dinlediğini ve tuvaletine bir mikrofon yerleştirdiğini bütün dünyaya duyurmak isteyen bir adam. İşte ya da işten eve dönerken ya da tembel tembel otururken radyolarını dinleyen, seslerini duyurmak isteyen, başkalarına ulaşmak isteyen kadınlar ve erkekler; yalnız ama umutlu insanlar. Sorunları, garip inançları, genellikle yanlış bilgiye dayanan inatçı fikirleri olan ve kendilerini radyoda konuşurken duymak

isteyen kadınlar ve erkekler. Birçoğu da sıradan manyaklar.

Dan Kraus manyakların ilgisini çekiyordu, bu işte sermayesi buydu. İstasyon, reklamlarda onu övdüğü zaman buna "tartışma" adını veriyordu. "Tartışmak için, kentteki en hızlı, en taze tartışmaları dinlemek için WLD Chicago'dan Dan Kraus'u açın, Ortabatının sesini." İstasyon, Kraus'u, ağzına geleni söylemesi ve saldırgan davranması için de teşvik ediyordu; Kraus bir "kişilik" olmuştu ve bunun karşılığı ödeniyordu. İnsanlar, Kraus'un insafsızca söyleyeceklerini dinlemek için açıyorlardı radyolarını; dinleyicilerine hakaret ediyor, onları aşağılıyor, onlarsa daha da fazlasını duymak için yalvarıyorlardı. Dinleyicilerin büyük bir çoğunluğu sıradan kadınlar ve erkeklerdi, normal, akıllı insanlardı, ama normal ve akıllıca fikirlerini açıklamak için telefon etmiyorlardı pek. Zaten öyle yapsalar kimse ilgi duymazdı.

Akıllı, mantıklı ve sıkıcı her telefona karşılık "çılgın, kaçık" denilebilecek en az altı telefon geliyordu: Parmakları telefon kadranından hiç ayrılmayan ve esas özellikleri düşmanlık ve kavgacılık olanlar, radyo konuşmalarına katılmaktan hoşlananlar ve kendi seslerinin sesini dalga dalga yayılırken duydukları sürece Dan Kraus tarafından gülünç duruma düşürülmekte sakınca görmeyenler.

Kraus sigarasından derin bir nefes çektikten sonra izmariti kül tablasına bıraktı ve gözlerindeki teri sildi. Chicago yazında, kulaklıklar tam bir işkenceydi, sıcağı yayıncının başında ve ensesinde topluyorlardı. Doğru dürüst biçim verilmemiş, siyah ve beyaz tellerin birbirine karıştı-

ğı sakalı bile terliyordu. Ter, kaşlarından orta yaşlı yüzünün derin çizgilerine ve kırışıklıklarına akıyordu. Yine de sıcaktan ya da rutubetten fazla şikayetçi değildi. Her şeyden önce, istiridyeler bile sıkıntı çekmeden inci üretemezlerdi. Kraus kendi sözlerini som altına olmasa bile inciye benzetirdi. Yaptığı program, çektiği sıkıntı sayesinde reklamlarından gayet iyi para kazanıyor, haftalık geliri ve aldığı övgüler de bunu ispatlıyordu.

"Programın bitmesine yirmi dakika kaldı ve hava 40 derece," diye homurdandı dinleyicilerine. "Hey millet! Bu akşam neden sözedeceğiz biliyor musunuz? Yahudilerden!" Pürüzlü sesi, sözcüklere patlamaya hazırmış gibi bir anlam veriyordu. "Anti-semitizm! Nefret! Aranızda, yani bütün o tatlı, dost canlısı, Yahudi olmayan insanlar olarak aranızda onlardan ölesiye nefret edenlerin çok olduğunu biliyorum. Bu konuda konuşacak cesarete sahipsiniz değil mi? İnançlarınızdan utanç duymuyorsunuz, değil mi?" Alayları kasıtlıydı, insanları tahrik edip öfkeyle telefona sarılmaları için tasarlanmıştı.

Kraus, tepeden bakan bir tavırla mikrofona gülerken geri, sıradan, ortalamanın altındaki dinleyicilerinin öfkeden deliye döndüklerini ve nefretlerini zorlukla denetleyebildiklerini görür gibi oldu. Onların o geri zekalı ve tutucu zincirlerine asılıp çekmeyi seviyordu.

"Ben WLD'den Kraus, Ortabatının sesi, 90.000 watt, Chicago ya da Sickago, nasıl söylemek isterseniz öyle olsun. Şimdi ne diyeceğimi biliyor musun ortak? Ben de bir Yahudiyim. Hadi, gel bakalım, ne kadar cesur olduğunu göster bana. Bu haberi duyduktan sonra şu Yahudiyi

ara da dobra dobra konuşalım, tamam mı?"

Banttan reklam spotu başladığında Kraus mikrofonu kapattı ve gömleğinin cebinden filtresiz bir sigara çıkardı. Sigarasından derin bir nefes çekip gömleğinin terden sırılsıklam ıslanmış yakasıyla ensesini oğuşturdu. Radyodayken, gerginlikten her yanı böyle düğümleniyordu; yirmi yıllık yayıncılık hayatı boyunca kasları asla gevşememişti.

Stüdyonun ses teknisyeni Bob Reilley, yayın odasının camının öteki tarafında, kontrol panelinin yanına geldi.

"Sen bu akşam aranıyorsun Dan," dedi, yarı şaka yarı ciddi. Sesi hoparlörden geliyordu.

Kraus yüzünü buruşturarak güldü. "Öyle mi? Eğer bunu yemezlerse hepsinin canı cehenneme!" Telefonunu işaret etti. Bütün düğmelerin ışıkları yanıyordu. "Gördün mü? Bunun onları ortaya çıkaracağını biliyordum. Sıcak yüzünden. Chicago'nun sıcağı ve Yahudi avı için bir fırsat. Bu ikisi birarada olunca kaybetmezsin."

Reklam bitmişti. Kraus mikrofonu açtı ve parmağıyla ilk düğmeye dokundu. "Konuş bakalım!" dedi.

"Şey, Yahudiler hakkında söylediklerinizi..." diye başladı telefondaki ilk ses. Zayıf, titrek, yaşlı bir sesti, kolayca kırılabilecek kemiklerin çıtırtısı duyuluyordu sanki arkasından.

"Eee? Ne olmuş?"

"Onların hepsi hastalık taşırlar, olan bu. Ve hastalıklarını herkese bulaştırırlar. Hepsi frengilidir."

Dan Kraus dudaklarının arasından yükselen ve hay-

retini gösteren gülüşü engelleyemedi. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Hayır efendim! Böyle bir konuda asla şaka yapmam!" Kırılmış, incinmişti. O zayıf ses renk ve güç kazandı.

Sesindeki alayı gizleme zahmetine girmeyen Kraus "bir dakika, şunu doğru dürüst anlayalım," dedi. "Yani sen hepsi frengili oldukları için mi Yahudilerden nefret ediyorsun?"

"Evet, öyle."

"Bütün Yahudilerin frengili olduklarını nereden biliyorsun?"

"İncil'de yazıyor," diye karşılık verdi adam, giderek artan bir güvenle. "Tam şurada yazıyor, Genesis'te..."

"Bana İncil'den sözetme, dandan! "Kraus onun sözünü kesti. "İncil sadece bir bestseller. Tıpkı *Peyton Aşkları* gibi." Konuşmayı keserek ikinci yanan düğmeye bastı.

Bu seferki ses genç bir çocuğa aitti. Delikanlı öfkeyle, oradan oraya atlayarak uzun bir hikayeye başladı. Yahudi bir kızla çıkmak istemiş ama "orospu" onu reddetmişti. Kraus üç cümle söylemesine izin verdikten sonra çocuğun konuşmasını kesti, ama ona, sırtını İncil'e dayayarak saldırıya geçen adama olduğu kadar aşağılayıcı davranmamıştı. Çocuk yeterince acıklı bir durumdaydı zaten; Kraus onu gözlerinin önünde canlandırabiliyordu –kirli tırnaklar, sivilceli bir surat ve binlerce ton ağırlığında bir öfke.

Bundan sonra arayan tam Kraus'un dişine göre bir lokmaydı. Cahil olmalarına rağmen belli bir görüş sahibi

insanlar topluluğundandı, böylelerinin fikirleri öylesine saçma sapandı ki radyoda dile getirdiklerinde Dan Kraus'un editöryal yorumlarına pek gerek kalmıyordu. Kraus'un dinleyicileri bu programı işte tam da böyle bir kadını –meselenin can alıcı noktasına sağır olan birini– dinlemek için izliyorlardı. Kraus böyle tiplere bayılıyordu. Bunlar başka bir gezegenden gelen zengin turistler gibiydi.

"Yahudiler şeytandırlar, bilirsiniz –boynuzları, kuyrukları filan vardır işte."

"Sen hiç gördün mü? Yani hiç şeytan gördün mü demek istiyorum. Boynuzlu bir Yahudi gördün mü?"

"Yoo, hayır, ama bu adamlar son derece zekidir. Kuyruklarını nasıl gizleyeceklerini iyi bilirler, boynuzlarını saklamak için de komik yuvarlak şapkalar giyerler. Ama görünmese bile yine de kuyrukları, boynuzları vardır, emin olabilirsiniz."

"Ben de bir Yahudiyim ama komik bir şapka filan giymiyorum. Benim boynuzlarım nerede peki?"

"Şey, iddiaya girerim onları ya kesmiş ya da buna benzer bir şey yapmışsınızdır, çünkü boynuzlu doğduğunuz kesin."

"Yani bana şeytan mı diyorsun?" Kraus gülümsedi, tahrik olmuştu. "Evine gelip seni yakalamamdan ve doğruca cehenneme götürmemden korkmuyor musun peki?"

Kadın korkuyla hafif bir çığlık atıp telefonu telaşla kapattı.

"Cadılar Bayramına kadar bekleyin," dedi Kraus, kıkır kıkır gülerek. "Kırmızı şeytan elbisemi giyip o kadı-

nın nerede oturduğunu bulacağım. Kapıyı açıp da elimde çatalımla karşısında beni görünce bypass ameliyatına ihtiyacı olacak! Bir yere gitmeyin millet! İki reklam spotu daha var, sonra tekrar konuşacağız ve aranızdaki dahilerden birkaçının daha Seçilmiş İnsanlar ile ilgili duygularını öğreneceğiz. Bir kere daha hatırlatayım, ben de o insanlardan biriyim."

Stüdyonun duvarındaki büyük saate göz attı. Sadece beş dakika kalmıştı. Hiç de fena değildi. Dinleyiciler aramayı sürdürüyorlardı; Kraus'un en canlı programlarından biriydi bu. Böylesine yanlış fikirlerin ve tam anlamıyla yıkıcı etkileri olan yalanların bunca insan tarafından sanki kutsal bir dokunulmazlıkları varmışcasına sorgusuz sualsiz kabul edilmesine şaşmaktan bir türlü kendini alamıyordu.

"Konuş bakalım!"

"Söylemek istediğim, sadece, şu soykırımın büyük bir abartma olduğuydu," diye başladı kadın.

"Abartma mı?" Kraus ile Reilley bakıştılar. Kulaklarına inanamıyorlarmış gibi başlarını iki yana salladılar.

"Yaa, evet," diye devam etti kadın neşeyle. "Yani evet, bazı Yahudiler öldü tabii. Ama bu sadece bir savaştı. Birçok asker de öldü."

Tarihin bu şekilde çarpıtılmasını sindirebilmesi Kraus'un birkaç saniyesini aldı. "Gaz odalarına ne diyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Bu soru kadını düşündürmedi bile. "O Yahudilerin bitlerinin temizlenmesi gerekiyordu, hepsi bu. Onları kuru temizleyiciye götürmeye benziyordu bu."

Böylesine cahilliğin kol gezmesi, diye düşündü Kraus büyük bir kederle. *Tarihten ders alınabilecek böylesine büyük bir gaddarlık, böyle bir canavarlık dünya nüfusunun büyük bir kesiminin hafızasından silinebiliyor!* Budalalarla ne kadar sık karşılaşırsa karşılaşsın –zaten onlarla uğraştığı için altı sıfırlı bir geliri vardı– onların kendi haklılıklarına duydukları büyük güven karşısında şaşkınlığa düşmekten bir türlü vazgeçemiyordu. Onlara hakaret etmek, isimler takmak, onları çiğ çiğ yemek ve cümlelerini yarıda kesmek –bunların hepsi birer tatmin aracıydı ama tatmin duygusu bile genellikle keder, hatta şaşkınlıkla gölgeleniyordu. *Anladın mı*, diye düşündü üzüntüyle. *Bunlar gibi aptal insanlar nereden çıkıyor? Ne biçim bir dünya bu?*

"Yanlış duymadım değil mi? Kuru temizleyici dedin, değil mi?"

"Hmmm. Bazı şeyleri kuru temizleyiciye götürürsün, hiçbir zararı olmaz. Bazen biraz küçülürler ama yine de giyebilirsin."

"Hanımefendi, bana bir iyilik yapın ve telefonu kapatın. Öylesine aptalsınız ki insanın kafası karışıyor. Size söyleyecek hiçbir şeyim yok, hiçbir şey! Dünyada hiçbir güç söylediğiniz her şeyin, ama *her şeyin* baştan sona yanlış olduğuna sizi inandıramaz! Eğer şu anda tepeden tırnağa karlar içinde buraya gelseniz bile sizin vereceğiniz bir hava raporuna asla inanmam!" Telefonu öfkeyle kapattı.

Dan Kraus bıkkın bir ifadeyle mikrofonu kapatıp kulaklıklarını çıkardı. Böyle insanlar –kendini beğenmiş, sa-

dece kendisinin doğruyu bildiğini sanan ve tam anlamıyla cahil insanlar– yüzünden zaman zaman yılgınlığa kapıldığı oluyordu. Böyle zamanlarda işinin de bir keyfi kalmıyor, acımasız ve dokunaklı bir hal alıyordu. Yirmi yıllık yayıncılık ve elli yıllık yaşam tecrübesi, yorgun ruhunu yenilgiyle umutsuzluğun bıkkınlıkla karıştığı böyle anlardan korumaya yetmiyordu. Program nihayet bittiği için memnundu. Ensesi ve omuzları berbat ağrıyordu.

Teknisyen şovun sona erdiğini belirten müziği çalıyordu. Kraus koltuğun arkasındaki buruşuk ceketine uzandı, panelin üstündeki ışıkları kontrol etti ve kül tablasından yanan bir sigara aldı. Kendisini çok yorgun hissediyordu. Tanrım, artık eve gidebilecek miydi, duş, hafif bir içki, müzik, bir sandviç ve güzel bir kitap. Başkan Truman'ın hayatını anlatan bir kitabın yarısına gelmişti ve bir an önce kitabına ve aklı başında, sakin özel dünyasına kavuşmak istiyordu.

"Neredeyse yemeği kaçıracaktık." Reilley gülümsedi.

"Yarın ne var Bob?" diye sordu Kraus yorgun bir tavırla.

"Transseksüeller," diye karşılık verdi teknisyen.

Kraus hafifçe gülümsedi. "Tanrı Amerika'yı korusun."

Kraus stüdyodan çıktığında hava hemen hemen kararmıştı ama hâlâ çok sıcaktı. Michigan Gölünden bile en ufak bir esinti gelmiyordu; rutubet Kraus'un omuzlarına baskı yapıyor, onları çökertiyordu. Chicago. Kışın zehir gibi soğuk, yazın cehennem gibi sıcak. Gölden esen rüzgar yılın her ayında insanı bıçak gibi keserdi. Kraus evi-

ni çok seviyordu, üste para verseler başka bir yerde oturmazdı.

Dan Kraus stüdyonun garajının öteki ucuna yürüdü. Kötü aydınlatılmış bir garajdı ama arabasını nereye parkettiğini gayet iyi biliyordu. Değerli mücevheri karanlıkta parlıyordu. Bebeği, sevgilisi. 1969 model, beyaz, pırıl pırıl bir Cadillac. Kraus bu arabayı seviyordu; insanlardan esirgediği sevgiyi Caddy'ye vermişti. Koltuk döşemeleri kırmızı deriydi, geniş ve rahat koltukları, beyaz lastikleri vardı; en ufak bir titreme yapmaksızın saatte doksan mil gidebiliyor, sekiz dokuz milde bir galon benzin yakıyordu. Kraus'u hiçbir şey bu Cadillac kadar mutlu etmemişti. Bir insan başka ne isteyebilirdi?

Gözü arabasından başka bir şey görmeyen Dan Kraus garajda yalnız olmadığını nereden bilebilirdi? Sigara dumanından yanan, dünyanın budalalığı ve kötülüğü karşısında akıtılmayan gözyaşlarıyla sızlayan elli yaşın yorgun gözleri karanlığı nasıl delebilir, çıkış kapısının yanına parkedilmiş arabayı nasıl görebilirdi?

Bir an önce evine gitmekten başka bir şey düşünmeyen Dan Kraus, Caddy garajdan çıktıktan sadece birkaç saniye sonra öteki arabanın da harekete geçeceğini ve kendisini izleyeceğini nereden bilebilirdi? Bir radyo kişiliğini, tartışmacı, hatta saldırgan bir kişilik bile olsa, kim takip etme zahmetine girerdi? Böyle bir şeyi kim umursardı? Onu ve söylediklerini kim böylesine ciddiye alırdı?

Kraus eviyle stüdyo arasındaki üç millik yol boyunca bir kez bile dikiz aynasına bakmadı. Bakmış olsaydı bile aynı arabanın üç mil boyunca aralarında iki araçlık mesafe bırakarak peşinden geldiğini farketmezdi.

Dan Kraus yepyeni, lüks, her türlü güvenlik önleminin alındığı bir binada oturuyordu. Lobi, üniformalı özel güvenlik görevlileriyle doluydu ve kapalı devre televizyonla her kat monitörlerden izlenebiliyordu. Kraus aptal değildi; zaman tehlikeliydi. Soygunlar ve hırsızlıklar hem Chicago'da hem de dünyanın diğer her yerinde olağan hale gelmişti. İnsanın çok ihtiyatlı olması mümkün değildi.

Biraz daha kuşkucu olsa belki yararı olurdu. Ama büyük bir ihtimalle olmazdı. Hiçbir şey onu kurtaramazdı, ne güvenlik görevlileri ve lobideki kameralar, ne uzun dili, ne altı sıfırlı kazancı, ne dünyaya karşı duyduğu yorgun öfke ne de arada sırada birden ortaya çıkıp kısa süren, başkalarının duygularını anlayışla karşıladığı anlar.

Kraus pırıl pırıl ışıldayan arabasını binanın altındaki otoparka soktu ve kendisine ait numaralı yere yavaşça parketti. Bu park yeri her ay ödediği kiranın tam yarısına maloluyordu ona. Caddy'den indiğinde bir klik sesi duydu. Sadece o kadar. Klik.

Silahlarla işi olmayan Dan Kraus, o klik'in 32 kurşun atan bir makineli tabanca olan Ingram Mac–10'un ilk kurşununun sesi olduğunu bilemezdi. Hafif, kısa menzilli, otomatik bir silah. Dan Kraus, o hafif klik sesinin duyduğu son ses olacağını da bilemezdi.

Kraus vücudunu delen 9 milimetrelik kurşunların belli belirsiz vızıltısını duymadı; gürültüyü engellemek için silahın ucuna bir susturucu takılmıştı. Kraus kurşunların etkisiyle kıvrılıp titremeye başlamış, bir an sonra da en az yirmisi hedefini bulan 32 kurşunun ölüm yağmuru altında yere serilip kalmıştı.

Kraus kendisini vuran adamın yüzünü görmedi, belki bu da bir lütuftu çünkü adam parmağını tetiğin üstünde tutarken gülüyordu ve sadece gülmesi bile bir insanın damarlarındaki kanı dondurmaya yeterdi.

Kraus'un, katiliyle konuşma fırsatı hiç olmadı, ona "neden?" sorusunu sorma ve aldığı cevap karşısında ürperme fırsatı olmadı. Çünkü cevap "nefret"ti. Karşısında dikilen, ete kemiğe dönüşmüş nefretti, Dan Kraus'un davet ettiği, deştiği, kışkırttığı, küllenmiş korları karıştırıp alevlere dönüştürdüğü ve bütün bunları altı sıfırlı rakamı kazanmak için yarattığı nefret.

Kraus sevgili beyaz Cadillac'ının kendi kanıyla kırmızıya boyandığını görmedi. O duşa girme veya son içkisini içme ya da kitabını bitirme fırsatını asla bulamadı. Söylediklerinin bu kadar ciddiye alındığını hiçbir zaman bilemedi. Garip ama, bilseydi buna memnun bile olabilirdi.

Mac–10'un kurşunları bitince ve delik deşik vücut kanlar içinde yere serilince katil silahlı elini aşağı indirdi. İşini iyi yaptığı için kutlarmış gibi tabancanın namlusunu okşadı. Dudaklarında hafif bir tebessüm oynaştı. Güzel bir av ve temiz bir ölüm. Hayvan ölmüştü, cesedi delik deşikti, deliklerden sızan kan garajın beton zeminini lekeliyordu.

Çizmeli ayaklarıyla Dan Kraus'tan artakalana yaklaşan katil sol elini kaldırdı. Elinde bir kutu spray boya vardı, her yerde satılan cinsten, sıradan kırmızı bir spray boya, kan rengi boya.

Son hakaret, son aşağılama. Katil kırmızı spray boyayla şimdi sahibinin kanıyla lekelenmiş beyaz Cadil-

lac'ın üstüne üç harf yazdı Komando ceketli güçlü kolu titremiyordu, harfler vurdumduymaz dünyanın okuyup şaşırması için kocaman yazılmıştı. Üç kelimelik bir mesaj, bir adamın yaşamının birdenbire, vahşi bir şekilde sona ermesini kısaca tanımlıyordu.

S İ H yazıyordu.

S İ H.

Bu ilk idamdı. Sadece ilk.

Bölüm 2

Katie

George Jones'un arabanın radyosundan yükselen klasik parçası "Aching, Breaking Heart" öylesine sıcak ve tatlıydı ki insanın içini bayıltıyordu. Katie Phillips burnunu kırıştırıp esmer başını iki yana salladı. *Country* müziğin hiç durmadan sızlanan melodisiyle Betty Jo Babcock'un dur durak tanımayan gevezeliği arasında, kaşlarının üstünde hafif ama inatçı bir başağrısı başlamıştı. Kullandığı pikabın direksiyonuna biraz daha sıkı sarıldı.

Ağır aksak ilerleyen tarım makinelerinin –buğdayı toplayan, ayıran ve temizleyen kocaman biçerdöverler– kaldırdıkları toz ve sıcakla birlikte aşağı doğru kıvrılarak inen iki şeritli "karayolu"nda ilerleyen bir düzine kadar pikap ve kamyonetin oluşturduğu konvoyun gürültüsü başağrısının daha da artmasına neden oluyordu. Katie'nin ince boynuna doladığı kırmızı fular terden sırılsıklam olmuştu; mavi iş gömleğinin kollarını yukarı sıvamış ve kollarının çıplak kalan kısmının üstünü ince bir ter tabakası kaplamıştı. Üstelik iş günü daha başlamamıştı bile. Yolun iki yanında uzanan tarlalarda buğday başakları iyice boy atmışlardı. Batı Nebraska'da Temmuz başlarıydı. Saat onda hasatta epey yol alınmış olacaktı, sabah rüzgarı acımasız güneşle kesilecek ve sıcak korkunç bir hal

alacaktı. Öğleyin bulutsuz gökyüzü kaynayan bir kazan olacaktı.

Şimdi bile, sabahın altısında, güneş ince uzun, kızgın kollarını pikabın açık pencerelerinden içeri yılan gibi uzatıyor, beraberinde getirdiği tahıl tozları ve yolun tozu Katie'nin gözlerini kaşındırıyor, yakıyor, dişlerinin arasında kum tanecikleri gibi eziliyordu.

"Ben iyi bir aşçıyım! İyi bir aşçı değil miyim?" diye sordu Betty Jo, kırgın bir sesle. "Bıçerdöverci kızlar" olarak adlandırılan iki genç kadın mevsimlik işçiydiler, her yıl hasat için kiralanan, işinde uzman bir biçerdöver ekibinin elemanlarıydılar. Çiftlikten çiftliğe dolaşıyorlar ve ücretlerini yevmiye olarak alıyorlardı. Katie ile Betty Jo daha iki gün önce tanışmışlardı, ama aynı otelde, Lazy-Vu'da kalıyorlar, aynı pikabı paylaşıyorlardı.

Kişilikleri birbirlerinden çok farklı olmasına rağmen "geçip giden" hayatın bir parçası olarak o çabucak başlayan ve çabucak unutuluveren dostluklardan biri kurulmuştu aralarında.

Şimdi de birlikte buğday tarlalarına gidiyorlardı, orda biçerdöver kullanacaklardı. Son on milden beri Betty Jo erkek arkadaşından yakınıyordu. "Bana diyor ki, 'bu annemin yaptığı kadar güzel değil'. Hah, lanet olsun! Ama ben ne yapacağım biliyor musun? Yarın ona sadece fıstık ezmeli bir sandviç yapacağım, görsün bakalım!"

Katie gülerek arkadaşına baktı. Öfkeli yüzü, hırsla çatılmış kaşları ve şişip aşağı sarkmış kırmızı dudaklarıyla güzel, çıtı pıtı Betty Jo, zorla kedi maması yedirilmek istenen, burnunu havaya kaldırmış bir Ankara kedisi yav-

rusuna benziyordu. Hayatındaki en küçük sorunu bile termonükleer savaş başlamış gibi ele alıyordu.

Sinir bozucu *country* şarkısına Katie'nin daha fazla dayanacak sabrı kalmamıştı. Direksiyonu tek eliyle idare ederken öteki elindeki kalın iş eldivenini öfkeyle çıkardı ve radyonun düğmelerine basmaya başladı. "Biraz *rock and roll* dinleyelim!"

Sanki bu sözleri duymuş gibi Black Sabbath'ın "Bark at the Moon"u teneke sesli mikrofondan kulakları sağır edercesine, öfkeyle, küstahça, kötü kötü haykırmaya başladı. Kaşlarını çatan Katie çabucak düğmelere uzandı yine. "*Heavy Metal*! *Heavy metal*'den nefret ediyorum!" Eski, bildik *rock and roll*'a ne olmuştu? U-2 veya Bruce Springsteen, hatta Creedence, Blind Faith ya da Cream gibi eski ustalar neredeydi?

"Fıstık ezmesinden *nefret ediyor!*" Betty Jo Bablock kafasını her zaman tek bir konuya takardı; şu anda da duyguları incinmişti ve kafasındaki tek konu fıstık ezmesiydi.

Tam o sırada haber spikerinin eğitilmiş ve kişiliksiz sesi sürücü mahallindeki boğucu sıcakta yankılandı.

"... İki hafta önce evinin garajında bulunmuştu. FBI yetkilileri henüz bir ipucu bulamadıklarını ama..."

Katie düğmelere yeniden basarak Dan Kraus cinayetiyle ilgili haberi kesti, arkasından yine *country* müzik çıkmıştı – Porter ile Dolly bitmek tükenmek bilmeyen insafsız düetlerinden birinde İsa için sızlanıp duruyorlardı. Katie sonunda hırsla homurdandı.

"Rezalet!"

"Aynı fıstık ezmesi gibi!" dedi Betty Jo hiddetle ve iki kız kahkahalarla gülmeye başladılar.

* * *

Öğleye doğru, masmavi gökyüzünde güneşin acımasız zulmüne set çekecek tek bir bulut bile yoktu. Katie Phillips'in boynundan çıkarıp kaşlarının üstünden alnına bağladığı fular terden sırılsıklam kesilmişti. Genç kadın koluyla alnını sildi, dudaklarını yalayınca tuzun tadını aldı. Acımasız güneşten korunabileceği tek bir gölge, tek bir ağaç veya bulut gölgesi yoktu. Nebraska'da Temmuz, lanet olsun!

Katie, biçerdöverin sürücü mahallinde, topraktan epey yüksekteydi. Araç buğday tarlasında ağır ağır ilerlerken dev bir mekanik kedinin metalik bıyıkları gibi iki yanda dönerek uzanan geniş rotorlar başakları kesici kola doğru itiyor ve başaklar iki yana gidip gelen bir bıçak tarafından toprağa yakın yerden, saplarından kesiliyordu.

Toplanan buğdaylar buradan harman dövme silindirine aktarılacak ve buğday taneleri samandan ayrılacaktı. Taneler daha sonra ikinci bir işlemden geçirilecek, işe yaramayan çer çöp hava üfleme mekanizması ve elekler vasıtasıyla temizlenip atılırken samanlar da daha sonra balyalanmak üzere arka tarafa yığılacaktı.

Biçerdöver karmaşık bir makineydi. Buğday tanelerini temizleyip ayıran hava üfleme mekanizması ve rotorları çalıştıran donanım ve bunun gibi daha birçoğu sürücü mahallinde elle çalıştırılan aygıtlara bağlıydı. Katie bir

yandan biçerdöverin tarlada düz bir hat üzerinde gitmesine dikkat etmek zorundaydı, bir yandan da gözlerini iki yana gidip gelerek çalışan bıçaktan ayırmaması gerekiyordu. Oldukça ağır bir işti bu, hele hele 55 kiloluk genç bir kadın için çok zordu. Hem hava çok sıcaktı hem de iş çok gürültülüydü; gıcırtılar ve şakırtılar Katie'nin başındaki ağrıyı daha da artırıyordu.

Gözlerindeki ter görüşünü mü bulandırıyordu? Orada bir şey vardı...biraz ilerde...tam biçerdöverin kesme kolunun yolu üstünde. Bir şey...tanıdık bir şey...insanı korkutacak, damarlarındaki kanı donduracak kadar tanıdık bir şey. Katie aygıtları ileri itip motoru kapattı. Yüksek sürücü mahallinden yavaşça atlayıp buğdayların arasında kıvrılıp yatan şekle doğru ihtiyatla yürüdü.

Yoo, bir değil, iki tane vardı. İki beden, her ikisi de hareketsizdi. Katie güçlükle yutkundu, biraz daha yaklaştı, duyduğu korku kasılan çenesinden belli oluyordu. İki ceset mi?

Yoo, ceset değildi. İki korkuluk. Ama çok garip görünüşlü iki korkuluk. Katie birini kaldırdı ve dikkatle inceledi.

Baştan aşağı siyahlar giydirilmiş olan korkuluk kurşunlarla delik deşik edilmişti, özellikle de sol tarafı, o taraftaki siyah kumaş parçası lime lime olmuştu. Öteki de tamamen aynı durumdaydı. Korkuluk, lanet olsun! Katie öfkeyle karışık bir rahatlamayla birlikte bir kahkaha attı. Salak çocuklar tüfeklerle hırsız polisçilik oynadıktan sonra arkalarından gelen biri bulduğunda korkudan ölsün diye hedef olarak kullandıkları pisliği oracıkta bırakıveriyorlardı.

Korkuluklar son derece zararsız olmalarına rağmen yine de Katie'nin tüylerini ürperten bir yanları vardı. Genç kadın korkuyla hafif bir çığlık atıp elindekini yere attı. Orada öyle uzun başakların arasında iki büklüm yatarken ölü bir insana ne kadar çok benziyorlardı.

Arkasından gelen bir homurtu Katie'nin ensesindeki tüylerin ürpermesine neden oldu. Bu homurtudaki kötü niyeti anlamamak mümkün değildi. Hızla arkasına döndü. Kocaman siyah bir Alman çoban köpeği tam arkasındaydı. Katie'nin şimdiye kadar gördüğü en büyük köpekti. Saldırmaya hazırlanıyormuş gibi bacaklarını germiş, kocaman beyaz dişlerini gösteriyor, hırlayıp duruyordu. Niyeti hiç de iyi değildi.

Katie'nin gözleri korkuyla irileşti. Ama annesi korkak bir çocuk yetiştirmemişti. Üstelik köpekler insanların korktuklarını hissederler ve bu onlara saldırmaları için cesaret verirdi. Korkudan ölmek üzere bile olsan onlara kimin patron olduğunu, kontrolün kimin elinde olduğunu göstermek zorundasın. Katie derin bir nefes aldı ve sert oynadı.

"Derhal uzaklaş benden lanet olası çirkin şey!" diye bağırdı köpeğe. "Yoksa bir tekmede canına okurum!" Sözlerinin bir yararı olacağına kendi bile inanmıyordu ama şaşırtıcı bir şey oldu, koca köpek hırlamayı kesti, yere çöktü ve küçük, masum bir köpeğin gözleriyle Katie'ye bakmaya başladı. Kuyruğuyla hafif hafif toprağa vuruyordu, o azgın hırıltı da dişlerini gösteren bir gülümseyişe dönüşmüştü.

Vay canına! diye düşündü Katie şaşkınlıkla. İşe yaramıştı!

"Bayağı kuvvetli çenen var." Tok bir erkek sesiydi Katie'nin tam arkasında birden yükselen.

Genç kadın hızla döndü ve üstünde sadece bir blucin olan uzun boylu bir erkekle karşılaştı. Siyah dalgalı saçları kısa kesilmişti ve başındaki eski püskü kirli kasketi geriye itmişti. Vücudu yalnızca açık havada sabahtan akşama kadar çalışan insanlarda görülen renkteydi, güneşten iyice kararmıştı. Genç ama sürekli açık havada çalışmaktan çizgileri derinleşen yüzündeki iri, koyu mavi gözleri neşeyle Katie'yi inceliyordu, dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrılmış, gülümsüyordu. Dolgun, kıvrımlı dudaklarıyla sadece ağzı bile ustaca oyulan Yunan heykellerindeki kadar güzeldi.

Katie, genç adamın vücudunun ince ama adaleli olduğunu farketti, omuzları geniş, göğsündeki ve kollarındaki kaslar güçlüydü. Otuzbeş yaşlarında olmalıydı ve müthiş yakışıklıydı; Katie bunu da farketti ama bu, öfkesini hiç de azaltmadı.

Çenesini havaya kaldırarak korkulukları işaret ederken "böyle bir şeyin rotorlarımın başına neler açabileceğini biliyor musunuz?" diye bağırdı.

Gary Simmons yavaşça başını salladı, sonra özür dileyen bir tavırla gülümsedi. "Evet, biliyorum," diye itiraf etti. "Oğlumla birlikte burada biraz atış talimi yapmıştık. Sanırım bunları unutmuşuz."

Ama Katie gülümseyebilecek durumda değildi; tepesi atmıştı ve bunu gösteriyordu. Gördüklerinin ceset olduğunu sandığı anda duyduğu korku ve daha sonra o sivri dişli itle karşı karşıya geldiğinde yaşadığı dehşet müt-

hiş bir öfkeye dönüşmüştü. "Bu tarlaları temizlemeniz gerekirdi!" diye haykırdı hiddetle.

Adamın gülümsemesi genişledi, gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluştu. "Demek aynı zamanda çabuk parlayan bir tipsin," dedi neşeyle. "Nerelisin?"

Katie ağır iş çizmeleriyle biçerdövere yürüdü, hırsla sürücü mahalline çıktı. "Teksaslıyım!" diye bağırdı omzunun üstünden. Bu tek sözcüğü bir solukta söyleyivermişti.

Gary güldü. "Demek gerçek bir kovboysun, ha?"

Cevap vermeye değecek bir soru değildi bu ve Katie'nin de cevap vermeye niyeti yoktu. Ama farkına bile varmadan gözleri genç adamın çıplak göğsüne ve kaslarının üstünde parlayan ince ter tabakasına kaymıştı. Bakışları en fazla bir saniye kadar oraya takılmasına rağmen bu süre Gary'nin durumu farketmesine, Katie'nin de onun farkettiğini anlamasına yetmişti. Genç kadının yanakları utançtan kıpkırmızı kesildi. Biçerdöveri hızla vitese geçirdi.

"Senin pisliklerine ihtiyacım yok," diye homurdandı. "Şurada işimi yapmaya çalışıyorum!"

Gary evrensel barışma işaretini yaparak ellerini omuzlarının hizasına kaldırdı ve avuçlarını açtı. "Özür dilerim." Katie'den hoşlandığı açıktı ama Katie'nin onunla herhangi bir ilişki kurmaya niyeti yoktu.

Gary korkulukları biçerdöverin yolunun üstünden çekmek için eğildiğinde Katie koca makineyi hareket ettirdi ve genç adamın birkaç santim yanından sıyırarak geçti. İntikam almak için yapmasına rağmen yine de ara-

cı yumuşak bir hareketle sürmüş, ama bunu beklemeyen Gary gafil avlanmıştı. Katie'nin amacı da buydu zaten.

Genç kadın arkasına dönüp bakmadı, ama dikiz aynasına göz attığında Gary Simmons'ın neredeyse havada bir metre sıçradığını sonra kaşlarını çattığını gördü. Güzel, o lanet olası köpeğiyle korkudan ödünü patlattığı için bunu haketmişti zaten, korkuluk hedefler yüzünden duyduğu korku da cabasıydı.

Bu arada Katie'nin farketmediği bir şey vardı, arkasından kaşlarını çatarak bakan Gary'nin ifadesi yavaşça değişmiş ve yüzünde geniş bir gülümseme belirmişti.

* * *

Nebraska'daki Denison'da olduğu gibi batıda veya batıya yakın bütün küçük kasabalarda her zaman diğerlerinden daha gözde bir bar vardır. Uzun, yorucu bir iş gününden sonra herkesin rahatlamak için gittiği yerlerdir böyle barlar. Diğerlerinden hiçbir farkı olmayan böyle bir barın neden ötekilerden daha gözde olduğunu anlamak zordur. Hepsinde aynı marka biralar satılır –Miller Lite, Coors, Rolling Rock, Lone Star, Michelob. Hepsinin müzik kutularında aynı şarkılar ve şarkıcılar vardır –Hank Williams, Patsy Cline, Loretta Lynn, Willie Nelson, George and Tammy, Dolly, Kenny Rogers, Roy Clark, Johnny Cash.

Yakın çevredeki heveslilerin zaman zaman çalıp söyleyebilmeleri için hepsinde birbirinin benzeri küçük birer orkestra yeri ve antika birer ses tertibatı vardır. Hepsinin dans pistleri avuç içi kadardır, kovboy gömlekleri

giymiş erkekler ve blucinli veya jüponlu kızlar bu pistlerde Teksas'ın *two-step* dansıyla coşarlar. Hepsinin kokuları da aynıdır –bira, ter, talaş ve iyice kurutulmuş kırmızı kereste kokusunun keskin bir karışımı.

Yine de her gece diğer barlar yarı yarıya boşken Alice'in Yeri nefes bile alınmayacak kadar kalabalık oluyordu. Peki, bunun nedeni neydi?

Felsefi düşünceler bir yana, Alice bu akşam da her zamanki gibi tıklım tıklımdı; Betty Jo ile Katie barın yanına ulaşabilmek için kalabalığın içinde neredeyse sürünmüşler ve boş birer tabure bulabilmek için de hemen hemen on dakika beklemek zorunda kalmışlardı. Nihayet yer boşaldığında minnetle oturdular ve içkilerini ısmarladılar. Alice gibi bir bar Denison gibi bir tarım topluluğunun kaldırabileceği tek eğlence yeriydi.

Daha önce oteldelerken Betty Jo saatlerce hazırlanmış, sarı saçlarını elektrikli bigudilerle sarmış, kirpiklerine üç kat rimel sürmüş ve her katı sürmeden önce diğerinin kurumasını da beklemişti. Bu arada Katie'nin yaptığı tek şey uzun, sıcak bir banyo almak ve saçlarını yıkamaktı. Saçlarını kurutma zahmetine bile katlanmamış, bir havluyla ıslaklığını aldıktan sonra arkasında toplamış ve koyu renk bukleler oradan omuzlarına dökülmüştü.

Temiz bir blucin, güzel bir bluz, kovboy çizmeleri ve hafifçe sürülmüş bir rujdan sonra gitmeye hazırdı artık; bu arada Betty Joe hâlâ ayak tırnaklarına ne renk oje süreceğini düşünüyordu.

Yine de iki kız barda yanyana otururlarken –Katie'nin önünde bir şişe birası ve Betty Joe'nun önünde kok-

teyli– ayna karşısında geçirdikleri zaman farkı belli olmuyordu. Betty Jo Bablock aşırı süslü güzelliğiyle otururken Katie Phillips ışıl ışıl parlayan, değerli bir mücevhere benziyordu.

Beyaz teninin şeffaflığı hafif bir güneş yanığıyla gölgelenirken saçlarının koyuluğuyla belirginleşiyor, makyajsız, iri, ela gözleri, uzun doğal olarak kıvrılmış kirpiklerinin arasından parlıyordu. Basit, sade bluzunun yakasından zarif, uzun boynu yükseliyordu.

"Bir tane daha Fuzzy Navel ister misin?" diye sordu barmen, elindeki ıslak bezle tezgahın üstünü silerken.

Betty Jo küçük burnunu kırıştırıp kabarık saçlarını iki yana salladı. Karar vermeye çalışırken kırmızı dudaklarını hafifçe ısırdı.

"Hayır....Ben...şey istiyorum... şey. Tamam! Bana bir Colorado Motherfucker ver!" Katie'nin şaşkınlıkla güldüğünü duyunca ona döndü.

"Colorado Motherfucker'ı daha önce hiç duymamış mıydın?"

Katie birasından bir yudum daha içip başını iki yana salladı.

"Üfff, müthiş yakışıklı!" diye mırıldandı Betty Jo, nefesini içine çekerek. Katie onun nereye baktığını görmek için taburesinde döndü. İnce, uzun boylu, en fazla onyedi, onsekiz yaşlarında bir delikanlı, hiç durmadan kıkırdayan ve rimelli kirpiklerini anlamlı bir şekilde kırpıştıran Betty Jo'ya dikmişti gözlerini. "Yeniden hap almaya başladığım için gerçekten memnunum," diye fısıldadı Betty Jo arkadaşına ve yeniden kıkırdadı.

"İşte Motherfucker'ınız efendim," dedi barmen kibarca. İçkiyi tezgaha bıraktı. Katie'nin gözleri biraz daha irileşti.

Bardağın içinde pembe bir tabaka vardı, onun üstünde de mor bir tabaka –Katie bunların ne olduğunu tahmin bile edemiyordu– hepsinin üstüne de çırpılarak köpük haline getirilmiş yumurta beyazı ve şeker karışımı dökülmüştü. İnsanoğlunun içebileceği bir şeye asla benzemiyordu, ama Betty Jo bardağı heyecanla dudaklarına götürdü ve her iki kamıştan da uzun birer yudum çekti.

"Hmmmm, harika! Tadına bir bak Katie, mutlaka tatmalısın bunu!" diye ısrar etti, iğrenç karışımı arkadaşına uzatarak.

Katie bunu içmektense kuduz bir domuz ailesiyle yemek yemeyi tercih ederdi, Betty Jo'yu buna inandıracak sözcükleri bulmaya çalışıyordu ki, kurtarıldı. İnce, uzun boylu delikanlı yanlarına gelmiş, kızarmış bir yüzle tam arkalarında duruyordu.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu Betty Jo'ya.

"Elbette," diye cevap verdi kız, hevesle tabureden aşağı atlarken. Dans pistine gidip Carl Perkins'in müziğiyle *two-step*'e başladılar. Komik bir çift oluşturmuşlardı; erkek son derece uzun, Betty Jo son derece ufak tefek. Delikanlı Betty Jo'nun söylediklerini duyabilmek için öne eğilmiş, neredeyse iki büklüm olmuştu. Betty Jo ona daha da yaklaşarak dans etmeye başlayıncaya kadar onları seyretti Katie; sonunda birbirlerine zamkla yapıştırılmış gibi sıkı sıkı sarılmışlardı.

Katie birasından bir yudum daha içip doğal bir tavır-

la çevresine bakındı. Barın yakınındaki masalardan birinde o sabah tarlada karşılaştığı çıplak göğüslü, yakışıklı adam oturuyordu, yanında iki adam daha vardı. Sabah çıplak gördüğü adam şimdi tamamen giyimliydi: İnci düğmeleri olan çizgili bir kovboy gömleği, blucin, genellikle hasır olduğu halde bununki keçe kumaştan yapılmış bir kovboy şapkası giymişti, gümüş kartal tokalı bir de kemer takmıştı. Tertemizdi, yeni traş olmuştu ve çok daha yakışıklı görünüyordu. Üstelik gözlerini Katie Phillips'e dikmişti.

"Hey, kovboy!" diye seslendi adam. "Sana bir bira ısmarlayayım."

"Biram var," diye karşılık verdi Katie, kısaca.

"Bir bira daha ısmarlayayım." Gary pes etmedi.

Katie başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler."

Gary başını yana eğip gülümseyerek onu inceledi. "Her zaman böyle misindir yoksa sadece bazı insanların karşısında mı böyle davranıyorsun?"

Katie tereddüt etti, kızgın mıydı yoksa...Kızmadığını anlayınca dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi, Gary'nin farkettiği bir gülümseme. Genç adam ayağa kalktı.

"Hadi gel, Teksaslı, şuraya gidip dans edebiliriz, sadece bir tek dans, olmaz mı? Ellerimi ceplerimden çıkarmayacağıma ve ayaklarına basmayacağıma söz veriyorum." Katie'nin cevabını beklerken tek kaşını merakla havaya kaldırmıştı.

Gary hiçbir cevap alamayınca ellerini pantolonunun

arka ceplerine soktu, küçük dans pistine yürüdü ve orada Katie'nin ikinci hareketini bekledi. Çevresinde dans eden çiftler ona çarpıyorlar, merakla bakıyorlar ama o kıpırdamıyordu bile. Orada öylece durmuş, umutla gülümsüyor, Katie'nin karar vermesini beklemeyi sürdürüyordu.

Katie birden kendisini tam bir aptal gibi hissetti. adamın biriyle pistte birkaç dakika birlikte olacak diye bu kadar mesele çıkarmanın anlamı yoktu. Tabureden atlayarak Gary'ye doğru yürüdü ve dans etmeye başladılar. Gary'nin elleri hâlâ ceplerindeydi ve çevrelerindeki insan lar gülümseyerek onlara bakıyorlardı.

Alaylı gülüşmeleri ve bakışmaları gören Katie utandı. İlgi merkezi olmaktan nefret ederdi. "Ellerini orada tutman gerekmiyor," dedi Gary'ye gergin bir sesle.

"Gerekmiyor mu? Güzel." Gary rahat bir tavırla ona sarıldı ve dans etmeyi sürdürdüler, birbirlerine çok yakın değildiler ama az önceki kadar da uzak durmuyorlardı. "Adın ne?" diye sordu Gary.

"Katie Phillips."

"Benimki de Gary Simmons. Merhaba."

"Merhaba. Biçerdöverde çalışan bütün kızlarla dans mı edersin?"

Gary başını arkaya atıp kahkahalarla güldü. "Tatlım, siz biçerdöverci kızlar bu kasabaya çarpan en büyük piyangosunuz. Buradaki bu yaşlı çocuklar, her yıl bu zamanlarda kasabaya Noel Baba geldi sanıyorlar!"

Pek hoş bir açıklama değildi bu, aynı zamanda kabaydı. Gary kollarının arasındaki kadının gerginleştiğini ve

hafifçe geri çekildiğini hissetti, güzel yüzünü gölgeleyen hoşnutsuzluğu farketti. Gülümsemesi silindi.

"Sana gerçeği söyleyeyim," diye fısıldadı, "üç yıldır ilk kez dans ediyorum." Katie'nin bu sözlere tepkisini görmek için ona kaçamak bir bakış fırlattı, ama genç kadının yukarı kalkan kaşları buna inanmadığını, hem de hiç inanmadığını gösteriyordu.

"Karım öldüğünden beri," diye ekledi Gary, yumuşak bir sesle.

Katie ona dikkatle baktı. Ciddiydi. Gözlerindeki ve yüzündeki ciddi ifade Gary'nin gerçeği söylediğini gösteriyordu. Katie'nin yüz ifadesi yumuşadı. "Üzgünüm," diye mırıldandı usulca ve uzun uzun bakıştılar. Bir süre hiç konuşmadan dans ettiler.

Müzik sona erdiğinde "susadın mı?" diye sordu Gary.

"Galiba," diye itiraf etti Katie. Gary'nin onu kendi masasına götürmesine sesini çıkarmadı. Betty Jo'yu görmek için etrafına baktı, ama Betty Jo bulduğu yeni adama öylesine dalmıştı ki Katie'yi hiç de özlemediği ortadaydı. Hatta artık Katie'nin varlığını bile unutmuş görünüyordu.

Katie yaklaştığında masada oturan iki adam ayağa kalkma zahmetinde bulunmadılar. İkisi de Gary'nin yaşlarındaydı.

"Katie, seni iki arkadaşımla tanıştırmak istiyorum. Bu Shorty Richards, bu da Wes Bond. Shorty, Wes, Katie Phillips'e merhaba deyin."

Shorty en az yirmi kilo fazlası olan, kovboy şapkalı, yuvarlak yüzlü, sürekli gülümseyen bir adamdı, koca-

man bir de göbeği vardı. Wes ise tamamen farklı bir tipti. Yapılı biriydi, kısa kesilmiş sarı saçları ve düzgün hatlarıyla çirkin sayılmazdı. Ama onu diğerlerinden farklı kılan, yüzündeki, özellikle de gözlerindeki ifadeydi. Güneşten kararmış yüzünde derin iki oyuğa yerleştirilmiş gibi duran gözleri öylesine açık maviydi ki neredeyse görülemeyecek kadar soluktu renkleri ve bu gözler buz gibiydi, Kuzey Denizinin buzları kadar soğuktu. Bu gözlerin gülümseyebileceğini veya onlara gülümsenebileceğini hayal bile edemezdi insan.

Shorty "merhaba," dedi ve tokalaşmak için elini Katie'ye uzattı, ama Wes ona kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra başını öteki tarafa çevirdi.

Katie masaya oturdu, erkeklerin konuşmalarını dinlerken kendisini fazlalık gibi hissediyordu. Eğer Gary de konuşurken ona bakıp gülümsemese görünmez olduğunu filan düşünecekti. Wes, Shorty gibi erkeklerin kadınları pek umursamadıkları veya onların herhangi bir konuda ne düşündükleriyle ilgilenmedikleri açıktı. Katie genellikle hiç konuşmadan oturdu, gözleri Gary'nin dolgun dudaklarına, güldüğü zaman hafifçe öne çıkan güçlü çenesine kayıyordu. Gülümsediği zaman çok daha genç görünüyordu ve sık sık da gülümsüyordu. Gerçekten yakışıklı adamdı doğrusu.

Shorty uzun uzun bir derdini anlatmaya başlamıştı; Katie hikayeyi pek kolay takip edemiyordu ama Gary'nin ilgilendiğini görünce dinlemek için kendini zorladı. Müzik çok gürültülüydü ve daha şimdiden dört şişe bira içmişti, o yüzden dikkatini vermesi pek kolay olmuyordu.

"Doktor Adams boktan biri," diye yakındı Shorty. "Hiçbir şey anlamıyor. Sinir deyip geçiyor. Bu genç doktorlar havalandırmalı odalarında oturup koca koca laflar ediyorlar ve sana hemen neyin olduğunu söylüyorlar. Ben öteki türlüsünü tercih ederdim."

"Pekâlâ, senin derdin neydi Shorty?" diye sordu Gary.

Shorty tereddüt etti, sonra utangaç bir tavırla itiraf etti. "Basur." Katie gülmeye başladı, Gary ile Shorty de ona katıldılar. Ama Wes Bond sadece gülümsedi, dudakları ekşi bir ifadeyle hafifçe gerildi.

"Hey, bugün yeni bir tane öğrendim," diye atıldı Shorty, fıkraya başlarken." Bizim yaşlı Zenci cennete gidiyor. Saint Pete de orada. Bizimki 'şey, bayım' diyor, 'ödülüm için buradayım'. Saint Pete de 'tamam oğlum' diye cevap veriyor, 'gir içeri ama önce pabuçlarımı parlatır mısın?"

Bu fıkra Katie hariç herkesin kahkahalarla gülmesine neden oldu. Wes bile gülüyordu.

Katie'nin gülmediğini farkeden Shorty "çok komik, sence de komik değil mi?" diye sordu.

Katie huzursuzca omuzlarını silkti. "Ben fıkralara gülemem pek. Ben hep..."

"Zencilerden hoşlanır mısın?" diye sözünü kesti Wes birden, soluk mavi gözlerini genç kadının yüzüne dikmişti.

Fıkranın bayağılığı karşısında canı sıkılan Katie yanaklarının kızardığını hissetti. "Aslında hiç Zenci tanımam..." dedi savunmaya geçen bir tonda. Gözlerini

Wes'in buz gibi bakışlarından kaçırdı.

Tatsız bir durumdu. Katie, Gary'nin dikkatle kendisine baktığını hissediyordu, gerçi hiçbir şey söylememişti ama genç kadın bir anlamda değerlendirildiği, tartıya konulduğu duygusuna kapılmıştı. Yoksa abartıyor muydu? Ondan bekledikleri neydi? Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı.

Tam o sırada, elli yaşlarında, çiftçi giysili bir adam masalarının yanından geçti.

"Merhaba Hank," diye seslendi Gary, rahat bir tavırla.

Ama adam arkasına bakmadan ilerledi.

"Merhaba dedim Hank." Gary'nin sesi bu sefer daha yüksek ve daha sertti. İlgi, hatta itaat bekleyen bir sesti.

Adam durdu, ama arkasına bakmadı. "Merhaba," dedi hafif, korkuyla karışık boğuk bir sesle, sonra yürüyüp gitti. Zoraki böyle selam verilebilirdi ancak. Eskiden iki erkeğin arasında bir şey, tatsız bir şey geçtiği belliydi.

Gary sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Çocuklarımı yataklarına yatırmam gerek," dedi. Katie'ye döndü. "Seni de bırakabilirim."

Katie başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler. Ben Betty Jo ile gideceğim." Başını çevirip arkadaşına baktı. Betty Jo yeni erkek arkadaşıyla hâlâ dans pistindeydi, ama artık dans etmiyorlardı. Birbirlerine sarılmışlar, iki yana sallanarak uzun uzun öpüşüyorlardı.

Gary Simmons güldü. "Betty Jo'nun arabaya ihtiyacı olacak. O çocuğun daha ehliyeti bile yoktur."

Katie bir an tereddüt etti, ama Gary'nin haklı oldu-

ğu belliydi. Betty Jo Bablock'a bakan herhangi biri, kızın bu akşam yalnız yatmayı düşünmediğini anlardı. Katie ya burada bekleyip arkadaşının planlarına engel olmuş olacaktı ya da bu mavi gözlü adamın teklifini kabul edip onunla gidecekti. Hem zaten Betty Jo koskoca kızdı, başının çaresine bakabilirdi.

"Hadi gel," diye ısrar etti Gary. "Ellerimi ceplerimden çıkarmayacağım. Sen hiç ayaklarıyla araba kullanan birini gördün mü?"

"Hayır," dedi Katie gülümseyerek. Komik bir imaj belirmişti kafasında.

Ayağa kalkıp Gary'nin peşinden dışarı çıktı, hem içtiği biralar yüzünden biraz başı dönüyordu hem de serin havada biraz üşümüştü. Aynı zamanda, sırtına bir bıçak gibi saplanan Wes'in nefretinin soğukluğunu da hissetmişti.

Katie ürperdi.

Bölüm 3

Gary

Hava insanı şaşırtacak kadar serindi. Yaz, sıcak geceler vermeyecek kadar yeniydi henüz. Hava son derece duru ve berraktı; yıldızlar, gökyüzünün siyah yayına bir yıldız haritasındaki gibi pırıl pırıl yayılmışlardı. Katie ince bluzuyla biraz ürperdi. Keten ceketine sıkı sıkı sarınıp Gary'nin peşinden pikabına yürüdü. 86 model Chevrolet Scottsdale pikap tarlalarda biraz tozlanmış ve çamurlanmıştı ama bunun dışında mükemmel bir durumdaydı.

Sürücünün yanındaki koltuk tepeleme doluydu –haritalar, yerel bir gazete, tarım araçları ve katalogları, spor dergileri, hatta bir de içinde daha önce yemek olduğu anlaşılan bir kesekağıdı. Gary Simmons ağzının içinden mırıldanarak özür dilerken koltuktakileri topladı ve arkaya attı, sonra da binmesi için Katie'ye işaret etti.

Gary motoru çalıştırır çalıştırmaz radyatörün düğmesini açtı ve sürücü mahalli biraz ısınmaya başladı. Katie çevresine bakındı. Bütün Ortabatıda çiftçilerin ve toprak sahiplerinin kullandıkları türden, sigara ve bira kokusundan ağır köpek kokusuna kadar her şeyiyle güçlü bir erkek varlığıyla dolu tipik bir pikap kamyonetti bu.

Arka cama bir tüfeklik monte edilmişti. Tüfekliğe 12-ölçülük bir av çiftesi yerleştirilmişti ama hemen altın-

da 50 kalibrelik büyük bir av tüfeğinin namlusu parlıyordu. İki koltuğun arasında da iki kutu mermi ve kurşun duruyordu. Katie ayaklarının altında eski bir iş eldiveni, kırık saplı bir tornavida, iki bira şişesi ve buruşturulup atılmış bir sigara paketi olduğunu farketti.

Uzaklaşırlarken dönüp arkasına baktı. Alice'in cicili bicili, ışıklı, kocaman tabelası geceyi aydınlatıyor, pırıltısı, barın ön ve arka kapısının çevresine parkedilmiş pikap kamyonetlerin ve arabaların siluetlerini ortaya çıkartıyordu. Bunun dışında dümdüz ovada insanın gözüne takılan hiçbir şey yoktu.

Denison'ın kendisinde bile görülecek hiçbir şey yok, diye düşündü Katie arabayla kasabanın içinden geçerlerken. Dizel yakıtı satan iki benzinci, yem ve tohum satan büyük bir dükkan, bir veteriner muayenehanesi, bir kilise, birkaç tane küçük dükkan, kasaba meydanına bakan ve önünde bir bayrak direği, heykeller ve külüstür bir bando yeri olan belediye binası. Meydanın çevresine toplanmış binaların büyük bir kısmı 1870'de inşa edilmişti. Süslü püslü, gösterişli kirişler, kuleler, burçlar gibi Victoria dönemi mimarisinin bütün fazlalıklarını hâlâ sürdürüyorlardı.

Denison'da bir sinema ya da doğru dürüst bir market bile yoktu. İnsanlar bir film seyretmek veya ihtiyaçlarını almak için otuz kilometre ötedeki Sears'a gitmek zorunda kalıyorlardı.

Kasabaya beş mil uzaktaki demiryolu kavşağı aslında Denison'ın kalbinin attığı yerdi. Raylara mümkün olduğu kadar yakın yerleştirilen uzun tahıl asansörleri gök-

yüzünü büyük kentlerdeki gökdelenler gibi yırtıyorlardı. Asansörlerin çevresine tahıl pazar için çuvallara dolduran ve yükleyen büyük makineler parkedilmişti. Yükleme platformu her zaman çok hareketliydi. Buğday işi büyük bir işti, dalga geçecek zaman bırakmıyordu insanlara.

Gary Simmons bir eliyle hafifçe direksiyonu tutarken diğer kolunu camdan çıkarmış, rahat bir tavırla pikabı kullanıyordu. Batıya doğru yol alıyorlardı. Uzakta, Wyoming'e doğru, düz arazinin Great Rockies eteklerine doğru hafifçe yükselmeye başladığı yerde küçük tepelerin gölgeleri olduklarından daha da heybetli görünüyordu. Oregon ve California'nın vaadedilmiş topraklarına doğru yol alan öncü trenler Nebraska'dan geçerlerken görülen manzaraydı bu. Pawnee'ler, Siox'lar ve Cheyenne'ler o topraklar için başta öfkeyle, sonra da umutsuzlukla savaşmışlar, canlarını vermişlerdi. Şu anda Gary ile Katie'nin üstünde ilerledikleri topraklar yüz yıl önce birçok Kızılderilinin ve buraya yerleşmek isteyen beyazın kanına malolmuştu ama gelişme kaçınılmazdı. Demiryolu gelmiş ve Kızılderililer *Manifest Destiny* adına eskiden beri avlandıkları topraklarda imha edilmişler, bozguna uğramışlar, kovulmuşlar ve kaçmak zorunda kalmışlardı.

Bir süre sessizce yol aldılar, Gary rahattı, Katie ise tetikte. Sonra Gary sordu, "Biçerdöverde çalışmayı seviyor musun?"

Katie dönüp ona bakmadı. "Bir zamanlar bir kafeteryada çalışıyordum," diye karşılık verdi usulca. "Bahşiş bekliyor, erkeklerin ellerini üstümden itiyordum."

Yeterli bir cevaptı. Her şeyi anlatıyordu. Gary başını sallayarak radyoyu açtı, kent dışına parazit yapmadan ulaşacak güçlü bir istasyon bulmak için düğmeyi çevirmeye başladı. *Country* müziğin ardından cızırtılı bir konuşma, ardından parazit duyuldu, sonra da tekrar müzik.

"Şu adamı dinler miydin? Onu özlüyorum."

Katie dönüp Gary'ye baktı, ne demek istediğini anlamamıştı.

"Şu öldürülen programcıyı söylüyorum," diye açıkladı genç adam.

Katie başını salladı, anlamıştı. Dan Kraus. "Haberi televizyonda duymuştum."

Gary doğru dürüst bir istasyon bulmak için düğmeyi çevirmeyi sürdürdü, ama bir şey bulamadı. "Şu anda dinlenilecek hiçbir şey yok," dedi kaşlarını çatarak.

"*Rock and roll* dinleyebiliriz."

"Başımı ağrıtıyor." Gary anlaşılmaz bir ifadeyle ona baktı, teninin tazeliğini, pırıl pırıl gözlerini görünce belki de ilk kez Katie'nin ne kadar genç olduğunu farketti, en fazla yirmibeşindeydi. "İddiaya girerim, *rock and roll* seviyorsundur." Bunu neredeyse suçlarcasına söylemişti.

"*Heavy metal* sevmiyorum. O da *benim* başımı ağrıtıyor."

Gary'nin yüzü ışıldadı. "Hey, ortak bir noktamız var!"

Katie camdan dışarı baktı. Dışarısı her zamanki gibi görünüyordu, göz alabildiğine uzanan buğday başakları...Bu değişmez görüntü sadece arada sırada bir çiftlik evi ve çevresinde toplanan ahırlar, sundurmalar, ek bina-

lar ve silolar topluluğuyla bozuluyordu. Katie buna rağmen bu yolun Lazy–Vu'ya giden yol olmadığından emindi. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir adamla bilmediği bir yere doğru karanlıkta yol alıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, biraz korkmuştu. "Beni geri götüreceğini söylemiştin."

Gary, Katie'nin sesindeki korkuyu farkedince gülümsedi. Gözlerinin çevrekindeki çizgiler keyifle derinleşti. "Endişelenme," dedi neşeyle. "Sana bir şey yapacak değilim."

Yolun sol tarafındaki bir çiftlik evine yaklaşıyorlardı, ahşap çitle çevrilmiş eski bir evdi. Evin önündeki ışık yanıyordu ve yüksek voltajı yolu, evin soluk renkli cephesini ve arkasındaki ahırı aydınlatıyordu. Gary hiçbir şey söylemeden pikabı evin önüne çekti. Motoru kapattıktan sonra indi ve ahıra doğru yürümeye başladı. Katie isteksiz bir tavırla onu takip etti. Başka ne yapabilirdi ki? İstese de istemese de bu adamın peşinden ayrılamazdı, hiç bilmediği bir yerdeydi.

Sabahleyin tarlada Katie'ye öfkeyle hırlayan koca Alman çoban köpeği ahırın yanındaki gölgelerin arasından çıktı. Yüksek sesle havlıyordu, simsiyah ve korkutucu bir görünüşü vardı. Köpeğin sivri beyaz dişlerini gören Katie dondu kaldı, yüreği ağzına gelmişti.

Ama Gary'nin kılı bile kıpırdamadı. "Oo, şeker gibi bir şeydir bu, öyle değil misin Ronnie?" diye seslendi köpeğe sevgiyle.

Koca köpek adını duyar duymaz kuyruğunu hızla oynatıp Gary'nin üstüne atladı, yüzünü ve ellerini neşeyle

yalamaya başladı, bu sefer yeni dostu Katie'yi de salyalı sevgi gösterisine dahil etmişti. Gary itince Ronnie Katie'nin üstüne atladı. Genç kadın köpeğin ağırlığı altında biraz sarsılarak bir iki adım geri çekildi.

"Yine de bugün gerçekten yapışkan davranıyor," dedi Gary gülerek. "Aynı öteki Ronnie gibi." Köpeği okşayarak Katie'den uzaklaştırdı. Katie köpeğe Amerika Birleşik Devletleri Başkanının adının verildiğini o zaman farketti. Gary Katie'yi ahıra götürüp ışığı yaktı.

Ahırda tatlı bir saman, ot ve gübre kokusu vardı, ama Katie'nin tam olarak tanımlayamadığı başka bir koku daha vardı; ölümcül hastalık kokusu. Bölmelerden birinde yaşlı bir doru kısrak yatıyordu, zorlukla soluk alan ve aldığı her solukta karnının yanı inip kalkan bir kısrak. Çok yaşlı, çok hasta olduğu ve pek fazla yaşayamayacağı anlaşılıyordu.

Gary Simmons sessizce bölmeye girip atın yanında diz çöktü ve onu sevgiyle okşamaya başladı, bir koluyla da hayvana sarılmıştı. Doru at başını kaldırmaya çalıştı ama hiç gücü kalmamıştı. Gözlerini yuvalarında çevirerek Gary'nin sevgisine belli belirsiz de olsa karşılık vermeye çalıştı.

"Rahatına bak Beauty. Tamam," dedi Gary hayvana şefkatle. Gözlerini Katie'ye çevirip açıkladı. "Beauty'yi aldığımda onbir yaşımdaydım. Ona binmeyi babam öğretti. Onu kaybedeceğim, bunu biliyorum." Gözleri yaşlarla dolmuştu, akmamaları için gözlerini kırpıştırdı.

Katie, hiç istememesine rağmen, bu koca adamın yumuşaklığından, kederini bu kadar açıkça göstermesinden

etkilendiğini farketti. "Benim de yaşlı bir kedim vardı," dedi yumuşak bir sesle. "Onu da bana babam almıştı." Bölmeye girip Gary'nin yanına, samanların üstüne oturdu ve Beauty'yi sevgiyle okşadı.

"Gördün mü... ortak bir noktamız daha var işte." Gary gülümsedi, yüzü yumuşamıştı. Ahırın gölgelerinde ifadesindeki tatlılık öylesine güzeldi ki, Katie gözlerini ondan alamıyordu. Bu adama ilgi duyuyordu, hem de kendi kendine itiraf etmek istemediği kadar fazla ilgi duyuyordu. Söyleyecek hiçbir şey bulamadı, avuçları terlemiş, nabzı hızlanmıştı, normal soluk almakta da biraz zorluk çekiyordu.

Üstlerine yapışan samanları silkeleyerek ayağa kalktılar, paylaştıkları bir anlık yakınlık ikisini de biraz utandırmıştı. Başka tek kelime etmeden ahırdan çıktılar ve avluyu geçip pikaba yürüdüler.

Gary durdu, tereddüt ediyordu. "İçeri gelip çocuklarımla tanışmak ister misin?"

Katie başını salladı. Bu adamın fiziksel çekiciliğine kapılmıştı, onun da Katie'den hoşlandığı açıktı. Ama hepsi bu kadar değildi, fiziksel ilginin ötesindeydi bu ve Katie'nin de biriyle duygusal bir ilişkiye girmeye niyeti yoktu. Buraya bunun için gelmemişti. Adamın çocuklarıyla tanışmak...yoo, bu fazla olurdu.

Başını tekrar hayır anlamında iki yana salladı. "Gitmem gerek."

"Yarın sabaha kadar ona ihtiyacım yok," dedi Gary. "Hadi, al onu. Güzel, Detroit motoru vardır, iyi çalışır. Çok uzağa gitmeyeceksin. Şu yoldan kavşağa kadar doğ-

ruca git, oradan sola sap, Lazy–Vu'ya varman yirmi dakika sürmez." Anahtarları Katie'nin eline bırakıp eve doğru yürüdü.

Gary kapıdan içeri girip gözden kaybolana kadar Katie arkasından baktı. Hafif yaylanarak rahatça yürüyordu, ama sırtı dümdüz, omuzları genişti; ilk bakışta görünenden daha güçlü, sağlıklı ve ince bir vücudu vardı. Katie genç adamın kaslarında gizli bir gücün bulunduğu izlenimi edinmişti. İçinde bir şeyler kıpırdadı, güçlü bir istek uyandıran bir şeyler. Kararlı bir şekilde onu geri itti; bırak o istek ölsün. Katie Phillips, önüne çıkan ilk adamla birlikte olan Betty Jo Bablock değildi. İstek bekleyebilirdi.

* * *

Katie biçerdöverle buğday başaklarının arasında ilerleme mücadelesi verirken ter damlacıkları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Dudakları kupkuruydu, kavrulan dilinde tuz tadı vardı ve öylesine susamıştı ki, tek düşünebildiği biraydı, buz gibi, hayat veren bira. Bunun düşüncesi bile işkenceydi ama bir türlü aklından çıkaramıyordu. Paydosa daha saatler vardı, ama Katie Phillips bir şişe soğuk bira için o anda adam bile öldürebilirdi.

Birdenbire, sanki düşünceleri hayat bulmuş ve hayalleri gerçeğe dönüşmüş gibi önünde buz gibi bir bira şişesi beliriverdi, yedi yaşlarında küçük bir kız uzatıyordu şişeyi. Uzun saçları örgülü, pamuklu kumaştan yapılmış bir tulum giymiş küçük kız gözlerini Katie'ye dikmişti, koyu mavi gözleri tıpkı Gary Simmons'ın gözleriydi.

"Babam bunu sana getirmemi söyledi," dedi, birayı Katie'ye uzatırken. "Benim adım Rachel."

"Teşekkür ederim Rachel," diye karşılık verdi Katie ciddi bir tavırla. Birayı büyük bir minnetle aldı ve içmeden önce buz gibi şişeyi ter içindeki alnına, ensesine bastırdı.

Küçük kız gülümsedi, gülünce dökülen süt dişleri ortaya çıkmıştı. "Babam seni bu akşam bize yemeğe davet etmemi söyledi. Büyükannem gelip orman kebabı yapacak. Orman kebabını dünyada en iyi büyükannem yapar. İçine sarmısak da koyuyor."

"Öyle mi?" dedi Katie gülümseyerek, büyülenmişti. Çocukları çok severdi, bu kıza da birdenbire ısınıvermişti, büyük bir ihtimalle bunun bir nedeni de Gary Simmons'ın kızı olmasıydı.

Rachel ciddi bir tavırla başını salladı. "Büyükannem sarmısağın çok yararlı olduğunu söylüyor. Ama çok yediğim zaman ishal oluyorum. Sen hiç ishal oldun mu?"

"Olmamak için elimden geleni yapıyorum." Katie güldü.

"Orada öyle oturup o aleti kullanmak zevkli mi?" Akıllı bir çocuğa benziyordu; biçerdövere binmeyi ne kadar istediği de belliydi.

"Kullanmak ister misin?" Katie kapıyı açınca Rachel'in çilli yüzü Noel ağacı gibi ışıldadı. Heyecanla kıkırdayarak sürücü mahalline, Katie'nin yanına tırmandı.

"Bunu Joey'e söyleyince gör sen! Kıskançlığından ölecek!"

Katie çocuğu kucağına oturttu ve küçük ellerini di-

reksiyonun üstüne koydu. Aracı birlikte kullanmaya başladılar. Uzun rotorlar dönmeye ve biçerdöver gürleyerek, kükreyerek ilerlemeye başladığında Rachel heyecan ve sevinç çığlıkları attı. Küçük kızın sevincinden etkilenen Katie de gülmeye başladı.

Beşyüz metre kadar ilerde, onların göremeyeceği bir yerde durup ikisini seyreden Gary Simmons'ın yüzünde memnun bir ifade belirdi.

* * *

Yemek zamanı. Üzerinde hâlâ duşun rahatlığını ve ıslaklığını taşıyan Katie Phillips ve pikap kamyoneti saat tam altıda Simmons'ların evinin önündeydiler. Katie gündüz gözüyle bakınca eski çiftlik evinin üç katlı olduğunu, Nebraska'nın şiddetli karları birikip kirişleri zorlamasın diye çatının oldukça dik yapıldığını gördü. Dış cephesi beyaza boyanmış ince uzun ahşap levhalarla kaplanmıştı, pencerelerde de eski tip kepenkler vardı.

Evi çevreleyen beyaz boyalı, sivri uçlu, tahta parmaklıklı çitin gerisinde rengarenk petunyalar ve kadife çiçekleri boy atmıştı. Tel sineklikle çevrili geniş bir veranda ön kapıdan başlayarak evin yan tarafına dönüyor, Amerikan bayrağı dalgalanan uzun bayrak direği ön avluda gururla yükseliyordu. Evin bakımlı ve insanı içeri davet eden sıcak bir görünüşü vardı; hava henüz kararmamasına rağmen pencerelerde neşeyle parlayan ışıklar Katie'ye merhaba diyordu.

Ahırın yanındaki avluda her çiftlikte görülebilecek araçlar duruyordu –küçük sabanlar, birkaç el arabası, bi-

ri büyük biri küçük iki tane John Deere traktör, Ford kamyonet, Gary'nin sabahleyin gidip Lazy–Vu'dan geri aldığı anlaşılan Chevy pikabı. Bir de siyah, kocaman bir Harley–Davidson motosiklet vardı, yeni değildi ama güçlü bir motordu.

Katie pikaptan indiğinde Shorty ile Wes küçük traktörün çelik zincirlerini onarıyorlardı. Üstlerinde yağ içinde tulumlar vardı ve ikisi de bütün dikkatlerini önlerindeki işe vermişlerdi ama kapanan araba kapısının sesini duyunca başlarını kaldırdılar.

"İyi akşamlar Katie," diye seslendi Shorty. Sıcak bir gülümsemeyle el salladı.

Katie de el salladı. "Merhaba Shorty." Wes'in de selam vermesi için bir süre bekledi ama o hiçbir şey söylemedi, sadece buz gibi bakışlarını hem şehvetli hem de aşağılayan bir ifadeyle genç kadının vücudunda gezdirdi. Katie'nin yanakları ateş gibi yanmaya başladı, Wes Bond'un görüş alanından mümkün olduğu kadar çabuk çıkabilmek için kapıya koştu.

Katie, Gary Simmons'ın kapısının önünde durunca birden utandığını ve çekindiğini hissetti. Alışık olmadığı bir durumla karşı karşıya gelmek üzereydi. Bir aileyle tanışacaktı, doğru dürüst tanımadığı bir adamın ailesiyle. Yine de, aralarında anlamlı bir elektriklenme geçmişti bile; Katie birden bu akşamın bir tür sınav olacağı duygusuna kapıldı. Şimdiye kadar Gary ile geçirdiği her dakikanın, ona söylediği her kelimenin bir anlamda denetlendiğinden ve kendisinin bilmediği, Gary'ye özgü özel bir kıstasa göre değerlendirildiğinden kuşkulandı. Bu düşünce

bir yandan huzursuzluk duymasına neden olurken öte yandan da tahrik ediciydi. Bu bir meydan okumaydı ve Katie Phillips'in asla cevapsız bırakamayacağı şeylerin başında kendisine meydan okunması gelirdi. Böyle olduğu halde, ne kadar çekici olursa olsun bu adamla duygusal bir ilişkiye girmeme konusunda hâlâ kararlıydı. Duygusal ilişkinin hiçbir yararı yoktu, sadece işini zorlaştırırdı.

Kapıyı vurmak için elini kaldırdı, ama daha dokunmamıştı ki kapı ardına kadar açıldı; küçük Rachel orada durmuş gülümsüyor, işaret parmağını yalıyordu.

"Parmağımı yemeğe sokup baktım," dedi. "Harika olmuş!" Arkasını dönüp içeri seslendi. "Büyükanne! Katie geldi!" Sonra Katie'yi elinden tutup heyecanla eve soktu.

Katie ne görmeyi umduğunu bilmiyordu ama bunu da beklemiyordu. Sade, rahat, hatta güzel bir evdi. Oturma odasındaki eşyalar, aynı evin kendisi gibi, eski ve oldukça yıpranmıştı ama bakımlıydı. Odanın sıcak ve insanı çeken bir havası vardı. Akşam serinliğini alması için şömine yakılmıştı, sarı kırmızı alevler odaya altın rengi, sıcak bir parıltı veriyordu.

Üstüne yastıklar atılmış kanapenin arkasındaki çam masada duran mavi toprak vazonun içi pembe güllerle doluydu. Pencerelerde basit keten perdeler asılıydı, ama hepsi tertemiz ve kolalıydı. Yemek kokularının yanı sıra mobilya cilası ve güllerin kokusu da hissediliyordu ve bu koku, tıpkı elini sıkı sıkı tutan Rachel'in elinin teması gibi, Katie'yi birden rahatlattı.

Zayıf, uzun boylu, gür ve dalgalı kır saçları tatlı ifa-

deli yüzünü çevreleyen altmış yaşlarında bir kadın ellerini bir beze kurulayarak mutfaktan çıktı. Tıpkı Rachel ve Gary gibi koyu mavi gözleri vardı ve karşısındakinin gözlerinin içine bakıyordu. Katie, Gary'nin yüzündeki güçlü ifadenin nereden geldiğini hemen anladı.

"Merhaba, adım Gladys," dedi kadın, Katie'ye eski bir dostuymuş gibi davranarak. "Kebap hazır. Diğer ikisi neredeler bilmiyorum. Herhalde ahırda o zavallı atın yanındadırlar. Sen keyfine bak. Bir şey içmek ister miydin?"

"Bir bira lütfen," dedi Katie. Yaşlı kadının dostluğu karşısında tedirginliğinin son kırıntıları da kaybolmuştu. Gary'nin annesi korkulacak biri değildi.

"Ben de seninle birlikte bir tane içeyim. Hava öyle sıcak ki..." Mrs. Simmons elindeki bezle yüzünü silerek biraları almak için mutfağa gitti.

Katie kanapeye oturup haberlere baktı. Dan Rather bir şeyler anlatıyordu, ama Katie'nin anlamasına fırsat kalmadan Rachel heyecanla atıldı. "Bebeklerimi görmek ister misin? Tam altı tane bebeğim var! Hepsi de çok güzel..."

Katie'nin başını salladığını gören çocuk odadan fırladı.

"Merhaba," dedi birden bir ses, Katie'nin tam arkasından. "Ben Joey."

Katie döndü. Gary ceketini çıkartıyordu, hemen yanında onbir yaşlarında, yaşına göre uzun boylu, ciddi ifadeli, bütün Simmons'lar gibi mavi gözlü ve çilli bir çocuk vardı. Çocuk sanki korumasını ister gibi babasına döndü,

ama Gary elini onun omzuna koyup öne itti.

"Tanıştığımıza sevindim efendim," dedi Joey utangaç bir tavırla elini uzatırken. Dışarı çıkan küçük kardeşinden çok farklı bir çocuktu.

Katie büyük bir ciddiyetle söylenen "efendim" sözcüğü karşısında gülümsememek için kendini tuttu. Aynı ciddi nezaketle Joey'in elini sıktı.

"Tanıştığımıza sevindim Joey."

Tam o sırada Gary konuştu, sesinde acı bir alay vardı. "İşte Amerika Birleşik Devletleri'nin gelecekteki başkanı," dedi. "Tam kıçına bir tekme indirilecek biri, değil mi?"

Katie şaşkınlıkla döndüğünde Gary'nin televizyona bakarak kaşlarını çattığını gördü. Ekranda John Carpenter önemli bir konuşma yapıyordu. Açıklayacağı bir şey olduğunu söyleyerek basın toplantısı düzenlemişti ve bütün basın bu açıklamanın ne olacağını tahmin etmişti aslında.

Carpenter, başkanlık seçimlerinde partisinin adayı olmak için aylardır çok sıkı bir kampanya yürütüyordu. Adaylığını henüz ilan etmemesine rağmen uygun zamanlarda uygun adımları atıyor, haftada en az iki kere basın yayın organlarında boy gösteriyor, manşetlere çıkıyor, kendisini halka tanıtıyordu. Koşuda henüz en önde değildi ama hızla ilerliyor, sistemin desteklediği parti başkanıyla arasındaki mesafeyi kapatıyordu. Jack Carpenter'ın, adaylığını koyduğu takdirde, kazanma şansının oldukça yüksek olacağı herkes tarafından biliniyordu artık. Henüz ellisinde bile değildi, yakışıklı, kendine özgü bir

üslubu ve karizması olan bir adamdı. Televizyon kameralarının karşısında nasıl duracağını biliyor ve insanların gözlerinin içine bakıyordu, konuşurken sesinde karşısındakileri ikna eden heyecanlı bir tını vardı, söylediği sözler ne olursa olsun.

Söylediklerine gelince, mücadeleci, aşırı yurtsever, son derece tutucu sözcükler seçiyordu konuşurken. Jack Carpenter, büyük sermaye–küçük hükümet anlayışına dayanan Amerikan idealinin, İncil prensiplerine sıkı sıkıya bağlı olarak kurulmuş Yeni Ahit inancının, Amerikan yurdunun kutsiyetinin ve Amerikan bayrağının üstünlüğünün yılmaz bir savunucusuydu. Amerika'nın, ticaret dengesindeki açık nedeniyle trilyonlarla ölçülen ulusal borcun yükü altında giderek azalan kaynaklarını dışarı akıtması ve bu yüzden birinciliği kaptırıp dünyadaki ikinci büyük güç olması ihtimali Jack Carpenter ve savunduğu bütün değerler için nefretle karşılanan bir durumdu.

"Adaylığımı ilan ediyorum," diyordu Carpenter şimdi, "çünkü birinin gerçekleri anlatmasının zamanı geldi. Bu ülke çok uzun bir süredir Kennedy'ler, Kissinger'ler ve Rockefeller'lar tarafından yönetiliyor. Şu sizin Doğu Kıyısı liberalleriniz ve onların yumurta kafalı, dinsiz dostları Amerika'yı çok uzun bir süredir korkak bir kız haline soktular. Bense Amerika'yı artık gerçek Amerikalılara geri vermemiz gerektiğini düşünüyorum, söylediğim bu."

Carpenter'ın elleri hararetle masaya yapıştı. Yakışıklı bir yüzü vardı, keskin hatlı çenesi ve sıkı sıkıya kısılı dudaklarıyla neredeyse sert sayılabilecek bir yüz; geniş

alnının altında delici bakışları olan gözler ve gür, sarı saçlar, tek bir beyaz teli bile olmayan saçlar. Tam bir Amerikalıydı.

"Yakışıklı adam," dedi Katie, şakacı bir tavırla.

Gary aşağılayan bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Ahmağın teki. Hepsi ahmak."

Kameralar şimdi stüdyoya çevrilmişti. Spiker "bugünkü basın toplantısında Carpenter'ın yanında, geçen kasım ayında Kongre'nin bombardımanı karşısında görevinden istifa eden Ulusal Güvenlik Konseyi Danışmanı Robert Flynn de bulunuyordu," dedi.

Ekranda Robert Flynn belirdi. Carpenter'dan çok farklı biriydi. Hemen hemen aynı yaşlarda olmalarına rağmen ondan en az on yaş büyük gösteriyordu. Carpenter'ın aksine, Flynn'inki açıkça parlayan, ortaya konan bir enerji değildi; tam tersine için için yanan, yarı gizlenmiş bir enerjiydi. Daha ufak tefek, esmerce, tıknaz, ateş gibi yanan gözleri ve ince dudakları olan Flynn'in yüzünde esrarlı bir ifade vardı. Her zaman giydiği koyu renk elbiseler adama bir rahip ya da yasta bir insan havası veriyordu.

"Bu ülkenin kesinlikle ihtiyacı olan şey liderliktir. Jack Carpenter bu ülkeyi eski rayına sokabilecek bir liderdir."

"Geldiğine sevindim," dedi Gary Katie'ye usulca.

"Ben de." Katie gülümsedi.

Gary televizyonu kapattı ve yemek odasına geçtiler.

Bütün aile sofrada rahatlamış ve mutlu görünüyordu; Joey bile Katie'nin yanındaki utangaçlığından biraz

olsun sıyrılmıştı. Katie onlara baktı. Her zamanki yerinde, masanın başında, annesinin karşısında oturan Gary çevresine gurur ve mutluluk saçıyordu. Katie'nin buğday tarlasında rastladığı adamdan çok farklıydı; ahırda, ölmek üzere olan atının kulağına sevgisini fısıldayan adama daha çok benziyordu şu anda. Katie ondan gitgide daha çok hoşlanıyordu.

Tam bir Norman Rockwell tablosundaki aile yemeği, diye düşündü Katie. Pırıl pırıl gözleri ve çilleriyle tertemiz yüzlü çocuklar; sevgi dolu elleriyle harika bir yemek pişiren tatlı bir büyükanne; çam ağacından yapılmış güzel ve rahat mobilyalarla dolu eski bir ev. Her şey gerçek olamayacak kadar güzel ve iyiydi. Katie kendini birden evinde gibi hissetti burada, bütün bunların doğal bir parçası gibi. Güzel bir duyguydu bu, mutluluk veren bir duygu.

Tabağına bir parça daha et ve fırınlanmış patates alırken "gerçekten nefis olmuş!" diye bağırdı heyecanla.

Gary onun şiş yanaklarına bakarak gülümsedi. "Hâlâ büyüme çağında," dedi gülerek. "Katır gibi yiyor."

"Benim gözüme çok güzel görünüyor." Mrs. Simmons gülümsedi.

"Bana da," diye itiraf etti Gary.

Katie ona kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra ağzındaki lokmayı çiğnemeyi sürdürdü, ama içi mutlulukla dolmuş ve yanaklarının hafifçe kızarmasını engelleyememişti.

"Bebeklerimi ne zaman göreceksin?" dedi Rachel yalvaran bir tonda.

Katie'nin cevap vermesine fırsat kalmadan Gary söze karıştı. "Çocuklar, gidip televizyon seyretmek ister misiniz?" Nazik ama kararlı bir sesle verilmiş bir emirdi bu. Rachel ile Joey hemen yerlerinden kalkıp uysal bir şekilde yemek odasından çıktılar ama Joey arkasında Rachel ile koşarak geri geldi.

"Onu gerçekten biçerdövere bindirdin mi?" diye sordu.

"Öfkeden deliye döneceğini söylemiştim sana." Rachel Katie'ye bakarak güldü.

"Beni de bir gün bindirir misin?"

"Sana çok işi olduğunu, başını kaşıyacak zamanı olmadığını söylemiştim!" Üstünlüğünü korumak isteyen Rachel bunu ağabeyiyle paylaşmak istemiyordu. Daha şimdiden Katie'yi ve biçerdöveri kendi özel mülkü gibi görmeye başlamıştı.

"Elbette, seni de bindiririm," dedi Katie gülerek.

Çocuğun yüzü sevinçle parladı. "Teşekkürler!" Heyecanla babasına döndü. "Yarın bizimle birlikte o da atlıkarıncaya binebilir mi?" diye yalvardı.

"Binmemesi için bir neden göremiyorum," diye karşılık verdi Gary, oğlunun başının üstünden Katie'ye bakarak. Bakışları birbirine kenetlendi ve Katie bu sefer gözlerini kaçırmadı.

"Yaşasın! Yaşasın!" diye bağırdı Joey. Rachel ile birlikte yeniden televizyonun başına koştular.

"Daha sonra isterseniz kremalı pasta da var," diye seslendi Mrs. Simmons çocukların arkasından.

"Kremalı pastaya bayılırım," dedi Katie.

"Üstelik bu hakiki kremalı pasta. Selofon kağıtlar içinde satılan, fabrika yapımı o aptal şeylerden değil, Artık benden başka kimse yapmasa da ben hâlâ pastamı kendim yapıyorum." Gladys Simmons'ın sesi öfkeliydi.

Gary yan gözle Katie'ye baktı. "Annem bazen gürültü koparır böyle," dedi, özür dileyen bir tonda.

Ama Mrs. Simmons bu sözleri duymamıştı. "Her şey değişiyor," diye devam etti sesini yükselterek. "Herkes çekip gidiyor ya da gitmek istiyor. Hayatları boyunca burada, toprakta çalışan insanlar da çekip gidiyorlar, giderken belki satarız umuduyla mutfak lavabolarını bile söküp götürüyorlar. Doğru değil bu!"

"Kendini bu kadar üzme, sinirlenme anne," dedi Gary yatıştıran bir tonda, ama kaşlarının arasında derin bir çizgi belirmişti. Katie ikisini seyrederken huzursuz oldu.

"Bunların doğru olmadığını biliyorsun," dedi annesi suçlayan bir ifadeyle.

"Bunu bildiğimi biliyorsun anne."

Yaşlı kadının boynundaki damarlar şişti. Hırçın bir şekilde bükülen dudakları yüzünün bütün güzelliğini silivermişti. Kontrolünü kaybetmiş, onun yerini taşan bir ırmak gibi coşan öfkeli bir mutsuzluk almıştı.

"Doğup büyüdüğüm ülke değil artık burası. Her yer pislik, kavga..."

"Anne," dedi Gary usulca, ama öyle kesin bir sesle konuşmuştu ki kadının cümlesi yarıda kesildi. Başını kaldırıp oğluna baktı, kendisini toplamaya çalışır gibiydi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ben gidip pastaya

bakayım." Kararsız bir şekilde, sanki dengesini bulmakta zorluk çekiyormuş gibi ayağa kalktı ve yavaşça mutfağa gitti, omuzları çökmüştü. Birdenbire en az on yaş ihtiyarlamış gibiydi.

Gary'ye bakan Katie hiçbir şey söylemedi, ellerini masanın üstünde kenetleyip öylece oturdu. Gary'nin başı öne düştü, sanki çok yorgun gibiydi, hafifçe içini çekti. Sonra Katie'ye baktı, o da birden yaşlanmış gibiydi.

"Yaşlandı," dedi nihayet boğuk bir sesle. "Zor geliyor."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Katie yumuşak bir sesle. "Ben de bunun gibi bir kasabada büyüdüm."

Söylenecek başka bir şey yoktu ama paylaştıkları bir anlık o zor durum ikisini de birbirine daha fazla yaklaştırmıştı sanki. Katie Gary'ye karşı derin bir şefkat duyuyordu, genç adamın bakışları da bunu farkettiğini ve minnet duyduğunu gösteriyordu. Bakışları birbirine kilitlenmiş bir kadınla bir erkek arasındaki sessizlik son derece doğaldır.

Gary'nin annesi kapıda belirdiğinde elinde üstüne hindistancevizli krema dökülmüş kocaman bir pasta tabağı vardı. Kendisini toplamış, gülümsüyordu. Gary yerinden fırlayıp annesinin yanına koştu, elindeki ağır tabağı alırken tek koluyla da beline sarıldı. Mrs. Simmons oğluna hafifçe gülümsedi, yalvaran bakışlarla kendisini bağışlamasını istedi.

"Dünyanın en nefis kremalı pastası bu işte!" dedi Gary gururla.

Gladys Simmons genç bir kız gibi kızarıp kıkırdadı.

Elindeki bezi oğluna savurup "sus bakayım," dedi. Bezin darbesinden kurtulmak için başını kaçıran Gary annesini yanağından öpüp ona sıkı sıkı sarıldı.

Onları seyreden Katie yüreğinin kabardığını, damarlarındaki bir şeyin eridiğini hissetti. Gary Simmons sevgi dolu bir insandı ve bu sevgiyi herkese bol bol dağıtıyordu –annesine, çocuklarına, arkadaşlarına, köpeğine, hatta ölmek üzere olan yaşlı bir ata.

Yüreğindeki kabartı, Gary Simmons'ın dağıttığı bu sevgiden kendisinin de bir pay almak istediğini söyledi Katie Phillips'e. Duygularının yoğunluğuna kendisi de şaşırdı. Beklenmedik bir duyguydu bu, bütün gücüyle karşı çıktığı, ama onu yenmekle tehdit eden bir duygu.

Bölüm 4

4 Temmuz

Keşke 4 Temmuzu bir çocuğun gözleriyle görebilsek yine! Gencecik ve her türlü dertten uzak, havai fişeklerin heyecanını yeniden yaşasak, sosisli sandviçlerin, geçit törenlerinin, karnaval yürüyüşlerinin, dalgalanan bayrakların, çalan bandoların heyecanını yeniden yaşasak...

Yazın hemen başında, okullar henüz kapanmışken gelen 4 Temmuz, upuzun bir yaz tatilinin heyecanını müjdeler. New York ve Chicago gibi büyük kentlerdeki 4 Temmuz kutlamaları, en ileri teknolojinin sağladığı bilgisayarlı havai fişek gösterileriyle, önemli kişilerin televizyonlarda yayınlanan seçkin konuşmalarıyla, parklarda bedava verilen açık hava konserleriyle çok daha görkemlidir.

Ama bu bayramın gerçek anlamını öğrenmek istiyorsanız, Amerika'nın yüreği sayılabilecek topraklara, ortasındaki topraklara gitmeniz gerekir. Buğday ambarına, mandıraların bulunduğu topraklara, sığır otlaklarına, Nebraska'nın Denison'ı gibi uçsuz bucaksız topraklardaki küçük kasabalara. Orada, bütün kasabanın kırmızı, beyaz ve maviyle süslendiğini göreceksiniz, bütün evlerde Amerikan bayraklarının dalgalandığını. Bayrak direği bulunmayan evlerde bayraklar ya ikinci kattaki bir pencere-

ye ya da verandanın parmaklıklarına asılır, ama ister Demokrat ister Cumhuriyetçi ister başka bir şey olsun, herkes 4 Temmuzun renklerini ortaya çıkarır.

Amerika'nın her yanında, Denison gibi küçük kasabalarda, yurtsever konuşmalar bütün kasaba halkının ilk adıyla çağırdığı kişiler tarafından yapılır –emlak bürosu olan belediye başkanı Mike; gönüllü itfaiyecilerin şefi berber Pete; Savaş Malulleri Derneğinin şube başkanı ve çiftçi Sam; hem Amerikan Lejyonunun başkanlığını yürüten hem de tasarrufları toplayıp kredi vererek küçük çapta bankerlik yapan George.

Geçit törenine katılanlar sancakları gururla taşırlar. Bütün kuruluş ve kurumlar törende temsil edilirler –Masonlar, Kiwani'ler, Rotary, Elk'ler, Odd Fellow'lar, Moose, Jaycee'ler, VFW, Lejyon, itfaiye teşkilatı, Ulusal Muhafızlar. Hâlâ "kocalarına yardımcı eşler" olmakla yetinen karılarıysa sanki "kadınların kurtuluşu hareketi"nden sözedildiğini hiç duymamışlar gibi kocalarının arkasında yürürler. Savaş malulleri muhtemelen üç savaş yaşamıştır. İkinci Dünya Savaşı, Kore "anlaşmazlığı" ve Vietnam. Birinci Dünya Savaşına katılıp da hâlâ yaşayan ve "kahramanlar" olarak gösteride yer alan, doksan yaşlarında sadece bir avuç erkek kalmıştır ama onlar da tekerlekli koltuklarında ana caddede ilerlerler. Tekerlekli koltuklarda genç erkekler de vardır; bunlar, Güneydoğu Asya'da sakatlanmış, kötürüm kalmışlardır. Savaş malulleri üniformalarını giyer, madalyalarını takarlar; savaşta aldıkları yaraların izleri acı birer andaç gibidir, ama onlar bundan gurur duyarlar.

Bandolarda çalanlar, çevre liselerde okuyan oğlanlar ve kızlardır. Profesyonel olmayabilirler, hatta iyi bile sayılmayabilirler, ama heyecanlı ve gürültücüdürler. Dik yakalı ve parlak pirinç düğmeli üniformaları içinde ter döken bu çocuklar Amerika'nın ana caddelerinde başları dimdik, gururla yürüyerek enstrümanlarını çalarlarken yüreklerini ortaya koyarlar.

Eğer Amerika'yı görmek istiyorsanız 4 Temmuzda ülkenin küçük kasabalarında görün onu.

Hatta en iyisi, bir çocuğun gözleriyle görün.

Rachel ve Joey Simmons kasaba meydanına kurulan panayırı gördüklerinde sevinç çığlıkları attılar. Kasabadan kasabaya dolaşıp bir çadır, bir dönmedolap, atlıkarınca tarzı birkaç mekanik araç, pamuk helva ve patlamış mısır makineleri kuran gezici karavanlardan biriydi.

Bütün kasaba kutlamalar için sokağa dökülmüştü; havai fişekler daha sonra atılacaktı. Yüzlerce insan piknik masalarının ve ızgara yapılan mangalların çevresinde dolanıyordu. Havayı yanan kömürün, cızırdayan hamburgerlerin, sosislerin kokusuyla birlikte hardal kokusu sarmıştı. Babalar mangal başında uğraşırlarken anneler ellerinde kocaman lahana ve patates salatası tabaklarıyla telaşlı telaşlı dolaşıyorlar, dönmedolaptan birazcık başları dönen çocuklarsa midelerini yatıştırmak için buz gibi kolalar içiyorlardı. Küçük çocukları olan daha genç çiftler yere oturmuş, çimenlere serdikleri eski battaniyelerin üstüne piknik yemeklerini yerleştirmiş, bir yandan emeklemeyi öğrenen bebeklerini seyrederken bir yandan da gözlerini yeni yeni yürümeye başlamış olan çocuklarından ayırmıyorlardı.

Rachel heyecanla Katie'nin eline yapışıp onu bugi bugiye doğru çekiştirdi. Joey daha ağır adımlarla Gary ile birlikte onları izledi, biletler Gary' nin elindeydi. Dördü birlikte tek bir vagona sıkıştılar ve motor öksüre tıksıra çalışmaya başladığında sıkı sıkı tutundular.

Bugi bugi önce yavaş yavaş dönüyordu, ama birkaç dakika içinde hızlandı, dönüşlerdeki çatırtı kamçı gibi şaklıyordu. Bütün vagonlar tek bir yönde dönerken her bir vagon aksi yönde dönüyor, merkezkaç kuvveti hepsini yerlerine mıhlıyordu. Örgüleri arkasında uçuşan Rachel gözlerini sımsıkı kapatmış aynı anda hem çığlıklar atıyor hem de gülüyordu. Havaya giren Gary de küçük kızıyla birlikte bağırmaya başladı; hastalık Katie'ye de bulaştı, o da başını arkaya savurup çığlıklar attı.

Ama Joey bağırmadı. Tam tersine, koltuğun arkasına sıkı sıkıya yapıştı, yüzü kireç gibiydi, gözleri korkuyla açılmıştı. Çocuğun korktuğunu gören Katie kolunu onun omzuna dolayıp kendisine doğru çekti. İçgüdüsel bir hareketti bu, Gary'nin hoşuna gitsin diye yapılan bir şey değil.

Eğlence az sonra bitti, vagonlar insanın midesini bulandıran dönüşlerini sona erdirdiler ve durdular. Hepsinin başı dönüyor, gülüyorlardı, Joey bile gülüyordu. Birbirlerine sarılıp çıktılar ve sendeleyerek vagondan yüksek platforma atlayıp aşağı indiler. Nefesleri kesilmişti ama mutluydular.

Çantasından küçük bir Japon fotoğraf makinesi çıkaran Katie "resim çekmek istiyorum!" diye bağırdı. Gary ile çocukların fotoğraflarını çekmeye başladı; doğal pozla-

rında çekiyordu. Uzun tahta bacaklar üstünde yürüyen Sam Amca kostümlü adama gözü takılınca onu da çekmek için çocuklardan onun yanına gitmelerini istedi.

"Ben de sizi çekeceğim," dedi Gary, gülümseyerek makineyi alırken.

Katie gözlerinin üstüne düşen esmer bukleleri geriye itip çocukları iki yanına aldı ve kollarını onların omuzlarına doladı.

Kameraya bakarken gülen Rachel'in dökülen süt dişlerinin yerindeki boşluklar görünüyordu, Joey ise sessizce ve güvenle Katie'ye dayanmıştı.

Gary işi ağırdan alıyor, vizörden üçünü seyretmek hoşuna gidiyordu. Katie Phillips, Rachel'den ve Joey'den pek fazla büyük göstermiyordu. Üstündeki sade beyaz bluzu ve bluciniyle, omuzlarına dökülen siyah saçlarıyla, incecik vücudu ve dimdik duruşuyla bir kadından çok küçük bir kıza benziyordu.

"Pirzola!" diye bağırdı Rachel. "Pirzola kokusu geliyor burnuma!" Joey peşinde, koşarak uzaklaştı. Gary fotoğraf makinesini Katie'ye verdi.

"Acıktın mı?"

"Ölüyorum!"

Genç adam bir kahkaha attı. "Bunu bilmeyecek ne var?" Katie'nin küçük, yuvarlak poposuna bir şaplak indirip çocukların arkasından koştu. Katie'ye de onu izlemekten başka yapılacak bir şey kalmamıştı.

Shorty mangallardan birinin başındaydı, uzun saplı bir tavanın içindeki sosla yağladığı pirzolaları pişiriyordu. Kömürler çok sıcaktı ve üstlerine damlayan yağın çı-

kardığı koku Katie'nin ağzını sulandırıyordu. Hemen yanındaki bir piknik masasının üstüne rengarenk bir örtü seren Mrs. Simmons salata kaselerini ve tabak tabak haşlanmış mısırları ortaya çıkarıyor, turşu kavanozlarının kapaklarını açıyordu. Ev yapımı paylar ve kurabiyeler selofon kağıtlı ambalajlarının altından baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırpıyordu. Transistörlü bir radyoda yüksek sesle *western* ve *country* müzik çalıyor, ama yine de hoparlör yayınından duyulan marşların sesini bastıramıyordu. Her taraf koşan, gülen çocuklar, bebekli annelerle doluydu. Tam bir kargaşaydı, neşeli, çılgınca bir kargaşa.

Katie, Gary'nin yanındaki açılır kapanır alüminyum iskemleye oturarak pirzola ve mısırla tepeleme doldurulmuş bir tabağı ve bira şişeleri ve iri buz parçalarıyla dolu fıçıdan çıkarılan soğuk birayı minnetle kabul etti. Ayaklarını öne uzatmış, pirzolasını çiğneyip birasını yudumlarken kendisini son derece gevşemiş hissediyordu. Tam bir cennet!

"Biçerdöverde çalışmaya başlayalı ne kadar oldu?" diye sordu Toby. Kolsuz bir bluz giymiş, şişman bir kadındı. Kolları domuz budu kadar kocamandı, kucağında da en az kendisi kadar şişman bir bebeği vardı. Bebek büyük bir mutlulukla bir pirzolayı kemiriyordu, tombalak yüzü sosa bulanmıştı.

"Daha ilk yılım bu," diye karşılık verdi Katie.

"Peki, bu işi seviyor musun?" diye sordu Toby'nin kocası. Dean Morgan şerif yardımcısıydı. Yıldızı, tabancası ve her şeyiyle birlikte üniforması üstündeydi. Ondan ayrı kalmaktan nefret ederdi, mesai saatleri dışında bile.

Katie soruyu biraz düşündü. "Motelleri sevmiyorum," diye karşılık verdi nihayet. "Howard Johnson'ları yok."

"Hey, Lyle!" diye seslendi Gary. "Katie ile tanıştın mı?"

Katie dönüp baktı. Yüzü ağır çalışmanın ve yaşın getirdiği kırışıklıklarla buruşmuş ama sırtı baston gibi dimdik, uzun boylu bir adam sandalyesininin tam arkasında duruyordu.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi adam, nazik bir tavırla.

Katie tokalaşmak için içgüdüsel bir hareketle elini uzattı, ama aynı anda utançtan kıpkırmızı kesilerek geri çekti. Eli pirzolanın sosundan yağ içindeydi.

Gary güldü. "Lyle ta babamın zamanından kalmadır," diye açıkladı.

"Şimdi seninle kıyaslarsak o *gerçek* bir erkekti." Lyle'in sesi sözcükleri kamçı gibi şaklattı. "Sabah kahvaltısında bir ayıyı siler süpürür, sonra da kuburu ağzına kadar doldururdu."

Bu sözler kahkahalarla karşılandı, ama Katie biraz şaşırmıştı. Tepkisini görmek için yan gözle Gary'nin annesine baktı, ama Mrs. Simmons Rachel ile Joey'in tabaklarını yemekle doldurmakla meşguldü.

Gary rahat bir gülümsemeyle, "kuburu ağzına kadar doldurduğunu nereden biliyorsun Lyle?" diye sordu.

Elli yaşlarında, beyaz saçlı bir adam masaya yaklaşarak, "senin ağzın yine çok bozuldu, öyle değil mi Gary Simmons?" dedi. Kırmızımsı, hoş bir yüzü ve dostça bakan gözleri vardı.

"Merhaba peder, nasılsın?" Gary, Katie'yi kasabanın papazı Russel Johnson ile tanıştırdı. Gladys Simmons'ın ısrarları karşısında bir dilim pay almayı kabul eden papaz uzaklaştı.

Obur Katie bile doyduğunu hissediyordu artık. Yine de bir yığın yiyecek kalmıştı ve Mrs. Simmons ikinci tabaklarını bitirenlerin üçüncüyü yemeleri için ısrar ediyordu. Herkes arkasına kaykılmış, gevşemişti; zaten çok az konuşan ve bu arada Katie'ye tek bir kelime bile etmeyen Wes bile gruba biraz daha yaklaşmış, arada sırada neredeyse gülümsüyordu.

Buster Miller, arkasında sıska karısı ve üç küçük çocuğuyla birlikte onlara yaklaşıyordu. Elinde kocaman bir kesekağıdı vardı ve sarkan gerdanını hoplatarak gülüyordu.

"Hey, Gary!" diye bağırdı. "Ava ne zaman gideceğiz?"

Erkekler kendi aralarında bakışırlarken bir anlık bir sessizlik oldu, ağır ve neredeyse belirgin bir sessizlik. Sonra Gary rahat bir tavırla "bilmiyorum Buster" dedi, "ben sana haber veririm." Katie'ye döndü. "Hiç ava gittin mi?"

Katie başını salladı. "Küçükken babam götürmüştü."

Buster kocaman kesekağıdının içindekileri piknik masasına boşalttı. Rengarenk kağıtlara sarılmış, garip şekillerde, her türlü havai fişek masanın üstüne döküldü.

"Kırmızı bombalar! Bonbon fişekleri!" diye bağırdı Buster neşeyle ve diğer erkekler de hemen havaya girip en çok sevdikleri şekeri arayan küçük çocuklar gibi heyecanla fişekleri karıştırmaya başladılar. Katie çantasından yine küçük makinesini çıkartıp fotoğraf çekmeye başladı.

"Tam cehennem ateşi bunlar Buster," diye güldü Gary. "*Jew–lie*'ın* dördünde bütün kasabayı havaya uçuracaksın bunlarla." Bu sözler bütün erkeklere çok komik geldi ve kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Hey, duydunuz mu?" diye sordu Shorty. "Bizim ihtiyar Ronnie Reagan bütün çiftçilerin yeniden kendi ayakları üstünde dikilmelerini sağlayacakmış."

"Bunu nasıl yapacakmış Shorty?" diye sordu Gary.

"Kamyonetlerimizi elimizden alacakmış!"

Bu seferki şaka herkesin derdini deştiği için pek komik gelmemişti. Masanın çevresinden yükselen kahkahalar zorlama ve buruktu.

Birdenbire, Wes ilk kez Katie'ye döndü. "O resimleri neden çekiyorsun?" diye sordu, sert bir sesle.

Şaşıran ve adamın saldırgan tavrından biraz korkan Katie bir iki adım geri çekilerek donakaldı, kayışından tuttuğu makine elinde sallanıyordu. "Ne...nereye gidersem...hep çekerim," diye kekeledi. "Kocaman bir albüm var."

Ama Wes'in çatık kaşlarında bir değişiklik olmadı, huzursuz görünen diğer erkekler sessiz kaldılar. Bu garip durumu sona erdiren Gary oldu.

"Hey, neyin var senin Wes? Yoksa yüzünün kamerayı patlatmasından mı korkuyorsun?"

Artık herkes rahatça gülebilirdi, buna rağmen Wes onlara katılmadı. Açık renk gözlerindeki gizlemeye çalıştığı nefretle Katie'ye bakmayı sürdürdü. Eğer bir insanı

* *Jew–lie*: Yahudi palavrası. Yazar Temmuz anlamındaki *July* yerine kulağa aynı şekilde gelen *Jew–lie*'i kullanarak kelime oyunu yapıyor.

bakışlarla öldürmek mümkün olsaydı Katie Phillips taş kesilebilirdi, bundan kesinlikle emindi Katie.

"Haydi gel," dedi Gary, genç kadını elinden çekip oradan uzaklaştırarak. "Gidip biraz nal atalım."

Oradan bir an önce uzaklaşmak isteyen Katie büyük bir istekle onu takip etti. Wes Bond'un onunla alıp veremediği her neyse, öğrenmeye hevesli değildi. Derdini kendisine saklayabilirdi. Katie anlaşılması bu kadar zor ve bu kadar düşmanca tavırları olan bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Wes o nefret dolu bakışlarıyla, dudaklarındaki o aşağılayıcı ifadeyle genç kadının tüylerini diken diken ediyordu. Bu adamın derdi neydi? Neden Katie'den bu kadar nefret ediyordu?

* * *

Hava karardığında herkes orkestranın bulunduğu platformun çevresinde toplandı. Yer bulanlar oturdular, diğerleri de çimenlerin üstüne yayıldılar. Aileler biraraya toplanmışlardı; bütün gün deliler gibi koşan çocuklar anababalarının yanlarına gelmişler, ya başlarını annelerinin omuzlarına dayamışlar ya da babalarının kucaklarına oturmuşlardı. Bu anı bekliyorlardı, güneşin batacağı ve Denison semalarının milyonlarca yıldızın ışığıyla parlayacağı anı bekliyorlardı. Havai fişeklerin atılacağı zamanı.

Katie Gary'nin yanına oturdu; Gary'nin öteki tarafında da Rachel ile Joey oturuyorlardı, babalarıyla büyükannelerinin arasında. Havai fişekler atılmaya başlandı. Kırmızı, mavi, sarı, yeşil, sonra kırmızı – beyaz ve mavi, insanın gözlerini kamaştıran her renk patlamasıyla, ışık ve

pırıltının her patlamasıyla birlikte seyredenlerin hepsinin gırtlaklarından ortak bir "ahh!" yükseliyordu. Sönen fişekler arkalarında giderek zayıflayan pırıltılar bırakarak yere doğru inerlerken "ahh"lar da zayıflıyor, "awww"a dönüyordu. Hemen arkasından atılan çok daha güzel fişekler patladığında yine alkışlar ve bağırışlar yükseliyordu.

Biri "God Bless America"yı söylemeye başladı, birkaç kişi daha katıldı, sonra birkaç kişi daha ve sonunda herkes, harikulade havai fişek gösterisi karanlık gökyüzünü bir ışık cennetine çevirmeyi sürdürürken birlik ve beraberlik duyguları içinde ve o anın güzelliğini paylaşarak hep bir ağızdan şarkıyı söylüyordu.

Gary yanıp sönen fişeklerin pırıltısında Katie'nin yüzüne baktı. Gözleri tıpkı bir çocuğunki gibi parlıyordu; bir sonraki fişeğin pırıltısını görmek için yukarı çevirdiği profili saflığı ve masumiyetiyle çok güzeldi. Gary, bu bayramın anlamıyla, ailesi ve dostlarıyla birlikte bugünün yakınlığıyla, yanıbaşındaki bu güzel ve bağımsız kızın tedirgin edici varlığıyla çok derinden etkilenmişti. Neredeyse içgüdüsel bir şekilde eğildi ve onu dudaklarından hafifçe öptü.

Katie Gary'ye şaşkınlıkla baktı ama ne geri çekildi ne de yüzünü kaçırdı. Gary onu tekrar ve bu sefer daha da ısrarlı bir şekilde öpmek için eğildiğinde gözlerini kapattı ve dudaklarını uzattı.

* * *

Katie ile Gary arabayla motele dönerlerken hiç konuşmadılar, ama Gary genç kadının sol elini tutup bacağının altına soktu ve arabayı kullandığı sürece orada hapsetti. Katie ondan yayılan sıcaklığı ve elinin içine dayanan bacak kaslarının sertliğini hissediyor; bu, başını döndürüyor, doğru dürüst düşünmesini engelliyordu. Gary'yi öpmüştü, ama şimdi biraz pişman olmaya başlamıştı. Her şey çok hızlı ilerliyordu, hem de çok hızlı; buraya geleli henüz iki gün olmuştu. Olmasını istediği veya niyetlendiği şey bu değildi. Gerçi şimdi Gary'yi daha iyi tanıyordu, onu dostlarıyla ve ailesiyle birlikte görmüş, ne kadar sevgi ve şefkat dolu bir insan olduğunu anlamıştı ve ona karşı güçlü bir arzu da duyuyordu ama yine de savunma mekanizmasına sıkı sıkı sarılıyordu.

O yüzden, Lazy – Vu'da Katie'nin kapısının önüne geldiklerinde Gary onu kendisine çekip uzun uzun öpmeye başlayınca genç kadın öpüşmeyi kesip geri çekildi.

Gary uzun bir süre ona baktı. "Beni içeri çağırmayacaksın, değil mi?" dedi, yumuşak bir sesle.

Katie onun gözlerinin içine bakamıyordu; sadece başını sallayabildi.

"Henüz zamanı değil, öyle mi?" Gary parmağını onun çenesinin altına koyup yüzünü yukarı kaldırdı. Katie'nin yüzündeki ifade ne kadar zorlandığını, ileri gitmekle geri çekilmek arasında bir türlü karar veremediğini açıkça gösteriyordu. Bu durum Gary'nin gülümsemesine neden oldu. Gary Simmons sabırlı bir adamdı; zamanın kendisinden yana olduğunu biliyordu.

Gary'nin gülümsemesi Katie'nin yüreğini parçaladı.

Yaptığına kendisi de şaşarak çabucak öne doğru bir adım attı ve onu öptü.

Gary'nin gülümsemesi genişledi. "Bir an önce içeri girsen iyi edersin. Tabii yatağını benim hazırlamamı istemiyorsan."

Katie karşılık olarak güldü ve Gary'nin göğsüne şakacıktan bir yumruk indirdi. Sonra döndü ve hâlâ gülümseyerek içeri girdi.

Gary'nin Scottsdale'ının uzaklaşmasını seyrederken gülümsemesi hâlâ dudaklarındaydı. Aynada yüzüne bakarken, düşüncelerini ve isteklerini anlayabilmek için bakışlarındaki ifadeyi incelerken de oradaydı.

Zil sesi Katie'nin yerinde sıçramasına neden oldu ve gülümsemesi silindi. Zil aralıklarla çalmaya devam ederken sanki açıp açmayacağına karar veremiyormuş gibi telefona baktı. Sonra hızlı adımlarla yürüdü ve ahizeyi kaldırdı.

"Alo," dedi.

Birkaç saniye hiç konuşmadan dinledi. Sonra sadece "evet," dedi ve telefonu kapattı.

* * *

Yağmur gece başlamış ve ertesi sabah iyice bastırmıştı. Çok yağmış, toprağı iyice ıslatmıştı. Yolların iki yanındaki oluklarda yağlı sular gölcükler oluşturmuş, mazgallar taşmaya başlamıştı. Her yerde su birikintileri vardı.

Katie pikabın kapısını kapatıp ıslak saçlarını gözlerinin önünden geriye itti. Kolundaki saate bir göz attı; çok az zamanı kalmıştı. Simmons'ların çiftliğinin ön avlusu-

na şöyle bir göz gezdirdiğinde Gary'nin ortalıkta olmadığını gördü; sadece Shorty vardı, üstüne eski bir yağmurluk geçirmişti, her zamanki kovboy şapkası da başındaydı, hâlâ John Deere traktörle uğraşıyordu.

Katie'yi görünce, "ahırdalar," diye seslendi.

Ahır soğuktu ve ıslak saman kokuyordu. Yağmur gürültüyle çatıyı dövüyordu. Rachel koşarak Katie'nin yanına geldi, ağlayarak kollarını uzattı ve ona sıkı sıkıya sarıldı. Katie, küçük kızın başının üstünden Gary ile Wes'in tanımadığı bir adamla konuştuklarını görebiliyordu. Hemen yanlarında Joey duruyordu, ahırın duvarına yaslanmıştı. O da ağlıyordu, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi ağlıyordu.

"Beauty..." diye hıçkırdı Rachel. "Çok hasta. Babam onu artık uyutmamız gerektiğini söylüyor."

"Yoo, olamaz!" Katie içini çekip Rachel'e sarıldı. "Hayır." Siyah çantalı veterinerin çıktığı kapıya gelip yaslanan Gary'nin annesine yalvaran gözlerle baktı. Ama Mrs. Simmons Rachel'in söylediklerini doğrularcasına, kederli bir şekilde başını sallamakla yetindi.

"İyileşecek! Yemin ediyorum baba! Yemin ediyorum!" Joey ağlayarak babasına koştu.

Bir an şaşıran Gary dönüp ağlayan çocuğa sarıldı, sonra yavaşça itti. "Büyükannenle git oğlum," dedi, hafif, titrek bir sesle.

"Lütfen baba, lütfen!" Joey, Beauty'nin hayatı için yalvarıyordu.

"Baba lütfen! Lütfen, yapma baba!" Bu sefer Rachel da babasına koştu. Gladys Simmons ağlayan çocukları

Gary'den uzaklaştırmak için koştu, bir yandan sıkı sıkı sarılıp onları susturmaya ve yatıştırmaya çalışırken bir yandan da az sonra olacakları herkesin bildiği ahırdan çıkarmaya çabalıyordu.

Yüreği parçalanan, hepsi için parçalanan Katie onları seyretti. Ama o bütün bunların bir parçası değildi; o yüzden geride kalması daha doğruydu. Havadaki gerginliği hisseden Ronnie'nin ağlamaya benzer sesler çıkarmaya başladığını duydu.

Beauty'nin bölmesine dönen Gary cebinden bir Remington 45'lik çıkardı. Tabancanın emniyetini açarken Wes ile sessizce bakıştılar. Gary yavaşça kısrağa yaklaştı ve namluyu Beauty'nin kafasına doğrulttu. Orada, öylece, çok uzun süren bir dakika boyunca durdu, ölümsüz bir sahnede dondurulmuş gibi; bir adam, yaşlı atın yaşamını ve yirmi yıldan fazla süren bir ilişkiyi sona erdirecek bir silah. Yapacağı tek şey tetiği çekmekti, böylece Beauty'nin acısı sona erecekti. Doğru olan, iyi olan, tek yol buydu.

Ama Gary bunu yapamazdı. Yüreği el vermiyordu. Hemen arkasında duran Ronnie tekrar sızlandı, korkmuştu ve kendisini emniyette hissetmiyordu, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış, karnına sıkı sıkıya yapıştırmıştı. Gary'nin tabancayı tutan eli aşağı düştü, yüzünü ihtiyar doru attan öteki tarafa çevirdi, yaşlar gözlerini yakıyor, doğru dürüst göremiyordu. Silahı Wes'e uzatıp başını iki yana salladı ve hızla bölmeden uzaklaştı.

Katie onun peşisıra ahırdan çıktı. Gary genç kadını görmedi ya da görmüşse bile sağına soluna bakmadan yü-

rümeye devam etti. Sular başından ve omuzlarından aşağı küçük derecikler halinde akıyor, şapkasının kenarlarından süzülüyordu. Ama umurunda bile değil gibiydi, hatta yağmur yağdığını bile farketmemiş görünüyordu.

Arkasından, ahırdan bir silah sesi duyuldu. Ronnie tekrar inlemeye başladı, yüksek perdeden, sızlanan bir ses çıkarıyordu, bu kadar kocaman bir köpekten beklenmeyecek kadar garip bir ses.

Gary irkildi ve durdu. Hiç kıpırdamadan duruyor, yirmi yıllık çocukluk anıları ıslak topraktaki su birikintilerine karışarak akıp giderken gözlerini yerden kaldırmıyordu.

Katie yanına yaklaşıp durduğunda, Gary sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"Gitmek zorundayım," diye fısıldadı Katie. Ona tam da şimdi, acısını paylaşmak üzere bütün sevdiklerine ihtiyaç duyduğu bir anda darbe indirmek hiç hoşuna gitmiyordu. Genç adamın bir şey söylemediğini görünce ekledi. "Annem ameliyat olacakmış. Telefon ettiler. Önemli bir şey değil, safrakesesi. İyileşecek."

Katie'nin sözlerinin anlamını kavramaya çalışırken Gary ona uzun uzun baktı. Genç kadının yüzü ve saçları yağmurdan ıslanmış, parlıyordu, ama ela gözlerinin altında gölgeler, ağızının çevresinde gerginliğin belli belirsiz izleri vardı.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu nihayet.

Katie mutsuz bir tavırla omuzlarını silkti. "Herhalde iki güne kadar dönerim. Nasıl olsa burada bir iş yapmak mümkün değil. Toprağın kuruması zaman alacak."

Gary bir şey söylemeden başını salladı. Wes yanlarına gelip Remington'ı Gary'ye geri verdi. Katie'ye bakmadı bile, Katie de onun yüzündeki o çıplak nefreti görmemek için başını çevirdi.

Katie ve Gary ağır adımlarla Katie'nin pikabına yürüdüler ve genç kadın bindi. Büyükannesinin yanından kaçan Joey koşarak yanlarına geldi, yüzü yağmur damlaları ve gözyaşlarıyla sırılsıklamdı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Annesi hasta," diye açıkladı Gary.

"Ne zaman döneceksin?"

Katie, Joey'yi rahatlatacak sözcükleri bulmakta zorluk çekiyordu; çocuğun ve Gary'nin ona duydukları ihtiyaç o kadar açıktı ki, kendisini baskı altında hissediyor, nefes almakta zorlanıyordu.

"Beni biçerdövere bindirmeyecek misin?"

"Elbette, bindirecek," diye atıldı Gary. Ama Katie'ye aynı Joey'in baktığı gibi bakıyordu, neler olup bittiğini tam anlayamadığı için hayal kırıklığına uğramış küçük bir çocuk gibi.

"Söz ver," dedi Joey.

"Söz veriyorum." Katie ciddi bir tavırla başını salladı. Kontak anahtarını çevirdi, sonra tereddüt etti, gaz pedalının üstündeki ayağını çekti.

"Beauty için çok üzgünüm," dedi Gary'ye, boğuk bir sesle.

Gary onun gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum."

Son derece basit bir şekilde söylenmiş, basit bir açıklamaydı. Ve tamamen inandırıcıydı. Katie'nin ağzı şaş-

kınlıkla açıldı, sonra gaza bastı, etrafı parmaklıklı çitle çevrilmiş avludan geçip yola çıktı.

Bakmak istemiyordu, ama kendisini tutamadı. Oysa ne göreceğini gayet iyi biliyordu. Yine de dikiz aynasına baktı, işte ikisi de oradaydılar, adam ve çocuk birbirlerine sarılmışlar, uzaklaşan pikabın arkasından el sallıyorlardı. Orada, öyle yağmur altında dikilmiş, iliklerine kadar ıslanmış iki budala ona el sallıyorlardı.

"*Lanet olsun!*" diye mırıldandı Katie Phillips."*Kahretsin! Ben şimdi ne halt edeceğim?*"

Bölüm 5

Catherine Weaver

Catherine Weaver'ın yüksek ökçelerinin sesi, iş merkezinin girişindeki pırıl pırıl havuzu çevreleyen geniş avludan geçerken mermer zeminde yankılanıyordu. Temmuz sıcağı bunaltıcıydı ve kendisini şık elbisesi ve külotlu çoraplarıyla son derece rahatsız hissediyordu. Saçlarını yüzünden geriye çeken ve arkasında bir topuzla toplayan taraklar kafasına batıyordu. Hiç olmazsa binada klima var, diye düşündü.

Chicago'lu ünlü bir mimar tarafından beton ve camdan oluşan bir yapı olarak çizilen milyonlarca dolarlık iş merkezi mimari alanında birçok ödül kazanmış ve yirminci yüzyılın dikkate değer yapıları arasında yer almıştı. Catherine Weaver içinse çalışılacak bir yer olmanın dışında hiçbir önemi yoktu.

Döner kapılardan geçip iki katlı, mozaik duvarlı serin lobiye girdi, ünlü şirketlerin isimleriyle dolu kocaman rehberlerin ve girişin hemen yanındaki asansörlerin yanından yürüyüp iki özel asansörün, sadece 22 ile 25. katlar arasında duran iki özel asansörün bulunduğu bölüme ilerledi. Bu asansörlerin önündeki masada silahlı bir güvenlik görevlisi oturuyordu.

Geçiş izni almak için birçok insan kuyruğa girmişti,

Cathy de kuyruğun en sonunda durdu.

Sırası geldiğinde çantasını açıp kimlik kartını çıkardı. Güvenlik görevlisi fotoğrafı dikkatle inceleyip Cathy'nin yüzüne bakarak karşılaştırdıktan sonra başını salladı.

"Kartınızı yakanıza takmayı unutmayın Miss Weaver."

Asansöre binip kapılar kapandığında Cathy kartı yakasına iliştirdi.

Yirmiikinci katta asansörden indi ve üstünde "FBI, Chicago Bölümü" yazılı kapıdan geçerek resepsiyon salonuna girdi. Buradaki bürolar, lobide insanın gözünü kamaştıran ihtişamın akla getirdiğinden çok farklıydı. Çok fazla etkilememek, hatta belki de korkutmamak için son derece sade ve fonksiyonel olarak düzenlenmişlerdi.

Uzun resepsiyon masasının arkasında koyu renk takım elbiseli ve beyaz gömlekli, uzun boylu, genç bir adam oturuyordu. Kravatındaki iğnenin üstünde FBI ambleminin küçük bir örneği vardı. Biraz dikkatli ve ihtiyatlı bir ziyaretçi ona baktığında silahlı ve silahını son derece etkili bir şekilde kullanacak yetenekte olduğunu derhal anlardı. Arkasındaki duvarda, başının üstünde Birleşik Amerika'nın devlet mühürü, yan duvarlardan birinde iki fotoğraf – Başkan ve Direktör– ile bir direğin ucunda asılı bir Amerikan bayrağı vardı.

Resepsiyon memuru, Catherine Weaver'ın belgelerini kontrol ettikten sonra geçmesine izin verdi. Bu bürolara kaç kere girerse girsin, güvenlik görevlileri yüzünü ne kadar iyi tanırlarsa tanısınlar, yine de her defasında kimliği dikkatle kontrol ediliyordu.

Ama bu sefer, üstünde "Yalnızca Uzman Personel Girebilir" yazılı kapıdan geçtiğinde Cathy neredeyse kendisini içeri bırakmamalarını tercih edecekti. Başının dertte olduğunu biliyordu, özellikle de Michael ile. Onu bu göreve gönderen Michael English'di ve Cathy'nin raporundan hoşlanmayacaktı. Michael, Cathy'yi iyi tanıyordu, hem de çok iyi; o yüzden, bu raporun gerisinde, gizli bir ajanın duygulardan uzak, tarafsız gözlemlerinden daha fazlasının olduğunu anlayacaktı.

Teşkilat, Dan Kraus cinayetiyle ilgili olarak Gary Simmons hakkında bir dava açmaya niyetleniyordu ve Cathy Weaver "Katie Phillips" adı altında Nebraska, Denison'a gönderilmiş, Simmons'ın suçluluğunu ispatlayacak delilleri getirmesi istenmişti. Ama rapor vermek üzere çağrılan Cathy yanında sadece iki makara banyo edilmemiş filmle birlikte Gary'nin masumiyetine duyduğu inancı getirmişti. Teşkilat bundan hoşlanmayacaktı, özellikle Michael English hiç hoşlanmayacaktı.

Güçlü, ikna edici ve kendinden emin olması gerekiyordu, ne yazık ki kendimi hiç de öyle hissetmiyorum, diye düşündü Cathy sinirli bir şekilde. Bu onun gizli ajan olarak görev aldığı ilk işti ve her şeyi eline yüzüne bulaştırmak üzereydi. Bir FBI ajanının bir zanlıyla duygusal ilişkiye girmesi kesinlikle yasaktı, ama Cathy bu konuda çok hassastı. Gary'nin son öpücüğünü hâlâ dudaklarında hissediyor, Gary'nin "seni seviyorum"u hâlâ kulaklarında yankılanıyordu ve gözlerini kapadığında sanki tam önünde duruyormuş gibi onu açık seçik görebiliyordu – güçlü, ciddi, o koyu mavi gözleri ve o güzel ağzıyla...

Durum, Cathy'nin korktuğu kadar kötü olacağa benziyordu. Doğrudan Michael'a rapor vermeyi ve bu arada yalnız olmalarını tercih ederdi. Oysa Michael'ın odasında başkaları da vardı ve toplantıya daha fazla insanın katılabilmesi için koltuklar da ayrılmıştı. Diğer ajanlar gelmişlerdi bile; aralarında Cathy gibi aktif ajanlığa yeni başlayan Donald Duffin de vardı. Ayrıca Chicago Polis Merkezinden Dan Kraus cinayetini araştırmakla görevli Müfettiş Marty Freed de gelmişti. Cathy'nin bu toplantıda son birkaç günün olaylarını toparlayıp anlatması ve bu arada mümkün olduğu kadar objektif ve tarafsız görünmesi gerekiyordu, oysa bunu beceremediğini biliyordu, olayda taraflardan biriymiş gibi konuştuğunun kendisi bile farkındaydı.

Daha da kötüsü, Michael toplantıya hazırlıklı gelmiş, Gary'nin geçmişi hakkında kalın bir dosya getirmişti. *Böyle bir dosya olduğunu tabii ki biliyordum,* diye düşündü Cathy keyifsizce, *bunu kullanacağını unutacak kadar aptallık etmenin ne anlamı vardı? Bu araştırma Michael'ın her şeyi.*

Karşılık olarak Cathy'nin sunabileceği tek şey Gary Simmons'ın masumiyetine duyduğu samimi inanç ve bayramda çekilmiş iki makaralık fotoğraftı; Teşkilat için bunlar, hakkında kalın bir dosya olan bir zanlının masumiyetini ispatlayacak yeterli deliller değildi pek.

Hepsinden kötüsü, bölüm başkanı, Michael tam gerçekten ısınmaya başladığında içeri girdi. Yanında Cathy'nin daha önce hiç görmediği ama tecrübeli bir ajanın otoriter havasını ilk bakışta yansıtan uzun boylu, ya-

kışıklı bir Zenci vardı. Başkan içeri girdiğinde herkes ayağa kalkmaya hazırlandı, ama o devam etmeleri için işaret etti.

"... babası..." diyordu Michael. "Gary Simmons'ın babası 1978'de Özgürlük Savaşçıları adlı bir gruba girdi. Vergi ödemeyi reddetti. Maliye peşine düştü ve çiftliğine ihtiyati haciz kararı koydular. Adam kendisini astı."

"Ne olmuş yani?" dedi Cathy, ateşli bir sesle. "Bunun ne ilgisi var şimdi?"

Michael'ın yeşil-gri gözleri azarlayan bir bakışla Cathy'ye dikildi. Dudaklarında da Cathy'nin çok iyi bildiği o inatçı ifade belirmişti. "Karısı onu boşadı ve San Jose'ye taşındı..." diye devam etti.

"Yani bütün bunlar Gary Simmons'ın katil olduğunu gösteriyor, öyle mi?" Cathy, Gary'yi çok şiddetle savunduğunun farkındaydı ama kendisini tutamıyordu. Gary'nin elindeki silahı, bir türlü ateşleyemediği silahı çok iyi hatırlıyordu. O silahın atın başına doğrultulduğunu, sonra Gary'nin elinin çaresizlikle aşağı indiğini görmüştü. Eğer Gary Simmons ölmek üzere olan bir atı bile vuramıyorsa bir insanı büyük bir soğukkanlılıkla nasıl öldürebilirdi?

Ama Michael English kolayca pes etmeyecekti. Mesleğinde ilerleyen, genç, zeki ve hırslı bir adamdı. Teşkilatın gözleri üstündeydi ve bu araştırma, ünlü bir kişinin öldürülmesinin soruşturulması, hâlâ gazete manşetlerinden inmeyen bir cinayetin araştırılması görevi şimdiye kadan önüne sunulan en önemli fırsattı. Böyle bir fırsatı kaçırmaya niyeti yoktu.

"Bir yıl sonra bir araba kadına çarpıp kaçtı ve kadın

olay yerinde öldü," diye okumaya devam etti elindeki dosyadan. "Kadına çarpan sürücü hiçbir zaman bulunamadı." Başını kaldırıp bölüm başkanına baktı. "Vücudu öyle berbat bir şekilde ezilmişti ki, çarpan kişinin kadının üstünden arabayla defalarca gidip geldiğini sanıyoruz."

"Karısı öldüğünde Gary Simmons da California'da mıymış?" diye sordu Cathy, sakin bir sesle.

Michael kaşlarını çattı, sinirlendi. Her söylediğine itiraz edilmesinden nefret ederdi. "Henüz araştırıyoruz."

"Böyle bir şeyi araştırmak çok zor olmasa gerek!" Cathy'nin sesi alaycıydı.

Öfkeyle birbirlerine baktılar, sonra Michael gözlerini çevirdi. Konuşmasının geri kalan kısmını doğrudan başkana bakarak sürdürdü. "Vietnam'da neredeyse Şeref Madalyası kazanıyormuş. Bir cephaneliğe saldırıp onlar tarafından omzundan vurulduktan sonra beş Viet – Kong öldürmüş."

"Harika!" diye parladı Cathy. "Bu yüzden onu asalım bari!" Çok ileri gittiğini, çizgiyi aştığını farkederek kendisini kontrol etmeye çalıştı ve sustu.

"Peki, sen ne buldun?" diye sordu bölüm başkanı kuru bir sesle. "Sen ne buldun Weaver?"

Cathy'nin çenesi inatçı bir ifadeyle kasıldı. "Hiçbir şey."

"Şimdilik," diye atıldı Michael telaşla. "Henüz araştırmasını..."

"*Bulunacak* bir şey olduğunu sanmıyorum." Cathy içtenliği ve açıksözlülüğüyle onu ikna etmeye çalışarak ciddi bir tavırla başkana baktı. "Bence boşuna uğraşıyoruz efendim."

"Onunkine çok benzeyen bir araba hızla garajdan uzaklaşırken görüldü," diye ısrar etti Michael.

Cathy öfkeyle ona döndü. "Yaa evet. Yarı sarhoş bir tanık onunkine *benzeyen* bir arabanın plakasındaki sadece *iki rakamı* verdi bize."

"Sen kimden yanasın, söyler misin?" diye sordu Michael. Cathy'nin korktuğu, kolayca cevap veremeyeceği bir soruydu bu.

Kendini savunmanın tek yolu saldırmaktan geçiyordu.

"Sakın bana böyle numaralar yapmaya kalkma, tamam mı Michael?" diye bağırdı öfkeyle. "Benim bu meseleye duygusal olarak baktığımı söyleyeceksin, değil mi? Sonra da beni suçlayacaksın, görevimi ve bağlılığımı unutmakla, her şeyi birbirine karıştırmakla suçlayacaksın. Sakın böyle numaralar yapma! Sakın!"

"Görevini ve bağlılığını unuttuğunu söylemedim ben, bunu söyleyen *sensin!*" Michael da en az onun kadar öfkeliydi. Soluk soluğa, hiddetle birbirlerine baktılar. Sonra Cathy hırsla başını iki yana salladı.

"Pekâlâ, ne yapacağız? Hedefimiz şimdi o mu? Neye dayanarak suçlayacağız?"

"*Kıçıma* dayanarak!" diye bağırdı Michael. "Benim çok hassas bir kıçım vardır. Hassasiyeti, belli erojen bölgelerle uzun süredir devam eden yakınlığından gelir." Çok özel ve kişisel anlamda ifade edilmiş ve aynı şekilde algılanmış ucuz bir övünmeydi bu. Cathy bu darbenin sarsıntısından çabucak kurtulup diğerlerinin tepkisini görmek için çevresine baktı. Ama odadakilerin hepsi de

duygularını ele vermeyecek şekilde eğitilmiş ajanlardı, bu savaşı ifadesiz yüzlerle izliyorlardı. Kafalarından geçen her neyse, bunu kendilerine saklamayı tercih etmişlerdi.

Başkanın daha sonraki sorusu Michael'a yöneltilmişti. "Chicago Polis Merkezinden ne haber? Onlar ne buldular?"

Michael, Marty Freed'e döndü. "Marty?"

"Bu araştırmada yüzden fazla adamımız çalışıyor efendim," dedi polis müfettişi bölüm başkanına. "Hiçbir şey bulamadık." Omuzlarını silkti. "Şu ana kadar yaptığımız araştırmalar Gary Simmons'ın suçlu olmasının çok uzak bir ihtimal olduğunu gösteriyor."

Cathy Michael'a muzaffer bir bakış fırlattı. Haklı çıkmıştı.

"Hiç silah gördün mü?" diye sordu Duffin.

Cathy gülümsedi. "Ülkenin o bölgesinde insandan çok silah var. Eğer Mac – 10 görüp görmediğimi soruyorsan hiç görmedim." Şimdi çok daha sakin, kendinden çok daha emindi. "Kraus bütün şimşekleri üstüne çekiyordu. Radyosu olan herkes onu öldürebilirdi."

"Eee?" Michael English kolayca pes etmeyecekti. "Gary'nin de radyosu var, değil mi? Hatta iki üç tane olduğuna iddiaya girerim."

Ama Catherine Weaver havaya girmişti artık, parmaklarıyla tek tek zanlıları sayıyordu. "Köpek sevenler, Cumhuriyetçiler, Demokratlar, solcular, sağcılar – belki de hepsi birden. Belki de Mr. Hoover'ın kellesini alacak kadar büyük ve geniş çaplı bir örgüt işidir bu."

Cathy, Teşkilatın eski başkanından laubali bir şekilde sözedince milletin güleceğini veya şaşıracağını sanmış ama hayal kırıklığına uğramıştı. Sadece bölüm başkanının yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

Michael alaycı bir tavırla "şişman kadınları unuttun," dedi. "Doğrusunu istersen, içimden bir ses Kraus'u şişman kadınların öldürdüğünü söylüyor."

"Onların da adamı öldürmek için geçerli nedenleri vardı!" diye parladı Cathy.

Bölüm başkanı ayağa kalktı. "Kararınızı bana bildirin," dedi Michael'a ve odadan çıktı. Birlikte geldiği Zenci kaldı.

Michael, Cathy'nin çektiği filmleri Duffin'e verdi ve tanıştırma faslına geçti. "Al Sanders. Washington'dan geliyor. Catherine Weaver."

Sanders ile Cathy el sıkışırlarken Cathy bir yandan da Washington'dan gelen ajanın Chicago'da ne işi olduğunu düşünüyordu. Washington'ın işi başından aşkındı ve bölgesel araştırmalara pek karışmazlardı. Eğer Büro araştırmayı genişletiyorsa bu iş sandıklarından da daha büyüktü.

"Esprilerine hayran kaldım," dedi Sanders Cathy'ye gülümseyerek.

Michael English kısa, kesik bir kahkaha attı. "Onun esprisi filan yok Al," diye homurdandı. "Ona bir baksana. Şu mukaddes eşitlik martavalını fazla ileri götürmeyelim. İlk kez gizli ajan olarak çalışıyor. Bir erkekle ilk defa buluşan onaltı yaşında bir kız gibi heyecanlandığına iddiaya girerim."

"Onaltı yaşında kızlara bayılırım," dedi Duffin, ağzının suyu akarak.

"Sen manyaksın Duffin. Siz lanet olası yuppiler, hepiniz manyaksınız."

Ama Cathy onları dinlemiyordu bile. Gary Simmons dosyasını karıştırıyor, özellikle Gary'nin fotoğraflarına bakıyordu. Bazı fotoğraflarda öyle gençti ki, gördüğünde yüreği eriyordu sanki; özellikle de asker üniforması içindeki fotoğraflarda, onlarda gencecik bir delikanlıdan biraz daha büyük görünüyordu. Ama yine de gözlerinde aynı tatlı ve ciddi ifade vardı.

Duffin, Cathy'nin fotoğraflarını banyo etmeye gittiğinde Al Sanders da onunla birlikte çıktı.

Michael ve Cathy yalnız kalmışlardı. Michael'in yüzü birden gevşedi, daha çocuksu bir ifade kazandı. Michael English klasik anlamda yakışıklı bir adam değildi; çekiciliği hatlarından çok yüzündeki güçlü ifadeden ve dürüst, açık bakışlardan kaynaklanıyordu. Daha 34 yaşındaydı ve genç bir erkeğin bütün heyecanına ve iyimserliğine sahipti. Michael'a göre hayatta çözümü olmayan bir sorun olamazdı. Eğer sorunları yeterince uzun ve doğru bir şekilde inceleyip doğru insanlara doğru soruları sorarsan her şeyin cevabını bulabilirdin. Hayat henüz bunun tersini öğretmemişti ona.

"Her şeye rağmen seni tekrar görmek güzel. Harika görünüyorsun Cathy."

Cathy isteksizce gülümsedi, böylece onu atlatacağını umuyordu. Gözü yeni bir fotoğrafa takılınca aldı ve daha yakından baktı. Açık kumral saçları ve düzgün kaşları

olan son derece çekici, genç bir kadının resmiydi. İki çocuğun gözleri Gary'ninkilere benzemesine rağmen Cathy kadının hatlarında Rachel ile Joey'den bir şeyler bulabileceğini düşünüyordu.

"Eski karısı," dedi Michael, yanına gelip omzunun üstünden resme bakarak. "Seni özledim." Eğildi ve Cathy'nin geri çekilmesine fırsat bırakmadan dudaklarından öptü.

Cathy sabırsız bir hareketle dosyayı kapatıp odadan çıktı, Michael da peşindeydi.

"Bu manzarayı seyretmeyi her zaman çok severim," diye güldü Michael, arkadan Cathy'nin düzgün hatlarına bakarak.

Genç kadın kaşlarını çatarak hızla döndü. Aralarındaki iş ilişkisini Michael'ın böyle cinselliğe indirgemesinden nefret ediyordu. "Gerçekten tepemi attırıyorsun Michael!"

"Güzel. Demek ki birbirimize hâlâ aynı şeyleri duyuyoruz."

Cathy tereddüt etti, onu incitmek istemiyordu ama yine de ne demek istediğini açıkça anlatmaktan yanaydı. "Hayır, yanılıyorsun," dedi, yumuşak ama biraz kederli bir sesle.

Ama Michael onun sesindeki kederi değil, sadece yumuşaklığı farketmişti. Omuzlarından tutarak Cathy'yi odasına geri soktu ve duvara itti, bedenini bedenine bastırmış, soluğu saçlarında dolaşıyor, dudaklarıyla genç kadının dudaklarını arıyordu.

İki ay önce olsa, Michael'ın güçlü ve sert bedeni

Cathy'yi heyecanlandırır, aynı şekilde karşılık vermesine neden olurdu. Ama şimdi sadece yorgunluk ve isteksizlik duyuyordu. Bu adamdan bir zamanlar gerçekten hoşlanmış mıydı? Michael'ın yüzündeki çıplak ihtiras tiksinti duymasına neden oluyordu şimdi. Hayal gücü genç adamın yumuşak hatlarının üstünde başka bir yüzün canlanmasını sağlıyordu – daha olgun, daha sert bir yüz, daha koyu gözler, daha yumuşak bir ağız ve gözlerde aynı ihtiras.

"Yapma," dedi, Michael'ı itmeye çalışarak.

Ama genç adam tahrik olmuştu, cesareti kolayca kırılmayacaktı. "Seni gerçekten çok özledim," diye mırıldandı, dudakları Cathy'nin boynunda dolaşırken. "Hem de çok." Elleri genç kadının vücudunda dolaşıyordu, Cathy'nin ondan kurtulabilmek için bütün gücüyle itmesi gerekti. Ama sonunda kaçmayı başardı, başını iki yana sallayarak bunun bir oyun olmadığını ispatlarcasına hızla odadan çıktı. Onunla yalnız kalmayı gerçekten *istemiyordu.*

Michael öfkeli, çaresiz ve incinmiş bir halde onun arkasından baktı.

* * *

İki saat sonra hepsi –Cathy, Michael, Al Sanders ve Donald Duffin– kafeteryada toplanmışlar, Cathy'nin 4 Temmuzda çektiği piknik ftoğraflarına bakıyorlardı. Kağıt bardaklardaki sade kahvelerini ve saman gibi tatsız sandviçlerini bitirdikten sonra Michael ile Cathy orada da Gary Simmons ile ilgili tartışmalarını sürdürdüler.

"Yapma!" diye itiraz etti Cathy. "Babası, eski karısı... Bütün bunlar ne demek oluyor? Delil dediklerine bak! O bir savaş kahramanı! Yoksa bunu da mı aleyhinde delil olarak kullanacağız?"

"Hayır, 80'lerde kullanamayız," dedi Sanders. "Kahramanlık yeniden moda oldu."

"Tanrı aşkına Michael, yoksa J.Edgar'ın mezarından kalkıp gelmesini mi istiyorsun?" dedi Cathy.

Bu sözler herkesin gülümsemesine neden oldu. "Hayır, teşekkürler," diye karşılık verdi Michael.

"Gary oradaki insanların hiçbirinden daha vahşi ya da daha ırkçı değil," diye devam etti Cathy.

"Ne demek bu?" Michael'ın kuşkuları yeniden alevlenmişti.

Cathy omuzlarını silkti. "Karanlık şakalar yapıyorlar demek."

"Yani Zencilerle ilgili şakalar mı demek istiyorsun?" diye sordu Sanders.

Cathy başını salladı. "O tür şakaların bu binada da yapıldığına iddiaya girerim."

"Yok canım!" diye parladı Michael.

"Sadece anlatırlarken bu Zencinin duymamasına dikkat ediyorlardır." Sanders gülmüyordu.

"Kuşkulu *hiçbir şey* görmedin, öyle mi?" diye sordu Duffin yine. "Öyleyse aradığımız adam o. Çünkü gerçekten masum insanların mutlaka kuşku uyandıracak bir tarafları vardır."

"Gördüğüm tek şey oğluyla birlikte hedef tahtası olarak kullandıkları iki korkuluktu. Senin için yeterince kuşkulu bir şey mi bu?" diye parladı Cathy.

"Nasıl korkuluklar?" diye ısrar etti Duffin.

"Bilmiyorum." Cathy omuzlarını silkti. "Korkuluk korkuluğu işte."

"Korkuluk korkuluğu nedir?" Duffin'in kafası gerçekten karışmış gibiydi, ama Duffin'in ne zaman ciddi olduğunu ne zaman karşısındakini işlettiğini anlamak bazen çok zor olurdu. Genç FBI ajanlarının tipik özelliği olarak ağırbaşlılıktan yoksundu.

"Korkuluk korkuluğu korkuluk korkuluğudur, öyle değil mi Weaver?" Cathy'ye bakan Al Sanders'ın bakışlarında hafif bir tebessüm vardı. Cathy bu uzun boylu, sessiz adamdan hoşlandığını hissetti birden.

"Evet," diye karşılık verdi gülümseyerek.

"Tanrım!" Michael English sabırsızlıkla patladı. "Şu lanet olası korkuluklar yetti artık! SİH'ten ne haber?"

Cathy dirseklerini masaya yaslayıp büyük bir ciddiyetle ona döndü. "Michael, ahırın duvarına boyayla yazılmış 'Duane Mary'yi seviyor' yazısının yanına bir de 'SİH' yazıldığını gördüğümü söylersem ne düşünürsün?"

"Duane kim?" diye sordu Duffin, aldatıcı bir masumiyetle.

Michael, Gary'nin cipinin göründüğü bir fotoğrafı işaret etti. "Plakaların üstündeki bu kadar çamur da ne oluyor?"

"Çünkü, Michael, yağmur yağdığı zaman tarlalar çamur içinde kalır," diye karşılık verdi Cathy. Pek zeki olmayan küçük bir çocuğa açıklama yapar gibiydi.

Ama Michael umursamadı; başını iki yana sallamayı sürdürdü. "Bu adam fazla iyi görünüyor," diye mırıldan-

dı. "Çok uzun süredir bu işin peşindeyim. Kokusunu alabiliyorum. Bence bu adam aradığımıza mükemmel olarak uyuyor."

"Çünkü sen uymasını *istiyorsun.*" Cathy suçlayan bir tavırla parmağını salladı.

Michael fotoğrafları karıştırmaya devam ediyordu. Birden kafasına bir şey takıldı. Fotoğraflardan birini çekip masanın üstüne koydu. Gary'nin bir resmiydi, şapkasını siyah saçlarının üstünden geriye itmiş, kameraya gülüyordu. Gary, genç bir Amerikalı, bir çiftçi, üstelik de çok yakışıklı...

"Yakışıklı bir adam, öyle değil mi Cathy?" dedi Michael, yumuşak bir sesle. Gözlerini bir an bile Cathy'nin yüzünden ayırmadan imalı sözlerinin yaratacağı tepkiyi izliyordu.

Cathy yüzündeki boş ifadede bir değişiklik olmaması için bütün gücünü harcadı. Bunu başarabilmek için ajanlık eğitiminde öğrendiği her şeyi kullanması gerekmişti; Michael'ın neyin peşinde olduğunu biliyor, kuşkucu beyninin hangi noktaya gitmekte olduğunu görebiliyordu. "İlle de bir şey istiyorsan söyleyeyim," dedi sonunda. "Bir köpeği var, adı da Ronald Reagan."

"Eh, öyleyse çok da kötü bir adam değilmiş." Sanders güldü.

"Ronald Reagan'ın nesi var?" diye sordu Duffin. "Ben Ronald Reagan'a oy verdim."

* * *

Michael, Cathy'yi evine taksiyle götürdü, ama apartma-

na varmadan birkaç blok önce inip arabayı gönderdiler. Michael genç kadına gizli göreviyle ilgili öyküyü anlatırken yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. Cehennem gibi sokaklarda yanyana, ağır ağır yürüdüler. Catherine Weaver Michigan Gölü yakınındaki pahalı evlerden birinde oturuyordu; Kaderin garip bir cilvesi, Dan Kraus'un yaşadığı ve öldüğü yerden pek de uzak değildi. Arada sırada gölden esen serin bir rüzgar sıcağı birkaç saniye dayanılabilir hale getiriyor, ama hemen arkasından Temmuz çok daha saldırgan ve çok daha vahşi geri dönüyordu.

"Annen Dallas'taki St. Joseph Hastanesinde ameliyat oldu," dedi Michael. "302 numaralı odada kalıyor. Adı Emma. Bir hafta sonra Wells'e, evine dönmüş olacak. Orada bir adamımız bekleyecek. Evinin telefon numarası 312 – 321 – 1701. Bunu ezberle."

Cathy başını salladı.

"Eğer bana ihtiyacın olursa," dedi Michael, birden endişelenmişti, "bir havaalanı var. Bir buçuk saat içinde orada olabilirim."

"Paranoyaklaşmaya başladın Michael." Cathy gülümsedi. "Bana hiçbir şey olacağı yok."

Michael birden durdu, onu kolundan yakalayıp kendisine bakması için döndürdü. "Seni beş yıl sonra kaybetmek için göndermedim oraya," dedi, alçak ve ciddi bir sesle.

Cathy başını iki yana salladı. "Beni kaybettin bile Michael. Bu işle boşuna zaman harcıyoruz, sana söyledim."

"O adamdan hoşlanıyorsun, değil mi?" Michael'ın se-

si suçlayıcıydı. "Onunla birlikte bir hafta daha geçirmen seni öldürmez, öyle değil mi?" Cathy'nin yüz ifadesinin değişmesini izledi, genç kadın öfkelenmiş, hırslanmıştı. Michael özür dileyen bir tavırla elini uzattı. "Bu şekilde söylemek istememiştim," dedi yalvaran bir tonda. "Yine de ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Cathy bir an tereddüt etti. Ama Michael ile beraberlikleri çok eskiye dayanıyordu. Ona en azından dürüstlük borçluydu. "Evet."

Michael bu cevabı bekliyor olabilirdi ama duyduğu anda yüreğine böyle bir acı saplanmasını beklemiyordu. Cathy'nin sadece yüzüne bakmak bile, o güzel ve sevgili yüze bakmak bile Michael'a müthiş bir acı veriyordu; o yüzden gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Bu konuda daha fazla konuşmak istememesine rağmen içindeki mazohist bir duygu daha fazlasını sormak için zorladı.

"Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi?"

Cathy bu soruyu ilk kez kendi kafasında da cesaretle karşıladı. Savunma içgüdüsüyle sıkı sıkıya göğsüne bastırdığı kartlarını ortaya açtı.

"Evet, ondan çok hoşlanıyorum," diye itiraf etti hem Michael'a hem de kendi kendisine ve yüreği müthiş bir sevinçle doldu. Birdenbire kendisini çok özgür hissetti.

Konuşacak gücü bulamayacağından korkan Michael başını sallamakla yetindi. Yeterince konuşmuşlardı zaten. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, önemli bir zaman dilimini paylaşan ve beraberlikleri artık biten bir kadınla bir erkektiler. Sonra Cathy onu yavaşça yanağından öptü ve dönüp yürüdü.

"Hey!" diye seslendi Michael arkasından. Cathy dönüp baktı.

"Annenin telefon numarası kaç?"

"312 – 321 – 1701."

Michael tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. Sonra ikisi de kendi yollarına devam ettiler.

Bölüm 6

Bir Gölge

Katie Phillips, Denison'a, bütün savunma mekanizmalarına boş vermeye hazır ve bütün içtenliğiyle Gary Simmons'a kalbini açmak üzere heyecanla döndü. İstediği tek şey Gary'yi yeniden görmekti, kendisini gerçekten sevip sevmediğini öğrenmek, sevgisine karşılık vermek ve Gary'nin kendisine sunduklarının aynısını ona vermekti. Onun hayatını, ailesini, hayallerini paylaşmak, bütün bunların bir parçası olmak istiyordu. Hâlâ bu görevde olması, hâlâ gizli ajan olarak çalışması ve hâlâ Gary'nin davranışlarını gözlemesi hemen hemen ikinci planda kalmıştı. Belki de Michael haklıydı; belki de görev ve bağlılık anlayışı tepetaklak olmuştu. Ama duygularına söz geçiremiyordu; ve artık geçirmek istemediğini de biliyordu.

Cathy Chicago'dan ayrılmadan önce üstünü değiştirmiş ve Katie'nin biçerdöver kullanırken giydiklerini sırtına geçirmişti – blucin, pulover ve çizmeler. Topuzunu tutan şifonu da çekip çıkarmış ve saçlarını arkadan örmüştü; alnına serbestçe düşen bukleler Temmuz rutubetinde kabarıyorlardı. Catherine Weaver saçını örerken aynada kendisine iyice bakmıştı; aynada yansıyan görüntü bir yabancıya aitti, Katie Phillips adında bir yabancıya.

Katie, Denison'a dönerken hem mutlu hem sabırsız,

aynı anda hem kaygılı hem de huzurluydu, hepsini aynı anda hissediyordu. Gary'ye karşı duyduklarının hiçbir yanlış tarafı yoktu; buna inanıyordu. Duygularına güveniyordu. Geleceğin neler getireceğine gelince...eh, zaten gelecekler bunun için gerekli değil miydi? Bugünden kaçmak, gizlenmek için. Günün birinde bütün bunlar geride kalacak ve Gary'ye karşı dürüst davranabilecekti. Araştırma sonuçlanacak, katil yakalanacak ve Katie Phillips tekrar Catherine Weaver olabilecekti. Katie ve Gary'nin, Katie'nin her ikisi için hayal ettiği uzun geceler boyunca üstünde konuşacakları, gülüp geçecekleri bir şey olacaktı. O gün geldiğinde Katie, Gary'nin kızmayacağını ya da Katie'nin kendisine ihanet ettiğini düşünmeyeceğini umuyordu. Her şeyden önemlisi, masumiyetine inanarak Büroda Gary'yi savunan kendisi değil miydi? Hem buraya gizli görevle dönüşünün esas nedeni de Gary'nin masumiyetiyle ilgili daha fazla delil toplamak için değil miydi?

Genç kadın pikabı Simmons'ların çiftlik evinin önünde durdurup aşağı atladı ve kapıya koştu, hepsini bir an önce görmek için sabırsızlanıyordu. Ama tam o sırada kapı açıldı ve Simmons ailesi hep birlikte dışarı çıktı, Gary, çocuklar ve annesi.

Katie daha önce onların böyle giyindiklerini hiç görmemişti. Rachel her zamanki tulumu yerine kabarık etekli, kolalanmış bir elbise, Joey ise bluciniyle tişörtünün yerine ceket, pantolon giymiş, kravat takmıştı. Gary bile Katie'yi hayrete düşürecek bir şekilde elbise giymişti. Üç düğmeli, gri flanel bir takım elbise değildi, ama birbirine

uygun bir ceket ve pantolon vardı üstünde. Gladys Simmons ise çiçekli bir elbise giymiş, önünde tülü olan küçük, hoş bir şapka takmıştı. Eldivenli ellerinde de kocaman siyah bir İncil tutuyordu.

"Geri döndün!" diye haykırdı Rachel, Katie'ye koşup ona sıkı sıkı sarılarak. Joey utangaç bir tavırla gülümsedi.

"Döneceğimi söylemiştim," diye karşılık verdi Katie küçük kıza sarılırken, ama bu arada gözlerini bir an bile Gary'den ayırmamıştı.

Gary de ona bakıyordu ve gözlerinde Katie'nin görmeyi umduğu ifade vardı. Gary onu özlemişti; onu istiyordu; onu seviyordu.

"Kiliseye gidiyoruz," dedi Katie'ye. Bu sözler, İncil'i, şapkayı ve neden öyle giyindiklerini açıklıyordu. "Sen de gelmek ister misin?"

"Gidip tarlayı kontrol etmem gerek." Katie başını iki yana salladı.

"Neden? Toprak hâlâ çok ıslak," dedi Gary. "Bugün nasıl olsa çalışamazsın." Katie'nin onlarla birlikte kiliseye gitmesini isteyen Mrs. Simmons da başını salladı. Rachel ve Joey de hemen yalvarmaya başladılar.

Katie dudağını ısırdı, utanmıştı. Hristiyan Amerika için bugünün pazar olduğunu tamamen unutmuştu. Oysa Chicago'da pazar demek, geç saatlere kadar uyunacak, oturma odasında avare avare dolaşılacak, yere oturulup *Sun-Times* ve *Trib* okunacak gün demekti. Pazar, kocaman mavi fincanla içilen üç kahve, çörekler ve böğürtlen marmelatı demekti, kilise değil. Bugüne kadarki yaşama

şekli tamamen yanlışmış gibi bir utanç, hatta suçluluk duygusu yüreğini sardı.

Söylediğini ispatlamak ister gibi keten ceketini göstererek "kıyafetim uygun değil," dedi, beceriksizce.

"Tabii ki uygun," diye güldü Gary. "Üstündekilerle gelebilirsin. Hey, bizim ihtiyar Russel'ı dinlemelisin! Sanki şeytan elinde ateşten çatalıyla arkasından kovalıyormuş gibi vaaz verir."

"Bir kere şeytanın çatalı yoktur!" diye bağırdı Rachel.

"Sen nereden biliyorsun?" Joey kaşlarını çattı. "Şeytanı gördün mü hiç?"

Katie ne yapabilirdi? Sığınabileceği bir mazeret yoktu. Ayrıca, şimdi artık Gary'yi tekrar gördükten sonra şeytanın çatalı bile onu genç adamdan uzaklaştıramazdı. Gülümseyerek teslim oldu ve hep birlikte kiliseye gitmek üzere Gary'nin Cherokee'sine doluştular.

* * *

Hristiyan Gerçeği Kilisesi son derece sade bir binaydı, ibadete adanmış bir yer olduğunu gösteren tek şey çan kulesiydi. Ne renkli boyalı camlar ne kocaman haçlar ne de mor cübbeli kilise korosu vardı. İçeride küçük bir borulu org, süssüz ahşap sıralar ve üstünde küçük bir haç bulunan sade bir mihrap vardı. Kilisedeki en büyük şey, kürsünün arkasındaki duvara gerilmiş, herkesin rahatça görebileceği Amerikan bayrağıydı.

Simmons'lara ait sıraya oturduklarında Katie merakla etrafına bakındı. Buradakilerin çoğunu tanıyordu – şe-

rif yardımcısı Dean şişko karısı Toby ile birlikte şuradaydı. Shorty Richards biraz ilerideydi, iyice yıkanmış paklanmıştı ve kocaman bedeni koyu renk elbisesinin içinden taşıyordu. Buster arkadaki sıralardan birindeydi, yanında sıska karısı ve üç çocuğu vardı. Gary'nin babasının arkadaşı olan yaşlı Lyle ise iki sıra önlerindeydi. Büyük aile toplantısı ya da eski okul arkadaşlarının biraraya gelmesi gibi, diye düşündü Katie.

Peder Russel Johnson, Gary'nin tabiriyle "İhtiyar Russel", şöhretinin hakkını kesinlikle veriyordu. Modern yaşamın çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu üzerine zehir zemberek bir vaaz veriyor ve söyledikleri cemaatinin heyecanlı çığlıklarıyla kabul görüyordu.

"Neye döndük, biliyor musunuz?" diye bağırdı hepsine. Dostça ifadeli yüzü öfkeden morarıyordu. "Dünyanın şimdiye kadar gördüğü en korkak, en dejenere koyun sürüsüne!"

Kilisenin her tarafından "amin!" çığlıkları yükseldi. Katie şaşkınlıktan donakalmış, hiçbir şey söylemeden oturuyordu. Böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordu. Bu bir pazar ayininden çok bir kavgaydı.

"Sokaklarda soyuluyoruz ve komşularımız yardımımıza koşmaya korkuyorlar! Çocuklarımızın beyinleri pislikle zehirleniyor ve yargıçlarımız o pisliği adalet ateşine fırlatmaya korkuyorlar! Büyük kentlerimiz seksüel hastalıklarla mahvoluyor; Tanrının gazabı sapıkların, önüne gelenle yatıp kalkanların üstüne iniyor!"

"Amin!"

"Tanrının adaleti bu, peder!"

"Anlat peder!"

Peder Johnson'ın yüzü daha da karardı, alnında bir damar atmaya başladı, damar öylesine belirgin bir biçimde şişmişti ki, Katie adamın oracıkta, kürsüde kalp krizi geçirmesinden korktu. Yine de çevresindeki herkes pırıl pırıl gözler ve bir karış açık ağızla oturduğu yerde öne doğru eğilmiş, vaizin hiddetle haykırdığı her sözcüğü büyük bir heyecanla yudumluyordu sanki.

"Amerikalılar, beni dinleyin! İsrail'in telef olmuş kavimlerinin soyundan gelenler, Tanrının nimetlerine mazhar olanlar *biziz!*"

"Amin peder!"

Katie tepkisini görmek için yan gözle Gary'ye baktı. Gözlerini pedere dikmiş, dudaklarında hafif bir tebessümle sessizce oturuyordu. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Bunlara gerçekten inanıyor olabilir mi, diye merak etti Katie.

"Bizler Tanrının ejderleriyiz!" diye haykırdı Johnson. Günahkar şeytanlara elindeki silahla karşı koyuyormuş gibi kollarını havada sallıyordu. "Biz Havva ile Şeytan'ın günahkar birleşmesinden doğan Kabil'in oğulları değiliz! Biz Habil'in oğullarıyız! Artık uyanmamız gerek! Zamanı geliyor! Uzun süredir unutulmuş bir rüzgar esmeye başlayacak!"

"Duyduk seni peder!" "Amin!" Cemaatin sesi gitgide yükseliyor, bağıranlara yenileri katılıyordu. Kadınlar ve erkekler yerlerinde doğrulmuşlar ve sanki ona dokunmak sorunlarını çözecekmiş, kutsanmalarını sağlayacakmış gibi ellerini papazlarına doğru uzatmışlardı.

"Amin!" diye bağırdı Gladys Simmons ve Katie şaşıra-

rak yerinde sıçradı. Mrs. Simmons'ın yüzü vecd içindeydi; ışıl ışıl yanıyordu. Ayinin onu tam kalbinden vurduğu ve içindeki çok güçlü bir şeyi harekete geçirdiği belliydi.

"Amin!" diye bağırdı Rachel birden. Katie'nin gözleri şaşkınlıkla irileşti. Çocuk gerçekten ciddi miydi yoksa sadece büyükannesini mi taklit ediyordu? Tabii ki bu dinsel öfke nöbetine kapılamayacak kadar küçüktü daha. Rachel gibi ufacık bir çocuk bütün bu konuşmaların ne kadarını anlayabilirdi?

Katie, insanların duygularının bu kadar bilinçli ve dramatik bir biçimde harekete geçirilişine daha önce hiç tanık olmamıştı. Kuşkuyla, kafasında binbir fikirle Gary'ye baktı. Bu gösteriyi yutuyor muydu? Ama tam o sırada Gary döndü ve ona göz kırptı, Katie birden rahatladığını hissetti. Sarsılmış bir halde genç adama gülümsedi. Gary, sahte İncil çılgınlığı okyanusunda aklı simgeleyen bir ada gibi son derece normal görünüyordu.

Ayinden sonra aile hep birlikte kiliseden çıktığında "sana farklı biri olduğunu söylemiştim," dedi Gary gülerek. Katie sadece başını sallayabildi; konuşabileceğini sanmıyordu. Ama "farklı" sözcüğü hiç olmazsa iyi bir tanımlamaydı.

"Bizimle birlikte büyükanneme akşam yemeğine gelecek misin?" diye yalvardı Rachel. "Bir kovboy filmi seyredeceğiz. Babam kovboy filmlerine bayılır."

"Elbette gelecek." Gary gülümseyerek kızına sarıldı.

"Katie için bira al," dedi Mrs. Simmons oğluna.

Katie "önemli değil," diye itiraza yeltenmişti ki Gary sözünü kesti.

"Evden getiririm. Çocuklar siz büyükannenizle gi-

din." Katie'yi elinden tutup Cherokee'ye doğru sürükledi. Katie, Rachel ile Joey'yi evine götüren Mrs. Simmons'ı seyretmek için durup döndü. Yüreğinde hafif bir kıskançlık duydu; kendisinin hiçbir zaman Gladys Simmons gibi bir büyükannesi olmamıştı ve içindeki küçük kız böyle birinin özlemini duyuyordu. Tıpkı içindeki kadının, kendisinin de Rachel ve Joey gibi çocukları olmasının özlemini duyduğu gibi.

"Aileni çok seviyorum," dedi özlemle.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" Gary'nin yakışıklı yüzünde bir tebessüm belirdi. "Ben de seviyorum."

Eve girdikleri anda Gary onu kabaca kollarının arasına çekti ve uzun uzun öptü. Bir çatı altında ilk kez yalnız kalıyorlardı. Aklını başına toplayabildiğinde Katie'nin ilk düşündüğü bu oldu, Gary bunun için getirmişti onu buraya, böylece yalnız kalabileceklerdi ve Gary onunla sevişecekti. Nihayet zamanı gelmişti. Katie korkudan karnının hafifçe karıncalandığını ve bu karıncalanmanın göğsünden boğazına doğru yükseldiğini hissetti. Ama korku aynı zamanda heyecanlı bir beklentinin ürpertisiyle de karışıyordu.

"Ne yapıyoruz biz?" diye fısıldadı.

"Bira arıyoruz," diye mırıldandı Gary, onu tekrar kendisine çekerek.

Katie hafif bir iniltiyle gözlerini kapattı ve tamamen duygularına teslim oldu. Kendini kaybetmiş, bir ağız, bir çift el, göğüsler ve bir vücut olmuştu yalnızca. İçinde hapsettiği aç hayvan kükreyerek fırladı. Gary'nin kokusunu içine çekti, onu yudum yudum içti, yanında, çevresinde, üstünde ve içinde hissetti. Altında kıvranıp titrerken

Gary'nin onu kendinden geçirmek için kullandığı gücüne eskiden sadece hayrandı, şimdi ise tapıyordu.

Seviştiler ve bu, Katie'nin daha önceki sevişmelerinin hiçbirine benzemiyordu. Geçmişte sevgililerinin yanında çok daha pasif davranır, bazen sadece fiziksel ilişkinin olup bitmesine izin verir, bu arada aklı başka yerlerde olur, duygularını da işin içine hiç karıştırmazdı. Hatta aktif bir şekilde karşılık verdiği bazı zamanlarda bile bu, sevişme eyleminin kendisi için olurdu, yanındaki erkek için değil.

Ama şimdi, Gary ile birlikteyken hem bedenini hem de duygularını tamamen ona sunmuş, savunma mekanizmalarını kendi isteğiyle yoketmişti. Geçmişte, sevgililerinden ihtiras dışında hiçbir şey istememişti. Ama şimdi, Gary ile birlikteyken *istemediği* hiçbir şey yoktu – bedeni, aklı, ruhu ve hepsinin üstünde de gücü. Demir tozlarını güçlü bir mıknatısa çeker gibi Katie'yi Gary'ye çeken şey genç adamın gücüydü, bu güç onu çekiyor ve orada sıkı sıkıya tutuyordu.

Gary Simmons onu severken, en az kendisininki kadar güçlü bir arzuyla yutup tüketirken, sonra da vücudu dünyanın sanki en değerli, en narin varlığıymış gibi davranırken Katie gözleri kapalı kendini bıraktı, saf, katıksız bir zevk bedenini ve ruhunu kapladı. Sonunda gözlerini açtığında tam karşısında Gary'nin yüzünü gördü, yakışıklı, yumuşak ve vahşi, ter içindeki yüzünü; gördüğü anla da kalbinin altüst olduğunu hissetti.

Onu seviyorum, diye düşündü. *Evet, sanırım onu seiyorum.* Yüksek sesle "evet!" diye bağırdı, sonra tekrar evet!".

Daha sonra, uzun, çok uzun bir süre sonra nihayet yanyana, hareketsiz yattılar. Pencerelerdeki dantel perdelerin arasından sızan akşam güneşi tavanda ince gölgeler meydana getiriyor, duvar kağıdındaki solmuş güllerin izini sürüyor, yatağa ve hâlâ titreyen vücutlarını örten rengarenk kumaş parçalarından dikilmiş örtünün üstüne doğru toz zerreciklerinden bir yol oluşturuyordu. Güneş ışığı Gary'nin bilgisayarının ekranında durup oradan yansıdığında Katie'nin gözlerini kamaştırdı. Genç kadın gözlerini tekrar kapattı ve vücudunu onun güçlü vücuduna dayayarak sevgilisine sokuldu.

Yatak odası çok sessizdi. Dışarıda, ağaçlarda kuşlar şakıyor, çiçeklerden polen toplayan arıların bitmek tükenmek bilmeyen vızıltısı duyuluyordu. Gary içini çekti. "İlk kez oldu...karım öldüğünden beri," diye fısıldadı.

Katie başını onun omzundan kaldırıp yüzüne baktı. "Karın nasıl öldü?" diye sordu yumuşak bir sesle. Cevap beklerken nefes bile alamıyordu. Aslında Michael English'in Gary Simmons ile ilgili olarak hazırladığı dosyada sorunun cevabı vardı ama yine de cevabı Gary'nin kendisinden duymak istiyordu.

Gary yüzünü ona çevirdi, sanki Katie'yi değil de geçmişi görüyormuş gibi uzun uzun baktı. Sonra doğrulup sırtını yastıklara dayadı ve sigarasına uzandı.

"Beni terketti," dedi dümdüz bir sesle. "California'ya gitti...ve orada bir arabanın altında kaldı." Yüzü kasılmıştı; Gary'nin duygusuz ve sert sözlerinin arkasındaki belirgin acı Katie'nin yüreğini sızlattı. Gary ona gerçeği söylemiş, genç kadın buna sevinmişti.

"Belki de çiftlikte çok fazla çalışıyordum. Belki de...ona yeterince ilgi göstermedim. Bilmiyorum. Belki de çok fazla dergi, roman okuyordu...Sanırım hata benimdi." Gary'nin titreyen dudakları Katie'de öpme isteği uyandırdı. Gary sonra tekrar ona döndü, gözlerindeki ifadeyi okuyabilmesi için gözlerinin içine baktı.

"Bu olaydan ders aldım," dedi sadece, sonra onu öpmek için eğildi. Katie kollarını genç adamın boynuna dolayıp istekle kendisine çekti.

Ve tekrar sevişmeye başladılar. Bu sefer ihtiras o kadar şiddetli değildi, ikisi de birbirlerine daha fazla zevk verebilmek için yarışıyorlarmışçasına sevgi doluydu.

Gary, kollarını sıkı sıkıya Katie'ye dolamış olarak nihayet uyuyakaldığında hava henüz kararmıştı. Ama Katie çabucak uyuyamadı. Uzun bir süre gözlerini odanın karanlığına dikip arkasında sevgilisinin ağırlığını hissederek öylece yattı. Kafasındaki düşünceler uyumasına izin vermiyordu.

Ne yapmıştı? Hakkında araştırma yaptığı bir adama teslim olmuş, kendisini, araştırmayı, hatta belki de Büroyu tehlikeye atmıştı. Gary *elbette* masumdu; yine de gizli ajanlığın birinci kuralını çiğnemiş, araştırma konusuyla kişisel ilişkiye girmişti. Bir zanlının kolları arasında çırılçıplak yatmaktan daha kişisel bir ilişki olamazdı herhalde, öyle değil mi? Neyse ki, Michael onu şu anda göremiyordu.

Sonra bir de Gary'yi düşünmesi gerekiyordu. Katie Büroya borçlu olduklarını biliyordu. Peki, Gary Simmons'a ne borçluydu? Gary'nin ona sırılsıklam aşık oldu-

ğu son derece belliydi. Katie zaafını belli edince Gary de ona kalbini, yalnızlığını ve acısını açmıştı. Ucu açıkta kalınca sızlayan hassas bir sinir gibi Katie'ye koşmuştu. Ama onun sevdiği kadın kimdi? Katie Phillips adında cesur, bağımsız bir çiftlik işçisine aşıktı, kendisiyle aynı dili konuşan, genellikle aynı şeylere inanan, bira içen, pikap kullanan ve sadece blucinle rahat edebilen Teksaslı bir kıza aşıktı.

Gary Simmons'ın aşık olduğu kadın Catherine Weaver değildi; Üniversite mezunu, karşısındakileri kandırmak üzere eğitilmiş, FBI'ın yüksek maaşlı bir ajanı değildi; hükümet gözetimini temsil eden, Gary Simmons gibi bir erkeğin nefret edeceği, terzi elinden çıkmış şık elbiseler ve yüksek ökçeli ayakkabılar giyen, sahte bir kimlikle dolaşıp sevgilisine sahte bir isim ve sahte bir güven duygusu veren bir kadın değildi. Katie Phillips'e aşık olan Gary Simmons büyük bir ihtimalle Catherine Weaver'dan nefret edecekti. Bu gerçeğin kesin doğruluğu Katie'nin suçluluk duygusuyla sarsılmasına neden oldu.

Şimdi ne yapacaktı? Gary'ye gerçek kimliğini açıklayacak mıydı? Her şeyi anlatacak mıydı? Mümkün değildi. Böyle bir şey sözkonusu bile olamazdı – en azından şimdilik. İlerde bu araştırma sonuçlandığında ve Gary Simmons tamamen temize çıktığında buraya dönecek ve neler olup bittiğini ona anlatacaktı. Peki, gerçeği öğrendiğinde Gary onu hâlâ isteyecek miydi? Katie'nin ona yalan söylediğini ve hareketlerini izlediğini öğrendiğinde onu hâlâ ısteyecek miydi? Yoksa ihanete uğradığı duygusuyla onu kovacak mıydı? Eğer böyle davranırsa Katie onu nasıl suçlayabilirdi?

Peki, Katie'nin istediği neydi? Büroyu, mesleğini, işinin heyecanını bırakacak, Nebraska'da bir çiftlikte mi yaşamaya başlayacaktı? Bir yandan amaçları, doğru olandan yana çalışmanın getirdiği tatmin duygusu vardı. Öte yandan, sürekli soyutlanmışlık ve yalnızlık, özellikle de bundan sonra gizli ajan olarak çalışacağı için kendisine ait olmayan yaşamları yaşamak. Kısacası, sahte bir yaşam sürdürmek. Gary'nin ona sunduğuysa sadece kendi gücü ve aşkı değil, iki güzel çocuğunun sevgisi, annesinin koruyuculuğu, sıcak yuvasında bir yerdi. Bunlar da düşünülmeden bir çırpıda reddedilecek şeyler değildi; Bunlar Catherine Weaver'ın hayatında her zaman eksik olan ve Simmons ailesini yakından tanıyıncaya kadar eksikliğinin farkında olmadığı şeylerdi. Simmons'ların hep birlikte paylaştıkları şeyler genç kadını anlatılmayacak kadar etkiliyordu.

Beyni cevapsız sorularla oyulan, duyguları birbirleriyle çelişen önceliklerin girdabına yakalanan Katie uzun süre uyuyamadı. Nihayet çok geç saatlerde derin bir uykuya daldı. Ama uykusunda bile huzursuz, gördüğü kabuslar sıkıntılıydı.

Rüyasında, onu yalancılıkla ve ihanetle suçlayan öfkeli bir Gary görüyordu. Gary sonra, onu profesyonel davranmamakla ve kişisel ilişkilere girmekle suçlayan öfkeli bir Michael'a dönüşüyordu. Katie rüyasında olayı çözmek üzere olduğunu da görmüş ve yakında her şey sona ereceği için çok sevinmişti, ama çözüm son anda parmaklarının arasından kayıp gitti ve sonsuzluğa karıştı. Rüyasında o küçük, masum çocukların hiç durmadan "SİH! SİH!" diye bağırdıklarını da duydu.

SİH. SİH.

"Sih olmak istemiyorum!" diye bağırdı Rachel, keyifsizce.

"Sıra sende!" diye ısrar etti Joey.

Katie gözlerini açtı. Güneş yükselmiş, sabah olmuştu. Gary yatakta, arkasında uyuyordu; bir kolu hâlâ Katie'nin üstündeydi. Rachel ile Joey dışarıda bağıra çağıra oynarlarken Katie'nin rüyası hâlâ sürüyordu.

"SİH olmak istemiyorum. Ben evcilik oynamak istiyorum."

"Sen her zaman evcilik oynamak istersin zaten!" diye bağırdı Joey hırsla.

Katie yatağın içinde şaşkınlıkla doğruldu. Doğru mu duyuyordu? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Çocuklar yüksek sesle konuşuyorlardı ama yine de söyledikleri çok net anlaşılmıyordu. Duyduğu gerçekten SİH miydi, yoksa başka bir sözcük mü? Katie yataktan sessizce aşağı kayıp blucinini giyerek pencerenin yanına gitti ve tişörtünü de başından aşağı geçirdi.

Evin çevresinden dolaşıp arka bahçeye geldiğinde yüzüne zorlama bir tebessüm yerleştirdi. Rachel ile Joey hâlâ tartışıyorlardı.

"Merhaba!" dedi Katie neşeyle. "Ne oynuyorsunuz?"

"Evcilik," diye karşılık verdi Rachel. Katie görsün diye iki bebeğini havaya kaldırdı. "Joey hiçbir zaman evcilik oynamak istemiyor."

Katie küçük oğlana döndü. "Sen ne oynamak istiyorsun Joey?" diye sordu dikkatle.

"Bebekleri sevmiyorum ben!" Joey kaşlarını çattı.

Katie derin bir nefes aldı. Mümkün olduğu kadar doğal görünmeye çalışarak "SİH nedir?" diye sordu.

Joey yüzünü astı. "Bilmiyorum."

"Bilmiyoruz," diye tekrarladı Rachel.

"Kedi köpek oyunu," dedi Gary, arkadan. "Biri köpek oluyor, öteki de kedi." Kollarını arkadan Katie'nin beline doladı. "Günaydın," diye fısıldadı kulağına.

Çocuklar birbirlerine bağırmayı sürdürerek evin yan tarafına koştular, Katie ile Gary'yi yalnız bıraktılar. Katie dudağını ısırarak onların arkasından baktı, kafası bayağı karışmıştı. "SİH"i rüyasında duyup duymadığından hâlâ emin değildi. Rachel ve Joey bu sözcüğün anlamını bilmediklerini söylemişlerdi; doğru mu söylüyorlardı? Bu kadar küçük, masum çocuklar SİH hakkında ne bilebilirlerdi? Bu sadece bir rastlantı mıydı, anlamsız bir sözcük, çocukça bir oyunun bir parçası?

Katie'nin yüzündeki gerginliği farkeden Gary "ne oldu?" diye sordu. "İyi uyuyamadın mı?"

Katie yavaşça ona döndü, o koyu mavi derinliklerde herhangi bir esrar saklı olup olmadığını görmeye çalışarak Gary'nin gözlerinin içine baktı. "Uyudum," dedi nihayet. Ama sesi mesafeliydi ve Gary bunu derhal farketti.

"Erkekleri önce seveceksin, sonra terkedeceksin, öyle mi Katie?" Bu şakanın arkasında endişe dolu bir soru gizliydi.

Katie gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır." Gary'yi terketmeye niyeti yoktu, en azından şimdi. Rüya görmüş olmalıydı. Çocuklar da SİH'in ne olduğunu bilmediklerini söylememişler miydi? Böyle bir konuda neden yalan söyleyeceklerdi ki?

Joey evin etrafından koşarak geldi. "Beni biçerdövere şimdi bindirebilir misin?" Sesinde yalvaran bir ton vardı. Katie, Gary'ye baktı, onun başını sallayarak izin verdiğini görünce "elbette," dedi çocuğa. Joey'in küçük yüzü heyecanla ışıldadı.

"Yaşasın, baba! Biz biçerdöverle dolaşacağız!" Gary gülerken Joey de Katie'nin eline yapışıp onu az ilerdeki biçerdövere doğru sürüklemeye başladı.

Katie tıpkı Rachel'e yaptığı gibi Joey'i direksiyona oturttu ve küçük çocuğun ellerini yönlendirecek kocaman aracı kullanmasına izin verdi. Birkaç gün önceki sağnak yağış yüzünden toprak hâlâ çok ıslaktı ve bu kadar ıslak toprakta ilerlemek güç olacaktı, buna rağmen araç hantal bir şekilde öne atıldı, uzun rotorlar dönüyor, başakları kesip ayırmak için arkaya atıyordu.

"Bu gece bizimle birlikte ava gelmek ister misin?" Gary'nin yüzü ansızın sürücü mahallinin camında belirdi. Sıcakta gömleksiz çalıştığı için çıplak vücudunda parlayan ter damlaları görünüyordu. Ağır ağır ilerleyen araca atlayıp yana asıldı.

"Yorgunum." Katie başını iki yana salladı.

"Öyle mi?" Gary bilmiş bilmiş güldü. "Neden yoruldun acaba?"

"Ben de ava gelebilir miyim baba? Lütfen?" diye yalvardı Joey.

"Biraz daha büyüyünce," dedi Gary oğluna.

"Ben büyüdüm baba!" diye itiraz etti çocuk.

Ama Gary'nin gözü Katie'den başkasını görmüyordu. "Hadi, yapma! Gelmeni gerçekten istiyorum."

Katie hayır demedi, ama evet de demeyecekti. Ava

gitmenin dünyanın bu bölgesinde en sıradan faaliyetlerden biri olduğunu biliyordu, ama şiddete duyduğu tiksintiden de kurtulamıyordu. Sırf eğlence olsun diye masum bir hayvanın kanını akıtmak midesini bulandırıyordu. FBI'daki atış talimleri sırasında içinden hep günün birinde başka bir canlıya tetik çekmek zorunda kalmaması için dua etmişti. Çaresizlik içinde kalıp bunu yapmak zorunda kalırsa başarabileceğinden pek emin değildi. Bu şimdiye kadar kimseye açıklayamadığı bir korkuydu, birlikte yattıklarında Michael'a bile açıklayamadığı bir korku. Saklamak zorunda olduğu sırlardan biriydi yalnızca.

"Kahretsin!" Hava çok sıcak!" Gary şapkasını çıkartıp yüzünü sildi. "Daha sonra yine bira aramamızı ister misin?" Katie'ye bakarak imalı bir şekilde güldü. Yüzünde, bir kadının vücudunun her noktasını bilen, o vücudun kendisine ait olduğunu düşünen bir erkeğin mülkiyetçi ifadesi vardı.

Katie hiçbir şey söylemeden direksiyonu hızla kırdı. Sağ elinde şapkası olan ve biçerdövere sol eliyle asılan Gary birden dengesini kaybedip yere yuvarlandı.

Ayağa kalkarken gülüyor, sevgilisiyle her zamankinden daha fazla gurur duyuyordu. Katie de güldü.

* * *

Ama daha sonra pikabın içinde oturup buğdaylarını tohum asansörüne boşaltmak için kuyrukta sıralarının gelmesini beklerlerken Gary Simmons artık gülmüyordu. Güneş acımasız bir öfkeyle kavuruyor, Katie ile Gary kızgın bir fırında yanıyorlardı sanki. Sürücü mahalli havasızdı. Arkadaki ağır buğday çuvallarından yükselen kü-

çük toz zerrecikleri gözkapaklarına yapışıyor, burun deliklerini kaşındırıyor, boğazlarını kurutuyordu.

Tohum asansörü arızalanmış, kamyon ve kamyonetler yol boyunca upuzun bir kuyruk meydana getirmişlerdi. Kuyrukta hiçbir hareket yoktu ve Gary'nin pikabı tam ortalarda bir yerdeydi. Gary sabırsızlıktan ve rahatsızlıktan deliye dönmüştü ve bunu gizlemiyordu bile.

"Lanet olası asansör, hep bozulur zaten!" diye öfkeyle bağırdı Katie'ye. "Parçalarını Abu Dabi'den veya o kahrolası Araplardan birinden al, buğdayı Rusya'ya gönder, kahrolası komünistleri besle ki onlar da kahrolası araçları kahrolası Araplara satsınlar, onlar da bize satsınlar! Sonra da biz burada güneş altında oturup pişelim..Bu lanet olasıca..."

Gary cümlesini yarıda kesip kuyruğa bakmak için başını camdan çıkardı. İleride, kuyruğun daha avantajlı yerinde duran bir çiftçiyi görünce bağırdı. "Elmer! O kahrolası yerde neler oluyor?"

Ama Elmer omuzlarını silkmekle yetindi. Hiçbir şey olmuyordu. Hiçbir şey olacağı da yoktu. Yapılacak tek şey oturup beklemekti; öfkelenmenin ne yararı vardı? Böyle bir şey ilk kez olmuyordu; son kez de olmayacaktı.

Gary dişlerinin arasından küfrederek motoru kapattı ve arabadan aşağı atladı. "Kola makinesi çalışıyor, en azından onu Abu Dabi'de yapmıyorlar...sanırım."

Katie Gary'nin peşinden tohum asansörünün yanındaki bir sundurmanın altına yerleştirilmiş eski, büyük, kırmızı kola makinesine yürüdü. Makinenin çevresine çoğunluğu kırk elli yaşlarında bir grup çiftçi toplanmıştı,

soda içip küçük gölgeliği paylaşıyorlar, asansörün tekrar açılmasını sabırla bekliyorlardı.

Gary makineye birkaç bozukluk attı ve delikten buz gibi iki kutu soda çıktı. Birini Katie'ye uzatıp diğerinden kocaman bir yudum içti, ağzını koluyla silip tekrar sordu. "Bu akşam ava gidiyoruz, değil mi?"

Katie onu sonsuza kadar oyalayamazdı. "Avdan nefret ederim," diye açıklamaya girişti, ama Gary heyecanla sözünü kesti.

"Hey, bu avı çok seveceksin! Buradaki av..." Yanında iki arkadaşıyla soda makinesine yaklaşan bir çiftçiyi görünce sözlerini yarıda kesti. "Nasılsın Del?" diye seslendi.

Del adındaki adam onu umursamadı, başını bile çevirmeden makineye birkaç bozukluk attı. Gary Simmons'ın çenesinde bir kas seğirmeye başladı, ama konuşmasını sakin, hatta dostça bir ifadeyle sürdürdü.

"Bu sene ürün iyi, değil mi Del? Ben bayağı iyi ürün aldım, ya sen?"

Del sodasını aldı ve gitmek üzere döndü. Hâlâ tek bir karşılık vermemiş, hatta Gary'ye bakmamıştı bile.

"Sana söylüyorum Del." Gary'nin sesi birden sertleşti. Elini yaşlı adamın omzuna koyup durdurdu. Del ilk kez gözlerini Gary'ye çevirdi ve iki adam birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Gary'nin yüzünde dostça bir gülümseme belirdi, ama yine de bu gülümsemenin altında çelik gibi sert, soğuk ve tehlikeli bir şey vardı. "Seninle konuşuyorum Del, iki komşu gibi gevezelik ediyoruz, hepsi bu kadar. Ama

senin karşılık verdiğini duymadım *Del.*" Adamın ismini sırır gibi, korkutucu bir vurguyla altını çizerek söylemişti.

Del, Gary'nin elini omzundan itti. "Sen benim komşum değilsin," dedi, sesinde aşağılayan bir ifade vardı. Etraflarındaki diğer çiftçiler sakınarak onları seyrediyorlar ama hiçbiri hiçbir şey söylemiyor, birinin ya da ötekinin tarafını tutmak için öne çıkmıyor, Gary'nin Del'i rahat bırakması için bir şey yapmıyorlardı.

Neler oluyor burada? diye düşündü Katie, onlara bakarken. Geçen gece bardaki sahnenin hemen hemen tekrarıydı bu olay, orada da Hank adındaki adam Gary Simmons'a basit bir "merhaba" bile demek istememişti.

Bu arada başka bir adam müdahale etmek için öne çıktı, yüzü endişeliydi. Yumuşak, yatıştırıcı bir tonda "yapma Gary," dedi, "mesele çıkmasını istemiyoruz. Biz kendi işimize bakıyoruz, tıpkı senin yaptığın gibi."

"O yüzündekiler ne Jud?" dedi Gary birden, ilgisi öteki adama yönelmişti.

Jud bir adım geri çekildi, elini yüzüne götürdü. "Sadece güneş yanığı Gary."

"Yok canım! Bundan emin misin Jud?" Bir kurt gibi dişlerini gösteren Gary'nin gülümsemesinde çok şey bilen, kötü bir ifade vardı, ama gözleri gülümsemiyordu. "O lekelerin nedeni AIDS değil, öyle değil mi Jud? O geberen ibneler gibi sen de arka kapını çalıştırmıyorsun, değil mi Jud?"

Hiçbir şekilde mazur görülemeyecek bu vahşi saldırı Katie'yi afallattı. Gary'nin böyle bir tarafı olabileceğini

daha önce tahmin bile etmezdi. Bu ani zalimliği ve kabalığı genç adamın ailesine ve ona gösterdiği hassasiyet ve nezaketle bağdaştıramıyordu.

Gary ile komşuları arasında neler olup bitiyor? diye merak etti. *Neden onunla konuşmak istemiyorlar? Bu kadar düşmanlık nereden geliyor? Neler olmuş? Ne zaman başlamış? Neden başlamış?*

Jud Gary'ye bakmakla yetindi, yüzündeki nefret duyduğu acı kadar belirgindi. "Seni orospu çocuğu," diye mırıldandı usulca.

Ama Gary buz gibi gözlerle ona bakmaya devam etti ve başını önüne eğip dönen Jud oldu.

"Benim tepemi attırma Jud. Duydun mu beni Del?" Gary bu sefer gözlerini Del'e dikti ve sonunda adam başını önüne eğip gitmek üzere döndü. Diğer çiftçiler de kamyonlarına yürüdüler, hepsi birdenbire başları önlerinde, ayaklarını sürüyen yaşlı adamlar oluvermişlerdi. Del'in yenilgisi onların yenilgisiydi; Gary'nin saldırısı karşısında hiçbir şey söylememişler ve Del'in yenilgisini paylaşmışlardı.

"Eee, bu seneki ürünün nasıl Del?" diye seslendi Gary adamın arkasından.

Del utanç dolu bir yüzle döndü. "Çok iyi," diye mırıldandı. Aşağılanma bütün yüzüne kazınmıştı sanki, bu arada başka bir şey de vardı yüzünde: Korku. Ve korkan sadece Del değildi. Hepsi Gary Simmons'tan korkuyorlardı; hiçbirinde onun zorbalığına karşı çıkacak cesaret yoktu.

Bu adamlara karşı kullandığı güç ne? Neden ondan

bu kadar nefret ediyorlar? Neden onlara böyle davranıyor? Neden hepsi de ondan korkuyormuş gibi görünüyorlar? diye sordu Katie kendi kendine. Ve yüreğine bir gölge düştü, Catherine Weaver'ın tanımlaması ve mümkünse gidermesi gereken bir gölge.

"Bunu duyduğuma sevindim Del. Çok sevindim." O bildik, dostane ifadesi Gary'nin sesinde yeniden belirmişti. Gülümseyerek Katie'ye döndü. Yine her zamanki Gary olmuştu, ama artık Katie'nin çok iyi tanıdığını sandığı adam değildi. Kimdi bu adam?

Katie Gary'nin gülümseyişine karşılık vermedi. Tam tersine meselenin üstüne gitti. "Neden bunu yaptın?" diye sordu.

Gary'nin kaşları şapkasına doğru yükseldi. Bu soruya şaşırmış görünüyordu. "Başlatan ben değilim," dedi. Katie alacağı tek cevabın bu olacağını anlamıştı.

Sakin ol, dedi kendi kendine. *Mesele çıkarma, yeri ve zamanı değil şimdi.* Ama ilk kez aralarında bir gölge vardı; belirsiz, şekilsiz, tanımlanamayan ama yine de gerçek ve kesin bir gölge. Katie kendisini en az Gary kadar suçluyordu. Yeterince uyanık davranmamıştı; Gary'den hoşlanması ve onda bulduğu cinsel çekicilik – Katie birbirlerine karşı duyduklarına "aşk" adını vermeyi kendine bile itiraf etmekten çekiniyordu – gözlerini kör etmişti.

Her şeye rağmen, yine de kuşkularının varacağı nokta ne olabilirdi? Oyun oynayan çocuklar "SİH"e benzer bir şey söylemişlerdi. Gerçekten "SİH" demişlerse bile bu neyi gösterirdi? Çocuklarının SİH sözcüğünü kullanmaları Gary'nin bir cinayetle ilgisini gösterecek yeterli bir de-

lil miydi? Ve diğer çiftçiler ondan hoşlanmıyorlar, korkuyorlardı. Eee, ne olacaktı? Herkesin gözbebeği olmamak ne zamandan beri suç sayılıyordu? Belki de yalnızca Gary'yi kıskanıyorlardı, onun gençliğini, gücünü, kişiliğini kıskanıyorlardı. Bunların hiçbiri kesinlikle ciddi deliller değildi, hele bir adamı jüri önüne çıkartacak deliller hiç değildi.

Kesin delil olan şey, ikisinin bir volkanın patlaması gibi birleşmeleriydi. Elleri ve ağzı öylesine yumuşak ve sevgi dolu biriyle ilgili olarak bu kadar yanılmış olabilir miydi? Ona "seni seviyorum" diyen ve bunda son derece içten görünen biri hakkında bu kadar yanılmış olabilir miydi? Üstelik Gary Simmons'ın hiç dostu yok da değildi. Şerif yardımcısı da dahil olmak üzere birçok dostu vardı. Peki ya Shorty? Katie bir an Wes Bond'u hatırladı, ama bu düşünceyi kafasından hemen kovdu. Wes'i düşünmekten hoşlanmıyordu.

Buna rağmen, gölge hâlâ aynı yerde duruyordu ve Catherine Weaver da onu tamamen yok saymayacak kadar iyi bir ajandı. Ama şimdi ne zamanı ne de yeriydi. Bundan sonra gözlerini ve kulaklarını biraz daha iyi açacaktı. Her şeyden önce, buraya buğday biçmeye gelmemişti. FBI'ın en üst kademesindekilerin bile bizzat soruşturmaya katıldığı geniş çaplı bir cinayet davası üzerinde çalışıyordu.

"Eğer benimle ava gelmezsen burada, herkesin gözleri önünde ellerimin ve dizlerimin üstünde yürüyeceğim," dedi Gary ve bunu söylerken son derece ciddi olduğu belliydi. "Bunu biliyorsun, değil mi? Evet, tam burada, bu

toprağın içinde ellerimin ve dizlerimin üstünde yürüyeceğim." Dizlerinin üstüne çökmeye hazırlanıyordu ki, Katie utançtan kıpkırmızı bir halde eğilip onu çekti.

"Pekâlâ! Geleceğim!" diye bağırdı. "Çabuk kalk ve kendini budala durumuna düşürmekten vazgeç!"

Gary doğruldu, ağzı kulaklarına varıyordu. Katie sessizce içini çekti. "Avdan çok hoşlanacaksın," diye garanti verdi Gary ona yine.

Avdan nefret edeceğim. Ama gitmem gerek. Belki de tüfeği sadece elimde tutar, ateş etmem. Neden olmasın? Hedefi doğru dürüst göremediğimi söyleyebilirim. Ya da körlemesine ateş eder, isabet ettiremem. Her iki halde de zavallı bir hayvanı öldürmemiş olurum. Başarabildiğim sürece bunu yapmayacağım.

Ama başarabilecek miydi? Bu ava gitme meselesinin de Gary'nin sınavlarından biri olduğundan kuşkusu yoktu. Avın Gary için özel bir anlamı olduğu belliydi, bunu mesele haline getirmiş ve Katie'yi kendisiyle birlikte gitmesi için çok zorlamıştı. Yoksa gerçekten cesur olup olmadığını anlamak için Katie'yi neden bu kadar zorlayacak, üstüne düşecek, sınavdan geçirecekti ki?

Katie'nin cesaretini herkesin gözü önünde ispatlamak onun için neden bu kadar önemliydi? Bu geceki avı aralarında neden bu kadar büyük mesele haline getirmişti? Katie gitmek zorunda olduğunu yoksa Gary'nin kuşkulanacağını biliyordu. Peki neden kuşkulanacaktı? Sadece saklayacak şeyi olan insanlar kuşkucu olurdu.

O belli belirsiz gölge varlığını yeniden hissettirdi. Ve öğle sonrasının yakıcı güneşinin dayanılmaz sıcaklığına rağmen Katie Phillips birden üşüdüğünü hissetti.

Bölüm 7

Av

Gary cipin kapısını açtığında gök gürlüyordu. Ama Katie'nin binmesine fırsat kalmadan hızla öne fırlayan ve genç kadını neredeyse yere deviren Gary'nin köpeği Ronnie ön koltuğa atladı. Kafası hâlâ tereddütlerle dolu olan Katie yavaşça onu izledi. İsteksizce cipe bindi, ama saatin geceyarısını geçmiş olması içini biraz rahatlatıyordu. Hedefi vuramamak karanlıkta daha kolaydı, hatta belki şansı varsa ateş etmesine bile gerek kalmayabilirdi.

Gary'nin keyfi yerinde, neşeli ve heyecanlıydı. Avlanmayı sevdiği belliydi, bu işin erkeksi havası, kocaman bir köpek, tüfek – bütün bunlar anladığı ve sevdiği, ona zevk veren şeylerdi. Katie bütün bu zevkleri onunla paylaşamadığı, hatta paylaşmak istemediği için bencillik ettiği duygusuna kapılmıştı biraz. Aralarındaki mesafe giderek açılıyordu ve genç kadın bazı şeyleri kaybettiğini hissetmeye başlamıştı.

Ne tür bir hayvan avlayacaklarını merak ederken midesi bulandı. Geceleri avlanan türden bir şey olduğu kesindi...rakun olabilir miydi? Ama Gary gibi bir adam için rakun çok küçük bir avdı, çocuk oyuncağı. Herhalde daha büyük bir hayvan olmalıydı, belki de geyik. Geyikler için iyi bir yıl olmuştu; bol yiyecek bulmuşlar ve sayıları hızla artmıştı. Sürünün sayısını azaltmak için bir kısmı-

nı öldürmek ve böylece daha az sayıda hayvanın gelecek yıl yaşama şansını artırmak için fırsat vermek belki de adil bir davranıştı. Öyle bile olsa, Katie yine de sevimli bir bambi öldürüldüğünü düşünecekti. Boz ayılar olabilir miydi? Dünyanın bu köşesinde boz ayı var mıydı acaba?

Gary mutlulukla Katie'ye baktı. Ona kendisinin eski asker ceketini vermişti ve o ceketin içinde gerçekten çok hoş görünüyordu. Birbirlerine yakışıyorlardı; Katie ve Gary tam birbirlerine göreydiydiler. Kadınından hoşnuttu. Tıpkı umduğu gibi biri çıkıyordu; her zaman güvenebileceği, o ne derse yapacak, nereye giderse gidecek, dünyayı onun gözleriyle görecek bir kadın.

"Üstündekiler sana çok yakıştı," dedi.

Gözlerini kısarak karanlığın içine bakan ve sadece nereye gittiklerini merak eden Katie başını salladı. "Gece ava çıkmadım hiç."

Gökgürültüsü giderek şiddetleniyordu; birden bir şimşek, olgun bir şeftaliyi ikiye ayıran bir bıçak gibi gökyüzünü ikiye böldü. Ozon kokusu havayı sardı. Yağmur başladı, önce birkaç damla, sonra birden hızlanan sağanak. Gary silecekleri çalıştırdı, Ronnie Katie'ye sokuldu; hayvanın ağır, ekşi kokulu soluğu nasılsa Katie'yi biraz rahatlattı.

Gary cipin tekerlekleri altında çamura dönüşen toprağa baktı. "Bu gece tam bir çamur avı olacak," dedi.

"Ne avlayacağız? Geyik mi?" diye sordu Katie.

"Geyik mevsiminde değiliz," diye karşılık verdi Gary, ama avın adını söylemedi.

Yağmur altında yirmi dakika daha yol aldılar. Buğ-

day tarlaları ve çiftlikler iyice arkada kalmış, arazi giderek engebeli bir hal almaya başlamıştı. Buğday başaklarının yerini işlenmemiş topraklar almış, tepelere doğru hafif bir eğimle yükselen arazide istiflenmiş kereste yığınları görülmeye başlamıştı. Sonunda, az ilerisinde sık bir koru, neredeyse bir orman olan geniş bir alana geldiler. Gary direksiyonu kırıp yoldan ayrıldı. Çukur ve tümseklerle dolu toprakta lastikler çamurlara bata çıka ilerlediler.

Arabalar, pikaplar, dört tekerlekli araçlar geniş alanda bir daire şeklinde dizilmişlerdi bile. Hepsinin farları yanıyor ve ışık çemberinin içinde bekleşen kadınları ve erkekleri aydınlatıyordu. Cipten indiklerinde Katie, Shorty, Lyle, şerif yardımcısı Dean, şişman karısı Toby, Buster ve sıska karısı Ellie'yi tanıdı. Gary'nin her zamanki dostlarıydı bunlar; sadece Wes yoktu. Hepsi de çizmeler, av kıyafetleri, asker ceketleri, komando kıyafetleri giymişlerdi. Hiçbirinde tüfek olmaması Katie'yi şaşırttı. Bunların tüfekleri neredeydi? Dünyanın bu köşesinde her pikapta mutlaka bir tüfek bulunurdu.

"Hepiniz Katie'yi tanıyorsunuz," dedi Gary.

Katie sinirli bir şekilde gülümsedi, ama garip bir şey oldu, kimse onun gülümsemesine karşılık vermedi. Sanki onu daha önce hiç görmemişler, ona hiç güvenmiyorlarmış gibi sert, buz gibi bakışlarla süzdüler. Yüzlerinde onu kabullendiklerine dair en ufak bir belirti yoktu, sadece kuşku ve hoşnutsuzluk okunuyordu. Gary'nin dostları onu burada görmeyi beklemiyorlardı ve hiçbirinin bundan hoşlanmadığı son derece açıktı.

Ama bekledikleri Gary Simmons'tı. Gary onların li-

deriydi ve Katie de onun kadınıydı, bu yüzden hoşlansalar da hoşlanmasalar da onu kabullenmek zorundaydılar. İlk gülümseyen Shorty oldu.

"Merhaba Katie," dedi ve diğerleri de aynı şeyi tekrarladılar. Gerginlik geçmişti.

Yukarıda şimşekler çaktı, arkasından gök gürledi. Yağmur daha da şiddetlendi.

Burada sırılsıklam olduk. Neden bu aptalca şeye bir son verip evlerine gitmiyorlar ve kurulanmıyorlar? diye düşündü Katie.

Ama Gary'nin hiçbir şeye son vermeye niyeti yoktu. "Hadi başlayalım," dedi Shorty'ye.

Shorty başını sallayarak arabasının bagajına gitti. Karton bir koliden güçlü el fenerleri çıkartıp herkese birer tane dağıttı. Sonra silahları almaya gitti.

Katie silah olarak tüfek veya çifte kullanılacağını sanmıştı. Ama Shorty Richards'ın dağıttıkları bunlar değildi. Gary'nin eline tutuşturduğu iki silahı görünce Katie şaşkınlıktan donakaldı. Her ikisi de kocaman kabzaları olan, ağır, ucuna susturucu takılmış uzun namlulu tabancalardı. Siyah, korkutucu, otomatik, etkili, ölümün hızlı dağıtıcıları. Bunlar Mac–10 makineli tabancalarıydı.

Mac–10'lar! Tanrım! Burada neler oluyor böyle? Hemen arkasından insanın kanını biraz daha donduran bir düşünce: *Peki, bunların avı ne?*

Gary silahlardan birini Katie'ye uzattı. "Bu bir Mac–10 makineli tabanca," dedi sakin bir tavırla. "Sadece tetiğe dokun ve halleluya diye bağır."

Katie donmuş gibi tabancayı aldı, daha önce hiç si-

lah görmemiş gibi bakıyordu ona. Kafasından binbir düşünce geçiyor, Gary'nin eski asker ceketinin altından kalbinin dışarı fırlayacakmış gibi çarptığını duyuyordu. Mac–10. Bir katilin silahı, Dan Kraus'un bedenini lime lime eden silah. Katie'nin Chicago'dayken son derece alaycı bir şekilde sözettiği silah.

Ülkenin o bölgesinde insandan çok silah var. Eğer Mac–10 görüp görmediğimi soruyorsan hiç görmedim. Son derece kibirli ve kendinden emin bir şekilde Büroya bir araba laf etmişti.

Ama işte Mac–10'lar buradaydılar. Gerçeğin bütün katı çıplaklığıyla. İşte şimdi onları *görüyordu* ve kendine duyduğu güven hızla çöküyordu. Katie yaptığı değerlendirme hatasının ölümcül sonuçları olabileceğini birden korkuyla farketti. Hem kendisini hem de araştırmayı tehlikeye atmıştı. Düşünmeliydi! Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı!

Lyle dikkatle onu gözlüyordu, Katie'nin yüzündeki donuk, perişan ifadeyi, ölümcül silahı beceriksizce tutan ellerinin nasıl titrediğini görmüştü. Dudakları aşağılayan bir tavırla büküldü.

"Burası ona göre değil!" diye patladı.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Gary. Katie, onun bu insanların tartışılmaz lideri olduğunu bir kere daha gördü.

Yaklaşan bir araba sesi herkesin o tarafa dönmesine neden oldu. Gary'nin pikabı çamurlu arazide sarsılarak onlara doğru geliyordu. Pikap yüz metre kadar ilerde durdu ve Wes Bond indi. Şimdi hepsi buradaydılar. Artık av başlayabilirdi.

Wes aracın önünden dolaşıp öteki kapıyı açtı ve yere bir şey fırlattı. Büyük bir şey. Sonra daha küçük bir şey ilk atılanın yanına fırlatıldı. Wes tekrar direksiyona geçip pikabı diğer avcıların araçlarının yanına getirdi. Ronnie bütün gücüyle havlamaya başladı, Buster'ın köpeği Duke de ona katıldı.

"Kalk ayağa!" Shorty'nin av borusundan yükselen sesi Katie'nin şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu. Çevresine bakındı. Bütün erkeklerin ve kadınların ellerinde nasıl kullanacaklarını biliyorlarmış gibi birer Mac–10 vardı ve hepsinin de gözleri kocaman bir çuvala benzeyen yerdeki şeye dikilmişti.

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra o kocaman çuval kıpırdamaya başladı; çamurlu toprakta dizlerinin üstünde doğruldu, sonra da titreyerek ayağa kalktı. Bir insandı. Katie çığlık atmamak için kendisini zor tuttu. Gördükleri hayaldi. Böyle bir şey *olamazdı* Bu ülkede, bu çağda böyle bir şey olamazdı!

Birkaç kilometre uzakta çakan bir şimşek gökyüzünü aydınlattı. O karanlık şekil bir anlığına da olsa aydınlanmıştı. Bir Zenciydi, genç, yakışıklı, en fazla 24 veya 25 yaşlarında. Göğsü çıplaktı, üstünde sadece bir blucin vardı. Sağ gözünün üstündeki bir yara hâlâ kanıyordu, gözü ise tamamen kapanmıştı. Adamın yüzünde öyle bir korku ve şaşkınlık ifadesi vardı ki, Catherine Weaver bunu hayatının sonuna kadar unutamayacaktı.

Shorty'nin sesi av borusundan gürledi. "Koş Zenci! Tabancayı al ve koş! Altı kurşunun var!"

Genç adam donmuş gibi duruyor, korkudan yerinden kıpırdayamıyordu. Hiç kimse bir şey söylemedi; sade-

ce beklediler. Zalimce suskunlukları korkunç bir şeydi.

Dean sabırsızca av borusunu Shorty'den aldı. "Öleceksin Zenci!" diye bağırdı ve ateş etti. Tabancadan sessizce fırlayan kurşunlar tiksinti veren bir "tok, tok" sesiyle zencinin ayaklarının dibindeki çamura saplandılar. Öldürmek değil, sadece korkutmak amacıyla sıkılmıştılar. Öldürmek için henüz çok erkendi. Avcılar av partisinin keyfini ve coşkusunu tam anlamıyla yaşamak istiyorlardı, Dean'in ateş etmesi de bu konuda son derece ciddi olduklarını Zenciye göstermek içindi yalnızca. Ya kıpırdarsın ya da şansını kaybedersin.

Genç adam yere eğilerek silahı aldı, polislerin kullandığı 38 kalibrelik Smith Wesson, adi bir tabancaydı. Adam çaresizlikle bacaklarının üstünde dikildi, bütün gücüyle koşmaya başladı, ormana doğru, canını kurtarmak için son şansına doğru koşuyordu. Av başlamıştı.

Midesi bulanan Katie tiksintiyle gözlerini kapadı, bu arada bütün dünyası yıkılıyor, duyguları tarafından nasıl ihanete uğradığını son derece açık seçik görüyordu.

Tam arkasındaki Shorty daha çok homurtuyu andıran kesik, heyecanlı bir kahkaha attı. O tatlı yüzünde iyiliğin zerresi kalmamış, nefret dolu bir maskeye dönüşmüştü. "Koş Ronnie! Koş Duke!" diye bağırdı, köpekleri şevke getirerek.

Heyecanla havlayan köpekler güçlü bacaklarıyla hızla koşarak kovalamaya başladılar. Avlarına on metre kadar yaklaşmışlardı ki, genç Zenci dönüp ateş etti. Buster'in köpeği Duke acı bir havlamayla havaya sıçradı, sonra inleyerek yere düştü.

"Duke'ü vurdu" diye bağırdı Buster, öfkeden deliye

dönmüştü. "Lanet olası pis Zenci Duke'ü vurdu! Duke'ü vurdu!"

Şimdi diğerleri de harekete geçmişler, açık arazide koşmaya başlamışlardı, ellerindeki fenerlerin güçlü ışığı karanlığı tarayıp duruyordu. Buster köpeğinin yanına koştu, diz çöküp yaralı hayvanı kollarının arasına aldı. Gözleri yaşlar içindeydi.

Katie olduğu yerde kıpırdamadan duruyor, gözleri sımsıkı kapalı, beyni sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu: Hayır, hayır, hayır hayıııııııır. Hayır, hayır, hayır. Lütfen Tanrım, hayır.

"Hadi gel," dedi Gary, onu kolundan tutarak.

"Hayır." Katie ona bakamıyor, başını sürekli iki yana sallıyordu.

"Seni seviyorum," dedi Gary, açı çeken bir adamın sert sesiyle. "Sana karşı dürüst davranmam gerek."

Katie ona bakmak için gözlerini açtı, gözyaşları hiç durmadan yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Hayır. Hayır. Hayır." Başka bir şey söyleyemiyordu. Sanki yok saymak yokolmasını sağlayacakmış gibi.

Gary onu kendisine doğru çekti, omuzlarını ve sırtını okşayıp çenesini genç kadının saçlarına sürttü. "İlk kez ava katılıyorsun," dedi sevgiyle." Alışacaksın. Tıpkı onlar gibi kendini savunmayı öğreneceksin."

"Onlar" biraz ilerde, öldürücü bir kuvvetle insan avı peşine düşmüşlerdi. "Onlar" arasında yaralı bir hayvan için ağlayabilen ama bir insanın canını, o insan kara bir deri içindeyse, hiç tereddüt etmeden alabilecek bir adam da vardı. Kimdi "onlar"? Gary "onlar" olamazdı. Yoo, kol-

larının arasında tuttuğu, Katie'yi öpücükleriyle yakıp kavuran bu adam "onlar" olamazdı. "Sen nasıl..."diye ağladı genç kadın. "Sen onlardan farklısın..."

"Bana güven," diye fısıldadı Gary. "Bir şey yok."

Demek doğruydu. Gary de "onlar"dandı. Daha göz alıcı bir ambalaj içinde belki biraz daha gizli olması Gary'yi çok daha kötü biri yapıyordu. Katie ondan uzaklaştı, gözyaşlarını içine akıttı. Yüreği tam bir yıkıma uğramıştı artık. Gary'yi sevmişti ve sevdiği adam bir şeytandı. Sırf eğlence olsun diye av olarak başka bir insanın peşine düşen bir katildi. Katie böyle bir yıkımın altından nasıl kalkacaktı? Ne yapacaktı şimdi?

Genç kadın ileri baktı. Zenci ağaçların arasında gözden kaybolmuştu, kanını içmek için uluyan güruh da arkasında. Arkada sadece Katie ve Gary kalmışlardı. Katie, Gary ve hâlâ Duke'ün başında ağlayan Buster. Ve Wes.

Wes Bond pikabın yanında durmuş, Katie'ye bakıyordu. Elindeki Mac–10 bedeninin bir uzantısı, doğal bir parçası gibiydi. Yüzünde buz gibi bir ifade vardı, aralarında epey mesafe olmasına rağmen gözlerindeki nefret okunabiliyordu. Üstelik o gözlerdeki diğer ifadenin kuşku olduğunu da artık anlamıştı Katie. Wes bu anı beklemiş, mutlaka geleceğini, Katie'nin sınavı veremeyeceğini ve bu başarısızlığın sonuçlarıyla karşılaşacağını bilerek beklemişti.

Wes'in yüzü Catherine Weaver'ın her şeyi bir anda anlamasını sağladı. Gary'nin ondan ne istediğini, diğerlerinin ne beklediklerini kesinlikle biliyordu artık. Bunu yapabilecek miydi? Gary'yi aşık olduğu Katie Phillips ile kendisinin aynı kadın olduğuna inandırabilecek miydi?

Bunu yapmak zorundaydı, yoksa Gary'yi kaybedecekti.

Gary Simmons olmaksızın Katie'nin hiçbir sağlam dayanağı, çalışmasını sürdürebileceği bir alan yoktu. Gizli ajan olarak işi bitmiş demekti. Örneğin her şeyi bırakıp kaçsa, yarın sabah gün doğmadan buradan gitse Chicago'ya dönebilirdi. Chicago sığınabileceği emin bir yerdi; işleri nasıl yüzüne gözüne bulaştırdığını kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Büro buraya yeni ajanlar gönderebilirdi; Katie onlara isimleri verir, adamları tarif eder ve bu arada oyun kendisi için biter, güvenlikte olurdu.

Ama burada Gary ile birlikte onun koruması altında kalırsa her şeyi gözleyebilir, deliller toplar ve araştırmayı sürdürebilirdi. Gary'yi onun kadını olduğuna, her isteğini yerine getireceğine ikna etmesi gerekiyordu. Yalan söylemek ve şimdiye kadar inandığı her dürüst şeye sırt çevirmek zorundaydı. Kendisini ne kadar büyük bir tehlikeye attığını ilk kez farketti. Bunun mayın döşenmiş bir tarlada çıplak ayakla yürümekten farkı yoktu. Her şey her an havaya uçabilirdi. Eğer en ufak bir hata yaparsa, gerçek kimliği ortaya çıkarsa onu öldürmekte bir an bile tereddüt etmezlerdi.

Katie bir anda kararını verdi. Her şeyini Büroya borçluydu, bu araştırmayı sürdürmesi ve katilleri yargı önüne çıkarması gerekiyordu.

Mac–10'u sol elinde tutarak sağ elini Gary'ye uzattı. Açık alanda yanyana ava koştular. İlerde, el fenerlerinin ışıkları ağaçları aydınlatıyor, Ronnie'nin tiz havlaması koşuşan ayak seslerine, bağıran insanların haykırışlarına ve ateşlenen Mac–10'ların boğuk, kesik seslerine karışıyordu.

Tek el bir silah sesi duyuldu.

"Dört kurşunun kaldı," diye bağırdı Shorty alaycı bir sesle. "Hedefi şaşırma zenci!"

Bir silah sesi daha. "Üç kaldı!" sözlerini erkeklerin gürültülü kahkahaları ve Toby'nin cırlak bir tonda kıkırdaması izledi.

Gary ağaçlara varmıştı artık, Vietnam'da öğrendiği gibi yere eğilmiş, hızla koşuyordu. Katie nefes nefese, mümkün olduğu kadar hızlı onu izlemeye çalışıyordu. Yağmur artık iyice şiddetlenmiş, sağanak şeklinde yağıyordu ve toprak da iyiden iyiye kayganlaşmıştı. Gök kulakları sağır edecek gibi durmadan gürlüyor, ağaçların tepesinde çakan yeşil ışıklı şimşekler aşağıdaki korkunç sahneyi bir meşale gibi aydınlatıyordu. Çakan her şimşek, çaresizlik içinde zikzaklar çizerek ağaçtan ağaca koşan ve kurtuluşu arayan adamı aydınlatıyordu. Ama hiçbir kurtuluş yoktu ve hiçbir yere kaçamayacaktı.

Boğa güreşlerinde matador boğa tarafından yaralanabilirdi, hatta bazen matador ölürdü ama boğa her zaman ölürdü. Baştan beri bu böyle saptanmıştı.

Gary artık avına yaklaşmıştı; onun arkasından geldiğini duyan Zenci dönüp ateş etti, kurşun Gary'nin başının hemen yanındaki bir ağaca saplandı. Ağacın gövdesinden fırlayan küçük kıymık parçaları Gary'nin yüzüne çarptı, düşen yapraklar asker şapkasının üstüne yağdı.

Gary sevinçle gülümsedi. İşte av partisi bu demekti. Sana ateş edemeyen bir şeye ateş etmenin canı cehenneme; onun ne keyfi vardı?

Koşan adam dönüp tekrar ateş etti ve Gary'nin bir

saniye önce önünde durduğu ağaca geldi kurşun. Ama Gary artık orada değildi.

"Tek kurşunun kaldı!" diye bağırdı Gary alayla.

"Artık saysan iyi olur!" diye haykırdı Dean.

Adam gür çalılıkların arkasında gözden kayboldu, Gary de yere eğilerek peşinden koştu. Diğer herkes bağırarak onu izliyorlardı, sadece Katie sessizce, belli bir mesafeden peşlerinden gidiyordu.

Katie artık Gary'yi göremiyordu, diğerleri de göremiyorlardı. Zenci de gözden kaybolmuştu. Oysa ikisi de oralarda bir yerlerdeydiler ve ikisi de silahlıydılar. Ama birinin elinde kurşun dolu son model bir tabanca vardı, diğerininse ölümüyle arasında tek bir kurşun kalmıştı. Ve matadora ne olursa olsun, sonunda her zaman boğa ölürdü.

Ağaçların arkasından bir el ateş edildi. Tek bir el silah sesi. Avın külüstür tabancasındaki son kurşun.

"Vuramadın!" Gary'nin sesinde zafer sevinci vardı.

Herkes el fenerleri ve makineli tabancalarıyla Gary'nin çevresine toplanmış, köşeye sıkıştırılan ava yaklaşıyordu. Avcılar için bu, iz sürmenin doruk noktası, bekledikleri o tarifi mümkün olmayan andı. Yağmura, çamura, ağaç dallarının çiziklerine ve kesiklerine değen andı. Burada bulunmalarının nedeni buydu işte. Öldürmek.

Zenci ortalarda görünmüyordu, ama Gary gülümseyerek elini yukarı kaldırdı ve herkese susmasını işaret etti. Avcılar sessizliğe gömüldüklerinde boğuk bir hıçkırma sesi duydular. Gary el feneriyle ağaçlardan birini aydınlattı. Köşeye sıkışan adam ağacın arkasında hiç durma-

dan titriyor, ağlıyor, sonunun –haketmediği, rasgele seçilmiş ölümünün– geldiğini biliyordu.

"Anlaşılan tuzağımıza bir Zenci düşmüş" diye hırladı Lyle, diğerleri güldüler, sonra yine sessizlik hakim oldu. Av partisi bitmişti. Bundan sonra yapılacak tek şey öldürmekti. Ama tetiği çekecek şanslı parmak kime ait olacaktı?

"Bu onun katıldığı ilk av partisi." Wes'in sesi soğuk ve sertti, herkes dönüp ona baktı. O Katie'ye bakıyordu. Ne demek istediği son derece açıktı. Katie'yi kastediyordu.

Shorty başını salladı. "İlk kan Katie," dedi, sanki ona bir lütufta bulunuyormuşçasına içten bir sesle. "Sen öldür. Hadi, git öldür."

Katie'nin beyni söyleneni anlamayı uzun bir süre reddetti. Onu öldürecek miydi? Hiçbir neden yokken silahsız, savunmasız bir adamı mı öldürecekti? Bu...bu insanların...ondan bekledikleri bu muydu? Korkudan uyuşmuş bir halde çevresine bakındı. Hepsi ne yapacağını görmek için ona bakıyorlardı. Katie onların tereddütlerini ve düşmanlıklarını hissedebiliyordu. Hepsinden fazla da kuşkularını. Wes'in yüzünde, sanki genç kadının aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi hafif, alaycı bir gülümseme vardı. Katie'ye nasıl bir işkence çektirdiğinin farkında gibiydi. Sadece Gary genç kadına sevecen bir şekilde bakıyordu. Erkeğine itaat eden iyi bir kadın gibi söyleyeceği her şeyi yapacağından emindi.

"Yürü, nişan al ve tetiği çek," dedi tatlı bir sesle. Sanki genç bir kıza ilk kez araba kullanmayı öğretiyor gibiydi.

Catherine Weaver'ın beyni hızla çalışmaya başladı. Adamın kaderinde ölmek vardı, bunu o yapmazsa bir başkası yapacaktı. Diğerlerinin hepsinin üstünde bahse girdikleri sadakatinin kesin bir sınavı olacaktı bu. Eğer tetiği çekerse Gary Simmons onu kabul edecek ve güvenecekti. Gary'nin onun için hazırladığı bu korkunç sınavı vermiş olacaktı. Diğerleri de Gary'nin söylediklerini kabullenmek zorunda kalacaklardı. Kuşkuları yatışacaktı, çünkü bir anda, o cinayeti işlediği anda Katie Phillips de onlardan biri olcaktı. Ancak ondan sonra buraya gönderildiği amaca uygun bir şekilde başarılı bir gizli ajan olabilecekti.

Titreyerek Mac–10'u doğrulttu, durumun korkunçluğunu kafasından kovmaya, karşısındakinin zaten ölmüş bir adam olduğuna inanmaya zorluyordu kendisini.

"Yapma lütfen, yapma. Lütfen."

Ağlayan adam hayatını bağışlaması için heyecanla yalvardı ve Katie ile göz göze geldiler. Katie karşısında ölü değil, canlı bir insan gördü; yürüyen, konuşan, seven ve ağlayan; kovalanan ve üstüne ateş edilen; canını kurtarmak için kaçmaya, ölümüne çoktan karar verilmesine rağmen bağışlanmak için yalvarmaya zorlanan bir insan. Bir hayvan gibi avlanan, ama bir hayvan değil bir insan olan bir adam.

Genç kadının eli titredi ve Mac–10'un namlusu aşağı düştü.

"Yapabilirsin Katie," diye ısrar etti. Gary.

Gözlerinde ve sesinde yalvaran bir ifade vardı. Her ikisi de Katie'ye bu işin Gary için ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Her şey buna bağlıydı. Tabancayı tekra

doğrulttu, bu arada kendi kendine bu cinayetin haklı bir nedeni olduğunu, bu kötülüğün iyi bir şeye dönüşeceğini, böylece görevini sürdürüp bu insanların ona inanmalarını sağlayabileceğini ve sonunda bir daha asla böyle cinayetler işleyemeyeceklerini söylüyordu.

Parmağı tetiğe dokundu, ama çekemeden eli tekrar aşağı düştü. O tetiği çekemezdi, kendi hayatını kurtarmak için, hatta Amerika'yı bile kurtarmak için o tetiği çekemezdi. Son derece basitti, Catherine Weaver kimseyi öldüremezdi, kendi adına bu işi yapması için Katie Phillips'i de zorlayamazdı.

"Lanet olsun!" diye haykırdı Wes coşkuyla hemen arkasından. Tamamen haklıydı, Katie'ye duyduğu nefretin haklılığı ortaya çıkmıştı artık. Gary genç kadına kederli gözlerle baktı; büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı; kadını onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Wes Bond, ağacın arkasında ağlayan Zenciye elindeki Mac–10'la yaklaştı. Amacı son derece açıktı; gerçek erkeklerin dünyasında işlerin nasıl yapıldığını Gary'nin kediciğine gösterecekti. Ama nişan almasına fırsat kalmadan Zenci elinde boş silahıyla ağacın arkasından fırladı, avaz avaz haykırarak Wes'e doğru koşmaya başladı. Sonunda tahammülünün sınırlarını aşmış, ilkel bir öfkenin çılgınlığına kapılmış birinin çaresizlik içindeki davranışıydı bu.

Ama Wes irkilmedi bile. Sakin bir şekilde nişan alıp kurşunları avının üstüne boşalttı. Susturucu takılmış silahtan hafif çıtırtılar duyuldu, ama kurşunlar en ufak bir ses bile çıkarmadan hedefi buldu. Adam kurşunların darbesiyle sarsıldı, yere yığıldı ve hareketsiz kaldı.

Wes korkunç bir sükunetle kurbanının yanına yürüdü, tekrar ateş etti ve adamın başının arkasını dağıttı. Sonra döndü, Mac–10'u doğrulttu, bu sefer dosdoğru Katie Phillips'e nişan aldı.

Yaşadığı korkunç tecrübe Katie'nin beynini uyuşturmuştu, sanki dilini yutmuş gibi Wes'e baktı. Yağmur başından ve yüzünden aşağı boşanıyor, asker giysileri altındaki ince bedeni yorgunluktan titriyordu. Wes onu derhal öldürecekti, bundan hiç kuşkusu yoktu. Buna rağmen, garip ama, korkmuyordu. Sadece...uyuşmuş gibiydi. Düşünmek istiyor, ama düşünemiyordu. Zencinin ölümü her yanını uyuşturmuştu sanki.

"Bunu aklından bile geçirme Wes," dedi Gary soğuk bir sesle. Silahını Wes Bond'a doğrultmuştu. İki erkek sonsuzluk kadar uzun süren bir zaman parçası boyunca birbirlerine baktılar, bu arada Catherine Weaver'ın hayatı pamuk ipliğine bağlıydı.

"Öğrendi," dedi Wes.

Gary sert bir ifadeyle Katie'ye baktı. Genç kadının gözlerindeki donukluğu, şoku, kaskatı hatlarındaki dehşeti gördü. Wes haklıydı. Katie her şeyi öğrenmişti. Öğrenmişti ve konuşabilirdi. Hepsinden önemlisi, gerçekten onlardan biri değildi. Sınavı verememişti. Belki de hiçbir zaman onlardan biri olmayacaktı. Belki de yapısı buna uygun değildi. Belki de Wes'in onu hemen, buracıkta öldürmesine izin vermesi gerekiyordu. Cesedi bu ormada yumuşak ve ıslak toprağın derinliklerine gömebilirler, kimse onu bulamazdı. Tıpkı ölü Zenciye yapacakları gibi.

Ama Katie'nin genç vücudunun, daha önce seviştiği

ve tekrar sevişmek için müthiş bir istek duyduğu vücudun makineli tabancanın kurşunlarıyla lime lime olmasının düşüncesi bile Gary Simmons'ın dayanabileceği bir şey değildi. Ona karşı duyguları öylesine güçlüydü ki, onlar baskın çıktı. Karısının ölümünden beri hiçbir kadın onu etkilememişti, şimdiye kadar hiçbir kadın. Katie yola gelecekti. Onun kendisini sevdiğinden emindi Gary. Zeki, dayanıklı bir kadındı ve cesurdu; Gary onu eğitebilirdi. Öğrenecekti. Hatta onlar için yararlı bile olabilirdi.

"Öğrendi," diye tekrarladı Wes, bu sefer daha ısrarlı bir tavırla.

"Önemli değil," diye karşılık verdi Gary.

Wes soluğunu nefret dolu bir ıslık gibi bırakarak yürüyüp gitti. Katie'nin dizleri büküldü, bacakları tutmaz oldu. Eğer Gary kollarının arasına alıp tutmasa yere yığılabilirdi.

Gary Katie'yi yarı sürükleyerek yarı taşıyarak ormandan çıkardı, cipe doğru gittiler. Diğerleri de onları izlediler, sadece cesedi gömmek için Shorty ile Lyle kalmıştı. Avcılar, yaralarından hâlâ kanlar sızan avlarını yağmur altında ıslanan toprağın üstünde, arkada bıraktılar. Av partisi bitmişti.

Bölüm 8

Bırak ve Kaç

Gary'nin cipinin yanına vardıklarında Katie Philips yardımsız yürüyebilecek duruma gelmişti, ama kendisini toplamaktan henüz çok uzaktı. Her şeyden önce titremesini engelleyemiyordu. İliklerine kadar ıslanmıştı, saçları alnına yapışmış, üstündeki asker ceketi sırılsıklam buruşup göğsünde toplanmıştı.

Ama bu kadar titremesinin nedeni ne ıslak giysileri ne de gecenin soğuğuydu. O boşluk ve uyuşukluk duygusu yokolmaya, korkunç sahneler beynine doluşmaya başlamıştı. Bunun basit, sadist bir oyun olmadığını ve hiçbir neden olmaksızın öleceğini anladığı anda genç adamın yüzünde beliren ifade Katie'nin hafızasına kazınmıştı sanki. Katie silahı doğrulttuğunda adamın canını bağışlaması için yalvardığı, "lütfen, yapma" diye ağladığı o korkunç anı asla unutmayacaktı. Hayatının sonuna kadar aklından çıkmayacaktı o an.

Ve Katie hiçbir şey yapmamıştı! Orada öylece durmuş ve adamın, bir Zencinin hayatına bir böceğinkinden daha fazla değer vermeyen biri tarafından büyük bir soğukkanlılıkla öldürülmesini seyretmişti. Kendisinin de neredeyse aynı tuzağa yakalanmak üzere olduğu ve birkaç dakika önce ölüme son derece yaklaştığı gerçeği, duy-

duğu dehşeti artırıyordu yalnızca. Gary'den mümkün olduğu kadar uzağa oturup vücudunu cipin kapısına sıkı sıkı yasladı, şiddetli bir fırtınada sallanan bir yaprak gibi titremesini bir türlü engelleyemiyordu. Suçluluk, aşağılanma ve çaresizlik içinde kıvranıyor, bunların altında eziliyordu. Ve öfke. Yüreğinin derinliklerinden gelen korkunç bir öfke.

Gary ise az önce ormanda tüyler ürpertici hiçbir şey olmamış gibi sakin, arka koltukta yayılıp rahatça uyuyan köpeği Ronnie kadar hayatından memnundu. İnce vücudu berbat bir şekilde titreyen, dişleri takırdayan Katie'ye yan gözle baktı.

Zavallı yavrucak iliklerine kadar ıslak, çok da korktu. Anladığım kadarıyla bu ona biraz ağır geldi, hatta bir anda kaldıramayacağı kadar ağır geldi. Ama zamanla alışır. Alışmak zorunda, eğer söylediği gibi beni seviyorsa.

"Eve vardığımızda içini ısıtacak sıcak bir şey vereceğim," dedi, ikisini birlikte yatakta hayal ederek ve vücudunun altında kıvranan o ihtiras dolu bedenin sıcaklığını hatırlayarak.

"Beni otele bırak," dedi Katie, duygudan yoksun bir sesle.

Gary'nin kaşları hayretle yükseldi. "Sadece bir Zenciydi o, bu kadar büyütme," dedi neşeyle. "Geldikleri yerde onlardan daha çok var. Doğum oranları bizimkinin yedi katı kadar." Tatlı, çocuksu bir gülümsemeyle Katie'ye baktı. "Yarın sabah kendini çok daha iyi hissedeceksin," diyerek bacağını okşamak için elini uzattı.

Katie neredeyse vahşi denilebilecek bir şiddetle onun

elini geri itti. Gary onun gerçekten ne kadar sarsıldığını ilk kez farketti; Katie bu av işini ciddiye alıyordu!

"Aramızda gizli hiçbir şey kalmasın istedim," dedi ateşli bir sesle. "Seni çok sevdiğim için gelmeni istedim."

Ama Katie hiçbir şey söylemedi, dimdik ileri bakıyordu, yüzü bir taş gibi ifadesizdi. Bir zamanlar çok değerli olan "seni seviyorum"unun artık hiçbir önemi yoktu, tam tersine tiksinti veriyordu.

Gary iki eliyle direksiyona yapışıp sıkı sıkıya kavradı. Son derece alçak, neredeyse teslim olmuş bir tonda konuştu. "Eğer beni seviyorsan endişeleneceğim bir şey yok demektir. Sevmiyorsan hapse girmek umurumda bile değil."

Katie'nin tepkisini bekledi, ama genç kadından hiçbir işaret gelmedi. Tek bir kelime bile etmedi. Orada öylece oturmuş, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle gözlerini ileri dikmişti.

"Birlikte çocukları büyüteceğiz," diye devam etti Gary. "Bizim çocuklarımız da olacak. O lanet olası SİH'i devireceğiz."

Uzun bir sessizlikten sonra Katie yumuşak bir sesle sordu. "SİH kim?"

Onu yeniden konuşturabildiği için sevinen Gary "Siyonist İşgal Hükümeti," diye karşılık verdi heyecanla. "Ülkemizi kahrolası Yahudilerin yönettiği anlamına geliyor."

SİH. Demek buydu, Catherine Weaver bunun ne kadar basit olduğunu şimdi anlıyordu. Püf noktası ekonomiydi. Diğer birçok körü körüne nefret gibi bu da gelip

dolarlara ve sentlere dayanıyordu. Hayatında belki de tek bir Yahudi görmemiş bir adamın çarpık antisemitizmi, yanlış inancı... tabii Dan Kraus'u ölümünden birkaç dakika önce görmemişse.

Diğerleriyle birlikte paylaşılan bir inanç; okullar, anababalar, yayın organları, hükümetin ve sanayinin propaganda aygıtları tarafından vaadedilen Amerikan rüyasına ulaşamayınca hayal kırıklığına uğrayan kadınlar ve erkeklerle paylaşılan bir inanç. Rüya öldürülmüş, onlar da bu ölümle bağlantısını kurabilecekleri onaylanabilir bir düşman aramaya başlamışlardı. Sıkı çalışma ve dürüstlüğün işe yarayacağı, onlara refah getireceği söylenmiş, ama böyle olmamıştı.

Bu insanlar refaha kavuşacaklarına borç içinde yüzüyorlar, her şeylerini ipotek ediyorlar ve çalışmalarının boşa gittiğini görüyorlardı. Mal varlıklarının sahibi bankalardı, yiyecek içeceklerini de borç harç dükkanlardan sağlıyorlardı. Tam anlamıyla bağımsız yaşamak üzere yetiştirilmişlerdi, ama yıllık gelirlerinin yüzde kırkını ödeyerek kendilerini federal hükümete bağlanmış bulmuşlardı.

Ama diğerleri refah içindeydi. Bankerler zengindi, Yahudiler zengindi, bunu herkes biliyordu. Çok iyi bilinen, belgelenmiş uluslararası bir gizli ittifaktı bu. Kuşku içindeki bu öfkeli kadınlar ve erkekler geleneksel bir şamar oğlanı bulmuşlardı sonunda. Pis Yahudiler, çok çalışan ve Tanrıdan korkan insanların yeminli düşmanlarıydılar.

Düşmanı öldür. SİH'i öldür.

Aman Tanrım, bu sandığımdan da kötü. Çok, çok daha kötü.

Cip Lazy–Vu'nun önünde durdu. Gary motoru kapatıp endişeyle Katie'ye baktı. Hâlâ çok kötü görünüyordu, köpekler tarafından köşeye sıkıştırılan bir geyik gibi titriyordu. Gary onu rahatlatabilmek için sarılmak amacıyla sokuldu, ama uzanmasına fırsat kalmadan Katie kendini topladı, cipin kapısını açıp aşağı atladı. Arkasına bakmadan moteldeki odasına koştu, içeri girip kapıyı hızla kapattı ve anahtarı kilidin içinde çevirip zinciri taktı.

Gary birkaç dakika daha direksiyonun başında oturdu, sigarasını içip dudağını dişlerken ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Aslında yapmak için yanıp tutuştuğu şey Katie'nin peşinden gitmek, onu kollarının arasına almak, yeniden kendini toplayıncaya kadar onu öpmek, ona sahip olmaktı. Ama içgüdülerinin yardımıyla yapılacak en iyi şeyin onu yalnız bırakmak olduğunu biliyordu, en azından şimdilik. Dayanıklı bir kadındı, bunu atlatacaktı. En kötü tarafı geçmişti nasıl olsa. Av partisini görmüş ve çok korkmasına rağmen yine de ağzını açmamıştı. Bundan sonra her şey daha kolaydı. Yarın yeni bir gündü, her şeye yeniden başlayabilirlerdi.

Hâlâ yanan sigarasını camdan dışarı fırlattı, motoru çalıştırdı ve uzaklaştı.

Kapıya yaslanan Katie titriyor, ağlıyor ve Gary'nin gitmesini bekliyordu. Cipin uzaklaşan sesini duyduğunda rahatladı, ama bir anlık bir rahatlamaydı bu. Safrası kabarıyor, boğazını yakıyor, midesi tiksintiyle bulanıyordu. Öğürerek banyoya koştu, tam vaktinde yetişmişti. İçinde o yakıcı öfkeden başka hiçbir şey kalmayıncaya kadar kustu, kustu.

Boğazı yanıyordu, iki kocaman bardak su içti, yüzünü yıkadı, dişlerini iki kez fırçaladı. Sonra, ancak ondan sonra telefona gitti, Numarayı çevirirken hâlâ titriyordu; ne kadar çabalarsa çabalasın lanet olası ürpermeleri kontrol altına alamıyordu.

Bir havaalanı var. Eğer bana ihtiyacın olursa bir buçuk saat içinde orada olabilirim demişti Michael. Evet, şimdi ona ihtiyacı vardı işte. SİH'in ne olduğunu, cinayetin arkasında kimin olduğunu öğrenmişti artık. Araştırma sonuçlanmış, deliller toplanmıştı. Görevi sona ermişti ve buna seviniyordu. Büronun devreye girmesinin ve Katie Phillips'in tekrar Catherine Weaver olmasının zamanı gelmişti artık.

Sabahın neredeyse ikisiydi, ama Katie Michael'ı nerede bulacağını ve saatin geç olmasının vereceği raporun önemiyle kıyaslandığında hiçbir değer taşımadığını biliyordu.

"Michael, ben Katie, yani Cathy demek istedim. Seni görmem gerek."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi. Uyandırdığım için üzgünüm..."

"Önemli değil, boş ver. Hemen geliyorum. Bana iki saat zaman ver, belki o kadar da sürmez. Havaalanının nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet..."Katie'nin başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan hattın öteki ucundan hafif bir çıtırtı, sonra da sinyal sesi duyuldu. Michael harekete geçmişti bile.

Bağlantı kurulmuştu, Katie telaşla motel odasından çıktı. Tek isteği bu cinayet deliliğinden kaçmak, o küçük

havaalanına gidip orada Michael'ı beklemekti. Pikabını parkettiği yere doğru yürürken çizmelerinin altındaki çakıl taşları gıcırdıyordu.

Hâlâ öylesine sarsılmış bir durumdaydı ki arabayı birinci vites yerine geri vitese taktığını ancak onbeş metre kadar geriye gittikten sonra farketti. Gaza basıp otoparktan çıkmak üzereyken birden başka bir pikap kamyonet, bir Dodge Ram, kırk metre kadar ilerde belirip yolunu kesti.

Kapı açıldı ve içinden Wes Bond indi. Motoru çalışır durumda bırakmıştı, güçlü farlar Katie'nin gözlerini aldı. Wes ağır adımlarla salına salına genç kadına doğru gelmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun tatlım?" diye sordu, küstah bir tavırla.

Wes ne zamandan beri onu gözlüyordu acaba? Ve tam kaçarken yakalayınca ne yapacaktı? Katie'yi o ormanda büyük bir zevkle öldürebilir, Zenciyle birlikte aynı çukura atabilir, iki cesedin eriyen etleri kutsanmamış bir evlilikle birleşip birbirlerine karışıncaya kadar orada çürümelerine izin verebilirdi. Üstelik bütün bunların nedeni yalnızca bir kuşkuydu!

Gerçek bir tehlikeydi bu, neredeyse elle tutulacak kadar somut. Wes öldürmekten zevk alan tescilli bir katildi. Katie bir şeyler yapmak zorundaydı. Bir an bile düşünmedi. Çizmeli ayağı gaz pedalına sonuna kadar dayandı, pikap hızla öne atıldı, Wes'e doğru. Wes'in kenara kaçmak için bir saniyelik zamanı oldu, çünkü Katie'nin onu ezip geçeceği son derece açıktı. Pikap iyice hızlandı

ve doğruca gidip Wes'inkine çarptı, Wes'in pikabının sol tarafı olduğu gibi gitmiş ve Katie'nin yolundan çekilmişti. Parçalanan cam ve metal sesi kulakları sağır edecek kadar yüksekti, ama Katie duymadı bile. Gaz pedalına biraz daha basıp yoluna devam etti.

Kendini nihayet toplayıp dikiz aynasından arkaya baktığında motelden iki kilometre kadar uzaklaşmıştı. Arkasından gelen kimse yoktu. Wes Bond'un pikabına verdiği hasar sayesinde şimdilik kurtulmuştu, ama bir daha yalnızken onunla karşılaşmaması gerekiyordu. Karşılaşmayacaktı zaten. Ertesi gün Chicago'da güvenlikte olacak, yazılı raporu da bölüm başkanının masasının üstünde duracaktı. FBI tutuklama emirlerini çıkartabilirdi artık. Wes, Gary ve o lanet olası avcılar çetesinin tamamı demir parmaklıklar arkasında olacak, cinayet suçundan mahkemeye çıkarılmayı bekleyeceklerdi. Kraus cinayetiyle ilgileri olduğunu ispatlayamasa bile en azından Zencinin öldürülmesi vardı. Katie oradaydı, her şeyi görmüştü, tanıktı.

Havaalanına doğru giderken istediği tek şey evine, Chicago'ya dönmekti. Bütün bunları geride bırakmak, Katie Phillips kişiliğinden çöpe atılacak yırtık bir elbise gibi sıyrılmak istiyordu. Tekrar kendi giysilerine, kendi kişiliğine kavuşmak, tekrar Catherine Weaver olmak istiyordu. Tehlike az sonra bitecekti; Michael giderken onu da yanında götürecekti. Her şeyi bırakıp kaçacaktı. Kaçmak zorundaydı.

Eğer Michael yanılmıyorsa ve telefon konuşmasının üstünden iki saat geçmeden Denison'da olabilecekse bile

yine de Katie'nin en az bir saat beklemesi gerekiyordu. Kasabanın dışındaki ufacık havaalanına vardı; tarlaların ortasında küçük bir pistti – asfalt bile dökülmemişti, uçakların inebilmesi için birkaç ışık ve kontrol kulesi yerine teneke damlı bir hangarın içinde külüstür bir büro.

Beklerken, Michael'a doğru dürüst, tutarlı bir rapor verebilmek için kendisini toplamaya çalıtı. Ama bir işe yaramadı. Bir saatten fazla bir zaman boyunca beynini bilinçli olarak kilitledi; av partisini, o zavallı genç adamın öldürülüşünü ve içinde bulunduğu tehlikeyi düşünmeyi reddetti.

Zamanı, yeri, isimleri ve olayları doğru sırasıyla hatırlayabilmek için korkunç gecenin tüyler ürpertici ayrıntılarını düşünmeye başladığında, bütün bunların dehşeti korku ve suçluluk duygusuyla birleşip yeniden üstüne geldi. Bir kere daha safrası kabardı, midesi bulandı ve öğürmeye başladı, oysa midesi zaten bomboştu. Yaşlar yanaklarından aşağı yuvarlandı. Bir adam ölmüştü. Hiçbir neden olmaksızın, acımasızca öldürülmüştü ve o, yasaların federal görevlisi, bu cinayeti engellemek için hiçbir şey yapmamıştı. Tam tersine sıvışıp kaçmıştı. Katie yüksek sesle inledi, ama o kadar perişan bir haldeydi ki kendi sesini duyamadı.

Altı kişilik küçük Cessna alana inip içinden Al Sanders ve Donald Duffin ile birlikte Michael English çıktığında Katie ağlamaktan şişmiş gözleri, sürekli titreyen iki büklüm vücudu ve yüzündeki o dehşet ifadesiyle berbat bir haldeydi.

"Tanrım!" diye haykırdı Michael, Cathy'yi gemisi bat-

mış bir denizcinin su üstünde yüzen bir kalasa sarılması gibi parmaklıklı çite yapışmış görünce. "Neler oldu?" Etrafa bakındı, her zaman bir FBI görevlisiydi. "İzlenmediğinden emin misin?"

Cathy hiçbir şey söylemeden sadece başını sallayabildi. Öyle berbat titriyordu ki konuşamıyordu.

"Sarıl bana," dedi Michael yumuşak bir sesle. Ona doğru bir adım attı. "Sarıl bana sadece."

Cathy sonunda parmaklığa yapışmaktan vazgeçti ve Michael'ın onu kollarının arasına almasına, sıkıca sarılmasına izin verdi. İçinden bir parça başka bir insanın temasına karşılık veriyor, ama başka bir parça büzülerek uzaklaşıyordu. Bir daha kimsenin kendisine dokunmasını istemeyecekmiş gibi bir duygu içindeydi.

Üç erkek onu hangardaki büroya götürdüklerinde Cathy iki sigara içti ve sinirleri biraz yatıştı. Sonra titrek ama net bir sesle hiçbir şey atlamadan hikayesini anlattı. Bir iki kere sözlerine ara vermesi, kendini toplaması, gözyaşlarını tutması ve titremesini durdurabilmek için kollarını sıkı sıkıya vücuduna sarması gerekti. Michael, Duffin ve Sanders onun sözünü hiç kesmiyorlar, yüzlerinde son derece ciddi bir ilgiyle sessizce dinliyorlardı.

Nihayet korkunç hikaye bitti. Cathy, Katie'nin yaşadığı her şeyi ayrıntılarıyla anlatmıştı –SİH'i, av partisini, Wes Bond'un genç Zenciyi öldürüşünü– her şeyi. Derin bir nefes alıp bir sigara yaktı ve koltukta arkasına yaslandı, tam anlamıyla tükenmişti. Karnının içi boşalmış gibi bir duygu içindeydi, öylesine yorgundu ki artık düşünemiyordu.

Michael iskemlesinde öne doğru eğilip gözlerini onun gözlerine dikti. "Cesedi hiçbir zaman bulamayacağız Cathy," diye hatırlattı yumuşak bir sesle.

"Ben tanıklık edebilirim. Oradaydım. Hiç...hiçbir şey...yapmadım."

"Bir şey yapamazdın. Seni de öldürürlerdi. Suçlu olan onlar. Sen değilsin."

Katie diğerlerine baktı, Duffin duvarın yanında ayakta duruyor, ilk kez konuşmuyordu. O bile bu olayda gülünecek, komik bir şey bulamamıştı. Zenci ajan Sanders yüzünde duygusuz bir ifadeyle masanın bir köşesine oturmuştu. Bakışları karşılaştı ve Cathy gözlerini kaçırdı.

Yerinden kalkıp odanın içinde sinirli bir şekilde dolaşmaya başladı. Michael'ın nereye varmak istediğini anlamaya başlamıştı, diğer iki adamın suskunluğu da bunu doğruluyordu. Anlattığı hikaye tek başına yeterli değildi. "Bu..bu...çıktıkları ilk av partisi...değildi," diye kekeledi.

"Değildi," dedi Sanders kuru bir sesle.

"Cesetleri hiçbir zaman bulamayız Cathy" dedi Michael yumuşak bir sesle. Ses tonu Cathy'yi yüzüne bakması için zorluyordu, görmek istemediği, görmekten korktuğu ifadeyi görmesi için.

"Onları Kraus için istiyorum. Kraus'u öldürdükleri için hayatlarının sonuna kadar hapse tıkabiliriz onları," dedi heyecanlı bir sesle. Cathy'nin cevabını bekledi, ama genç kadın konuşmadı. Gözlerini Michael'dan Sanders'a çevirdi, ama Zencinin donuk ifadesinde de aynı anlam vardı, Cathy'ye çoktan anladığı şeyi söylüyordu.

"Oraya dönmen gerek Cathy," dedi Michael.

"Hayır!" Çığlık yüreğinin derinliklerinden kopmuştu. Bu haksızlıktı! Onlara istedikleri o lanet olası delili getirmişti işte, değil mi? O yüzden az daha ölmeyecek miydi? Onlara bir cinayet davası getirmişti, getirmemiş miydi? Hatta SİH ile bağlantısını da bulup getirmişti –Siyonist İşgal Hükümeti ile bağlantısını. Tanıklık etmeye hazırdı. Daha ne istiyorlardı? Cathy Michael'a baktı. Onun ne istediğini biliyor ve bundan korkuyordu. Gizli ajan olarak oraya *dönemezdi*! Zaten kaçmıştı ve Wes Bond'un kuşkuları daha da artmıştı. Hayatı her an tehlikede olacaktı. Ama Katie'nin korkusundan daha da önemli bir şey vardı. Gary vardı.

"Hayır," dedi, daha sakin ama boğulur gibi bir sesle. Bana dokunmasına dayanamam diyecekti ki, kendisini tuttu ve "bana bakmasına dayanamam," dedi.

Bu yetmiyordu. Bulduğu mazeret kendisine bile çok zayıf ve yetersiz gelmişti. Cathy derin bir nefes aldı. "Bana tekrar... dokunmasına... dayanamam... Kendimi kirlenmiş hissediyorum... onunla öyle..." Cümlesini yarıda kesti, o sözcüğü söyleyememişti.

Michael irkildi. Sanki alnına, iki gözünün ortasına bir yumruk yemiş gibiydi. Sanders hiçbir şey söylemedi. Duffin'in dudaklarının arasından hafif bir hayret nidası yükseldi.

Michael'ın yüzündeki acı Cathy'nin birdenbire öfkelenmesine neden oldu. Ona döndü. "Beni oraya gönderen *sensin*, Michael!" diye bağırdı suçlayan bir tonda.

"Onunla yatmanı ben söylemedim, değil mi?" diye haykırdı Michael. "Söyledim mi? Bunu nasıl yapa... san-

mıştım ki biz..." Cümlesini tamamlamadı, kızgındı ve acı çekiyordu. "*Neden?*"

"Onunla sadece yatmadım," dedi Cathy, soğuk bir sesle. "Onu sevdim."

Michael'ın yüzü bembeyaz kesildi, sanki Cathy'den bir yumruk yemiş gibi geriye doğru bir adım attı. Sonra yumruklarını sıktı ve vuracakmış gibi içgüdüsel bir hareketle her ikisini de havaya kaldırdı. Dişlerini sıktıkça çenesinde bir kas atıp duruyordu.

"Sakin ol dostum," dedi Sanders, usulca ama otoriter bir tonda. Sözleri Michael üzerinde bir anda etkisi göstermiş, kim olduklarını, burada ne yaptıklarını ve daha neler yapacaklarını hatırlatmıştı. Başını sallayarak yavaşça Cathy'ye döndü.

"Oraya dönmen gerek," diye tekrarladı.

"Geri dönmemi istemenin nedeni bu mu?" diye sordu Cathy, hiddetle. "Beni cezalandırmak..."

"Hayır!" Michael'ın yüzünde acı çeken bir ifade vardı. "Kendini kirlenmiş mi hissediyorsun? Hangisi daha önemli? Onları hapse tıkmak mı yoksa..."

Cathy'nin gözleri öfkeyle irileşti, konuşmak için ağzını açtı ama Michael izin vermedi. "Daha kaç kişiyi öldürecekler? Eğer bu konuda bir şey yapmazsan kendini nasıl hissedeceğini biliyor musun?"

Cathy'nin soluğu kesildi. Bu ucuz bir numaraydı ama etkileyiciydi. Cathy'yi tam canevinden vurmuştu. Michael'ın yanından uzaklaşarak duvarın yanında başını önüne eğdi ve alnını duvarın serinliğine dayadı, dünyanın veremediği rahatlığı sanki duvardan alabilirmiş gibi vücudunu yasladı.

"Bu kadar... bu kadar nasıl yanılabilirim?" diye inledi, daha çok kendi kendine konuşur gibi. "Nasıl... bu kadar kör... bu kadar aptalca davranabildim? Tanrım! Ben... o... o öylesine nazik ve yumuşak olabiliyordu ki... ailesi öylesine..." Cathy konuşmasını sürdüremedi, sözcükler boğazında düğümleniyordu.

"Belki de içgüdülerin pek güçlü değil," dedi Michael, acımasızca.

Bu, baygın bir insanın tepesinden aşağı boşaltılan bir kova soğuk su etkisi yaptı. Cathy irkildi, ama kendisini topladı. Doğrularak Michael'a uzun uzun, tartan bir tavırla baktı. Sonra Sanders ile Duffin'e baktı. Yüzlerindeki ifade bunu doğruluyordu. Onlar Büroydular, yapmaları gereken önemli bir iş olan FBI görevlileriydiler. Kişisel düşüncelerin, duyguların, hatta insanın hayatı için duyduğu korkunun bile bunda yeri yoktu. Her şeyden önce ve en önemlisi, onlar bir takımın oyuncularıydılar, yasaları uygulayan ajanlar, birer profesyonellerdiler.

Cathy de.

"Evet mi, hayır mı Cathy? Cevabın ne olacak?" diye sordu Michael.

Ama daha Cathy bir şey söylemeden cevabı biliyorlardı. Catherine Weaver geri dönüyordu.

Bölüm 9

Geri Dönüş

Üç ajan Cathy ile birlikte pikaba yürürlerken Michael da genç kadına son talimatlarını verdi. Cathy bir robot gibi kaskatı hareketlerle yürüyordu, bakışları ifadesizdi. Hiçbir şey söylemedi. Ne yararı vardı? Nasıl olsa onu dinlemeyeceklerdi.

"Çabucak teslim olma," diye tavsiyede bulundu Michael. "Bu heriflerin yaptığı pislik senin için henüz çok yeni. Kolayca değişivermişsin gibi davranma. Senin kolay bir av olduğunu düşünmesini istemezsin, değil mi?" Tam ayrılırlarken adi bir numarayla bu darbeyi indirmekten kendini alamamıştı; benliği ağır bir yara almış, duyguları gerçekten çok kötü bir biçimde incinmişti. Cathy bunu anlayabiliyordu, ama Michael'in öfkesi mutsuzluğunun azalmasına hiç mi hiç yardımcı olmuyordu. Onun durumu daha kötüleştirmesine gerek kalmadan da kendisini yeterince pespaye ve aşağılık hissediyordu zaten.

Bu arada Duffin bir zarftan fotoğraflar çıkardı. İçlerinde, Katie'nin 4 Temmuz günü düzenlenen piknikte çektiği Wes'in fotoğrafı da vardı, Wes'i son derece kızdıran ve kuşkularını artıran fotoğraf.

"Wesley John Bond," dedi Duffin ciddi bir tavırla, "San Quentin'den üç yıl önce salıverilmiş. Ari Kardeşlik

Örgütü adında, ırkçı beyazlardan oluşan bir grubun elebaşılığını yapmış. Oldukça kabarık bir sabıka dosyası var, onbeş yıl öncesine kadar uzanıyor, hepsini de California'da yapmış. Zorla ırza geçme, sodomi, silahlı saldırı. Hoş bir adam."

"Buraya nasıl geldiğini bilmeyi çok isterdim," dedi Michael düşünceli bir tavırla.

"Pisliğin bulaşmadığı yer mi var, o da buraya gelmiştir işte," diye karşılık verdi Sanders, her zamanki donuk, daha doğrusu aksi tarzıyla.

"Bu heriften uzak dur Cathy. Bu herif sadece bir manyak değil, manyağın da manyağı." Michael uyarısını dinleyip dinlemediğini anlamak için Cathy'ye dikkatle baktı, ama hiçbir şey anlayamadı. Cathy şaşkınlık ve korkudan taş kesilmiş gibiydi, sanki bir sis bulutu içinde yürüyordu.

Resimleri tekrar zarfa koymaya başlayan Duffin "diğerleriyle ilgili hiçbir şey bulamadık," diye itiraf etti. "Sahip oldukları her şeyi kaybeden bir grup insana benziyorlar."

"Gary'nin böyle insanları sevdiğine iddiaya girerim," diye söylendi Michael hırsla. "Onun yerinde ben olsaydım, ben de böyle insanları severdim. Her şeylerini kaybeden insanlara doğru bir tutumla yaklaşmayı bilirsen, hepsi müthiş askerler olurlar." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Bunu donanmadayken öğrenmiştim."

"Ben de FBI'da öğrendim bunu," dedi Sanders, gözlerini sıkıntılı bir şekilde ensesini kaşıyan ve bu arada elindeki fotoğraflardan birini yere düşüren Duffin'den ayır-

madan. Michael çabucak yere eğilip Cathy görmeden almak için fotoğrafa uzandı, ama yeterince hızlı hareket edememişti. Genç kadın elini uzattı ve Michael bir an düşündükten sonra boyun eğerek resmi uzattı.

Cathy fotoğrafa uzun uzun baktı. Sevgiyle çekilmiş bir fotoğraftı, hep birlikte panayıra gidip bugi bugiye bindikleri gün Katie kollarını Rachel ile Joey'in omuzlarına doladığında Gary Simmons çekmişti. Cathy Joey'in nasıl korktuğunu, çocuğa güven vermek için kolunu onun omzuna nasıl doladığını hatırladı. Resme bakarken o günkü mutluluğunu, Gary'ye karşı hissettiği yepyeni, tertemiz, güzel duyguları, Simmons ailesine ait olma duygusunu hatırladı. O resim...Gary ile...ilk kez...sevişmelerinden bir saat kadar önce çekilmişti. Taş kesilmiş gibi fotoğrafı geri verdi ve pikap.kamyonetine bindi.

"Bir görev yapıyorsun kızım," dedi Al Sanders, sevecen ve nazik bir tavırla. "Önemli olan tek şey bu."

Bu arada Michael cebinden bir tabanca çıkardı, bir kadının çantasında rahatça saklanabilecek 22 kalibrelik küçük bir silahtı. Cathy'ye uzattı. Cathy tabancayı mekanik bir hareketle aldı, ama bir yere saklamak için hiçbir harekette bulunmadı. Parmaklarının arasından kayıp düşürüverecek gibiydi.

"Al onu," dedi Michael ısrarlı bir sesle.

Cathy başını iki yana salladı. "Eğer bulursa ben öldüm demektir."

"Sen de kesinlikle bulmamasını sağla öyleyse," dedi Sanders, kıdemli bir ajanın sessiz otoritesiyle.

Cathy tek tek onların yüzlerine baktı, karşılaşacağı

ihtimallerin neler olabileceğini yüz ifadelerinden okumaya çalıştı. Ama bu imkansızdı, ayrıca bunun böyle olması gerektiğini de anladı. İhtimaller kendi ihtimalleriydi, ne daha fazla ne daha az. Büronun bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Bunları lehine çevirmek ona kalmıştı. Başka tek bir kelime etmeden motoru çalıştırdı, gaz pedalına bastı ve Denison'a doğru yola koyuldu.

* * *

Katie, Lazy–Vu'ya vardığında yorgunluktan bitkin durumdaydı. Saati sabahın 5:46'sını gösteriyordu. Şafak hemen hemen yarım saat önce sökmüş ve güneş daha şimdiden ufukta belirmiş, doğudan yükselmeye başlamıştı. Tek isteği uyumaktı; saatlerce, saatlerce uyumak ve herhangi bir şeyle uğraşmayı mümkün olduğu kadar ileri atmak. Er veya geç Gary Simmons ile karşılaşması gerektiğini biliyordu, ama ne kadar geç olursa o kadar iyiydi. Düşünmek, plan yapmak, ihtimalleri hesaplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ayrıca biraz da yalnız kalmaya ihtiyacı vardı, artık kendisine aitmiş gibi hissetmediği bedeninin bütünlüğünü sağlayabilmek, toparlanabilmek için.

Ama motel odasından içeri girdiğinde, zaten çok az olan seçme hakkının da elinden alındığını gördü. Gary gelmiş, yatağın üstüne uzanmış, onu bekliyordu. Durumu şimdi ve burada ele alması gerekiyordu, çok yorgun olsa bile.

"Günaydın," dedi Gary, tatlılıkla. "Neredeydin?"

Katie kendini zorlayarak onun gözlerinin içine baktı.

Gary Simmons'ın gözünde puan kaybettiğini biliyordu ve bunları tekrar kazanmak zorundaydı. "Arabayla dolaştım," diye karşılık verdi yalnızca. "Eyalet sınırını geçtim." Sonra daha alçak bir sesle ekledi. "Geri döndüm."

"Gel buraya," dedi Gary, eliyle yatağın kenarını işaret ederek. Sanki beyninin içinden geçenleri okuyabilmek, ne düşündüğünü öğrenebilmek ister gibi gözlerini bir an bile Katie'nin yüzünden ayırmamıştı.

Katie yavaşça yatağa doğru yürüdü ve onun yanına oturdu. Gary elini hafifçe onun kolunun üstüne koydu. "Neden geri geldin?" diye fısıldadı.

Katie onun ne duymak istediğini biliyordu. "Bilmiyorum," diye karşılık verdi fısıltıyla. Gary gözlerini görmesin diye yüzünü öteki tarafa çevirdi.

Gary onun kolunu sıktı. "Evet, biliyorsun. Söyle haydi."

Katie ona bakmaya bile tahammül edemiyordu. Kendisinden ne istendiğini biliyordu; Gary'nin, Büronun, hatta kendisinin bile ne istediğini biliyordu. Ama, ah Tanrım, eğer kendine ayırabileceği birkaç saat olabilseydi, yıkanıp dinlenebileceği ve bu iğrenç işi sürdürebilmek için sinirlerini ve cesaretini toplayabileceği...ama o kadarcık bir zamanı bile çalmışlardı ondan.

"Söyle!" diye ısrar etti Gary, parmakları Katie'nin koluna batıyor, canını yakıyordu. "Söyle! Seni seviyorum, onun için döndüm, de!"

Katie dönüp onun yüzüne baktı. Gary Simmons hâlâ yakışıklı, hâlâ çocuksuydu, ama Katie Phillips için iğrenç derecede çirkin biri olmuştu artık. Eğer Katie'nin ne dü-

şündüğü, kim olduğu, burada neden bulunduğu konusunda en ufak bir şeyden kuşkulanırsa hiç acımadan onu öldürürdü ve her şey boşa giderdi. Kuşkulanmasına asla izin vermemek gerekiyordu. Katie Michael'ın sözlerini hatırladı. "Senin kolay bir av olduğunu düşünmesini istemezsin, değil mi?"

Gary güçlü kollarıyla Katie'ye sarılarak onu yatağa çekti, yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve genç kadının dudaklarını acıtan tutku dolu bir hırsla öpmeye başladı. Katie içgüdüsel bir davranışla onunla mücadele etti, göğsüne yumruklar indirdi, çaresizlik içinde kaçıp kurtulmaya çalıştı. Ama Gary ondan çok daha kuvvetliydi. Kollarını sıkı sıkıya vücuduna dolamış, dönerek altına almış ve yatağa yapıştırmıştı. Hırıltılı soluk alışları bu mücadelenin hoşuna gittiğini gösteriyordu.

"Söyle!" diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Sözcükler Katie'nin dilinin ucuna kadar geldi, ama bir türlü çıkmadı. Onları söyleyip bu işin bir an önce bitmesini istiyordu, ama yapamıyordu.

Gary'nin elleri vücudunda dolaşıyor, sıcaklığı ince yazlık bluzundan geçip tenini yakıyordu; parmakları bluzun düğmelerini açmaya başladı. Katie ya şimdi söyleyecekti ya da bir daha asla söyleyemeyecekti. Cesaretini, kendine duyduğu güveni kaybetmeye başlamıştı.

"Seni seviyorum," dedi Katie. Gary zafer dolu bir kahkaha attı.

Gary içine girdiğinde Katie hıçkırdı; ve Gary bunu bir zevk iniltisi olarak algıladı. Katie ile sevişirken genç kadının kapalı gözlerinin arasından süzülüp yanakların-

dan aşağı yuvarlanan yaşları Katie'nin teslimiyetinin açık bir işareti olarak büyük bir zevkle izledi. Katie artık tamamen onundu; kimin efendi olduğunu artık anlamıştı. Genç kadının sessizce ağlaması Gary'yi tahrik etti; ihtirasını ve aldığı zevki artırdı, sevişmesi daha da azgınlaştı ve uzadı.

Katie, Gary'nin sert ve kabaran bedeninin altında yatarken utanç, öfke ve aşağılanma duyguları içinde ağlıyor, ama aynı zamanda bir tür gaddarca zevk de duyuyordu. Bedenine bu şekilde tecavüz edilmesini neredeyse memnuniyetle kabullendi; Gary'nin, teni üzerinde egemenlik kurması karşısında bir yandan aşağılanırken öte yandan da bundan yeni bir güç, hatta yeni bir cesaret kazandı. Gary eğer nazik ve yumuşak davransaydı dayanması çok daha zor olacaktı; oysa şimdi ondan nefret etmesi çok daha kolaydı. Gary doruğa vardığı anda Katie de orgazm olmuş numarası yaptı ve tırnaklarını onun sırtına geçirip kanatarak aşağı çekti. Gary doyuma ulaşmıştı; Katie'nin doyumu da buydu.

* * *

Sabahleyin daha geç saatlerde biçerdöver ekibi kasabadan ayrıldı. Eyaletin bu bölgesindeki hasat bitmişti ve hâlâ tarlalarda duran başakların biçilip dövülmek üzere makineleri bekledikleri bir yöreye gitme zamanı gelmişti. Bunun anlamı, biçerdöver kızlarının da gitmek zorunda olmalarıydı.

Biçerdöver operatörleri eşyalarını araçlarına –arabalar, pikaplar– yüklerlerken Lazy–Vu'nun otoparkı gürül-

tülü bir arıkovanı gibiydi. Kızlar birbirlerine sesleniyorlar, bu kasabada edindikleri ve şimdi arkalarında bıraktıkları erkek arkadaşlarıyla vedalaşıyorlardı. Bundan sonra gidecekleri kasabada yeni erkek arkadaşları olacaktı.

Gary Simmons Katie'nin odasının penceresinde durdu ve gözlerini dışardaki sahneye dikti. Yalnızca bir çarşafa sarınan Katie gelip onun arkasında dikildi. Omzunun üstünden dışarı baktı.

"Kızlar gidiyorlar," dedi.

Gary başını çevirmeden "benimle kalmanı istiyorum," diye karşılık verdi.

Katie'nin beklediği bir teklifti bu, ayrıca gizli görevini sürdürmek için Cathy'nin ihtiyacı olan bir teklifti. Öyle olduğu halde karnında ani bir kasılma hissetti, midesi bulandı, kusacak gibi oldu. Bunu göstermemek için bütün gücüyle direndi. Gary'nin yanından uzaklaşarak kendisini topladı. Michael çok çabuk değişmiş gibi davranmamasını söylemişti. Gary, Katie Phillips'in nasıl bir kız olduğunu biliyordu. Bağımsız, dikkafalı kişiliğinden biraz erken bir sapma kuşkularını canlandırabilirdi.

"Onu neden öldürdünüz? Sırf zevk için mi?" diye sordu, aralarındaki anlaşmazlığın esas noktası buymuş gibi.

Gary dönüp ona baktı. "Bir şeyi öldürmek hiçbir zaman zevk vermez," dedi usulca. Katie'nin gözlerindeki meydan okuyan kuşkucu ifadeyi gördü, çenesini inatçı bir tavırla havaya kaldırdığını gördü ve yüzünü öteki tarafa çevirdi.

"Meşru müdafaydı. Adamın bir silahı vardı. Biz sadece kendimizi koruyorduk," diye devam etti. "Yapmaya ça-

lıştığımız sadece buydu, kendimizi korumak. Meşru müdafaydı."

Katie'nin gözleri irileşti. Meşru müdafa mı? Bire karşı dokuz kişiyle mi? En modern makineli tabancalara karşı basit bir altıpatlarla mı? Bu adam ciddi miydi? Gary Simmons bu zırvalara gerçekten inanıyor muydu?

"Öldürmekten hoşlanmam," dedi Katie, kesin bir tavırla. "İnsanların acı çekmesinden hoşlanmam."

"Onlar insan değil. Onlar pislik," dedi Gary. Katie onun bu konuda son derece samimi olduğunu görebiliyordu artık. Gary söylediklerine bütün kalbiyle *inanıyordu.* Katie insan hayatının kutsallığına, yasalara uymaya, bireye, tek tek her bireye saygı duymaya nasıl hararetle inanıyorsa, o da beyaz oluşunun üstünlüğüne inanıyordu.

Bu adamla tartışmanın hiçbir anlamı olmadığı açıktı. Katie yerden blucinini alıp çıplak kalçalarının üstüne çekti.

"Benim evime taşınabilirsin," dedi Gary, pencerenin yanından. "Çiftlikle ve çocuklarla ilgilenmeme yardım edersin. Yeniden gerçek bir aile olabiliriz."

Gerçek bir aile! Bu fikir daha iki gün önce Katie'nin yüreğini sımsıcak bir mutlulukla doldurabilirdi. Oysa şimdi sadece tiksinti veriyordu. Ama yerine getirmesi gereken bir görev vardı ve bunu yapabilmek için de Gary Simmons ile ilişkisinin ardına gizlenmesi gerekiyordu. Gary'nin örgütünün içine sızabilmesi aile birimine kabul edilmesinden geçiyordu. Bluzunu ilikledikten sonra hâlâ pencerenin yanında durup dışarı bakan Gary'nin yanına gitti.

Betty Jo Babcock, dışarda, sevgilisiyle öpüşerek vedalaşıyordu. Gözlerini açtığında Katie ile göz göze geldiler ve biraz kederli bir tavırla el salladı. Katie ile Gary arasında uzun süreli bir ilişkinin başladığını ve Katie'nin onunla birlikte gitmeyeceğini anlamıştı. Betty Jo kendine yeni bir arkadaş bulmak zorundaydı, ama bu onun için sorun değildi. Kayıtsız bir rahatlıkla dostluklar kurar ve onları aynı rahatlıkla bitiriverirdi.

Betty Jo'nun hayatı öylesine harika bir şekilde basitti ki! Çalışıyor, yiyor, içiyor, sevişiyor, dansediyor, makyajı, saçları ve elbiseleriyle uğraşıyordu. Ve bütün bunlar Betty Jo'ya yetiyordu. Gelecek umurunda bile değildi. Katie hafif bir kıskançlık duydu.

Katie'nin tırnaklarının Gary'nin sırtındaki izleri henüz geçmemişti. Tırmık izleri boyunca taze kan zerreleri hâlâ duruyordu. Katie parmağıyla onlardan birine dokundu ve sonra parmaklarını büküp birer pençe yaparak tırnaklarını yeniden yaralara geçirdi.

Gary irkilerek ona döndü. "Sen gerçekten vahşi bir kedisin, öyle değil mi?" dedi gülerek. "Pekâlâ, seni ehlileştireceğim. Seni kesinlikle ehlileştireceğim."

* * *

Böylece Catherine Weaver'ın hayatının en zor dönemi başladı. Şimdiye kadar görevini ya da Büroyu hafife aldığı anlamına gelmiyordu bu; tam tersine Cathy her şeyi biraz fazla ciddiye alan bir insandı. Asla dalga geçmez, gevşekliğe izin vermezdi. İşinin tehlikeli olabileceğini her zaman biliyordu, ama şimdiye kadar tehlike hep teorik ola-

rak vardı. Evet, *vardı* ama *gerçek* değildi. Yine de gizli ajan olarak yürüteceği ilk görevin böylesine iğrenç ve böylesine tehlikeli olabileceği nedense aklına hiç gelmemişti.

Cathy Weaver FBI'daki eğitimi sırasında, üstleneceği ilk görevi hayalinde canlandırırken bunun kurnazlık ve incelik isteyen bir operasyon olacağını, açgözlü bir grup adamı, belki de politikacıları, FBI'ın ağına düşüreceğini ya da son derece basit ve sıradan bir iş olacağını düşünürdü. Kendisini "yem", hatta "olta" rolünde hayal ederdi, ama hangisi olursa olsun şık giysiler içinde, omzuna astığı deri çantasında bir tabanca saklamasına gerek kalmadan oynanacak bir rol olurdu bu. Her akşam kendi yatağında uyumak üzere evine döneceğini düşünürdü hep.

Cathy bu ırkçı cinayet davasının acımasız çirkinliğini hayal bile etmemişti. Rolünü haftanın yedi günü, günün yirmidört saati sürdürmek zorunda kalacağını, bir anlık bir gevşemenin ölümü davet edeceğini asla düşünmemişti. Ve önce sevdiği ama sonra nefret ettiği bir adamla cinsel ilişki kurmak zorunda kalacağı, onu hâlâ seviyormuş ve hâlâ hayatını onunla birlikte sürdürmek istiyormuş gibi davranmak zorunda kalacağı aklına bile gelmemişti.

İşte şimdi görünüşte de olsa onunla aynı hayatı sürdürmek üzere o adamın peşinden onun yatak odasına çıkıyordu.

Gary Katie'nin valizini yere bırakıp biraz çekingen bir tavırla odada, çevresine bakındı. Onun için kesinlikle sıkıntılı bir durumdu bu. Karısı öldüğünden beri hiçbir kadınla bu tür bir ilişkiye girmemişti. Katie ile baştan

yanlış başlamak istemiyordu. Son derece bağımsız olması yeterince kötüydü zaten. Evet, bu özelliğine hayranlık duyuyordu ama bu aynı zamanda sinirlerini de bozuyordu.

"Bir sürü yer var," dedi sonunda, ne kadar boş olduğunu göstermek için dolaplardan birinin kapağını açarak. "Burası bomboş, gördün mü?"

"Sadece bir tek valizim var Gary."

İkisi de sıkıntılı bir şekilde, ne yapacaklarını ya da ne söyleyeceklerini bilemeden birbirlerine baktılar. Bu, Gary için yeni bir durumdu, Katie içinse tehlikeli. İçlerinde bulundukları durum birbirine tamamen zıt iki insan.

Koşan ayakların sesleri sıkıntılı sessizliği bozdu. Aynı anda çocuklar odaya daldılar. Babalarıyla birlikte Katie'yi görünce durakladılar, kocaman açılmış çocuksu gözlerle baktılar.

"Katie bizimle birlikte kalacak," dedi Gary.

"Bizim annemiz mi olacaksın?" Rachel'in sesi heyecanla yükseldi.

"Annemiz öldü," dedi Joey, ciddi bir tavırla. Kaşlarını mutsuzlukla çatarak Katie'ye baktı.

"Umurumda bile değil!" Rachel başını inatla sallarken örgüleri iki yana savruluyordu. "Onu doğru dürüst hatırlamıyorum bile."

"*Ben* hatırlıyorum. *Sen* de hatırlıyorsun."

"Rachel? Joey?" Mrs. Simmons aşağıdan, mutfaktan seslenince çocuklar haberi büyükannelerine vermek için koşarak çıktılar. Katie ile Gary de onları izlediler.

"Katie bize taşınıyor!" diye bağırdı Rachel, merdivenleri Joey'den bir adım önde inerek.

Gladys Simmons dikleşti. "Öyle mi?" diye sordu. Ama bu bir sorudan çok bir hoşnutsuzluk ifadesiydi. Katie'ye sertçe baktı, bakışı Joey'in kaşlarını çatmasından bile daha hoşgörüsüzdü. Bu Katie'yi biraz şaşırttı. Mrs. Simmons'ın kendisinden hoşlandığını sanmıştı. Anlaşılan aile içindeki tek dostu, Gary'nin dışında, Rachel'di.

Bu iş sandığından da zor olacaktı. Oğlununkini koruyabilmek için annenin güvenine ve onayına ihtiyacı vardı. Yaşlı kadının peşinden mutfağa yürüyüp kapıda durdu, yüzü bir soru işaretiydi.

Mrs. Simmons yemek hazırlığıyla ilgilenmeye başladı, Katie'nin yüzüne bile bakmıyordu. Ama her ikisinin de konuşmadığı uzun bir dakikadan sonra mesafeli bir sesle "daha önce bir kez yaralandı. Tekrar acı çekmesini istemiyorum," dedi.

Katie derin bir nefes aldı, kendisini birinci sınıf bir sahtekar gibi hissediyordu. "Ben...ben ona acı çektirmeyeceğim," diye yalan söyledi.

Ama Gary'nin annesi yumuşamadı, yemek sessiz ve sıkıntılı geçti. Mrs. Simmons yemekten hemen sonra bulaşıkları Katie'ye bırakarak kendi evine gitti.

Katie mutfakta bulaşık yıkarken kolları sabunlu suyun içine, kafası da derin düşüncelere dalmıştı. Rachel ile Joey evin içinde bir yerlerde konuşuyorlardı. Katie, Joey'in mutsuz ve küskün sesini duyuyor, ama sözcükleri çıkartamıyordu. Görünüşe bakılırsa Gary'nin hayatını kolaylaştırmak yerine çok daha zorlaştıracaktı. Bu da araştırma açısından iyi bir şey değidi; Gary Simmons'ın

Katie Phillips'e tam bir güven duyarak rahatlaması canalıcı bir önem taşıyordu.

Süt bardaklarını yıkarken mutfağın camından dışarı baktı. Avlunun ışığı yanıyordu ve Gary dışarda, ahırın yanındaydı. Yanında Wes Bond vardı; Katie iki erkeğin neler konuştuklarını duyamıyordu, ama ciddi bir şekilde kavga ettikleri belliydi. Gary birden sağ elini kaldırıp Wes'i ahırın kapısına doğru itti ve dönüp fırtına gibi eve yürümeye başladı. Katie başını yine lavaboya eğdi ve Gary mutfağa geldiğinde onu sanki hiçbir şey görmemiş gibi bir tavayı ovarken buldu.

Gary uzun uzun ona baktı, sonra kollarını kıvırmaya başladı. "Sana yardım edeyim," dedi.

"Bitti sayılır." Katie omuzlarını silkti. Gary onun yanına gelip bir kurulama bezi aldı ve tabakları kurulamaya başladı.

"'Birlikte yıkayıp kurulayacaksın, birlikte gülüp ağlayacaksın.' Annem böyle derdi." Katie gülümsedi.

Ama Gary gülümsemedi. Yüzü taş kesilmiş gibi, ifadesi mesafeliydi.

"Neydi o?" diye sordu Katie.

"Ne?"

"Wes ile aranızda geçen."

Gary bir süre hiçbir şey söylemedi. Katie ondan hiçbir cevap alamayacağına inanmaya başlamıştı ki, nihayet omzunu silkti. "Senin bir çekirge olduğunu düşünüyor."

Katie'nin kaşları havaya kalktı. "Çekirge mi? Adam *delirmiş*. Çekirgeye benzer bir yanım var mı benim?"

Gary gülümsemedi bile. Son derece ciddi bir sesle devam etti. "Her an insanlara musallat olan bir çekirge türünden sözediyor. FBI, CIA, KGB, JDL, NAACP... o tür bir çekirge."

Ani bir korku Katie'nin boğazına sarıldı ve sıkmaya başladı. Bir süre nefes alamadı. Sonra, son derece doğal bir sesle "haa," dedi, sanki peşpeşe söylenen bu kısaltılmış isimlerin onun için hiçbir önemi yokmuş gibi. Lavabodan aldığı bir tencere kapağını bütün gücüyle ovmaya başladı.

"Bir çekirge misin sen?" diye sordu Gary, ciddiyetle.

Katie başını lavabodan kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Evet!"

Gary'nin elindeki bezini ucuna ellerini kuruladı, sonra dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Ben gidip çocukları öpüp iyi geceler dileyeceğim," dedi ve bacaklarında henüz kuvvet varken mutfaktan çıktı. Gary onun arkasından baktı, gülümsüyordu. Bu kız müthiş bir şeydi! Hiçbir şeyden korkmuyordu. Yüreğini bir sevgi dalgası kapladı.

Rachel ve Joey aynı odada yatıyorlardı; çatı katında, meyilli bir tavanı ve üç penceresi olan büyük bir odaydı. İki yatak vardı ve odanın oğlana ait tarafıyla kıza ait tarafı kesin bir çizgiyle ayrılmıştı. Joey'in tarafında robot arabalar, sahici gibi görünen plastik tabancalar, el bombasından makineli tüfeğine kadar her türlü silahını üstünde taşıyan kocaman bir asker ve çıplak göğsünde çaprazlama duran fişekleri kurşunla dolu bir Rambo posteri. Rachel'in tarafındaysa bir sürü bebek ve bez hayvanlar vardı

–Pembe Panter, Akıllı Tavşan, bütün kıyafetleri ve aksesuarlarıyla Barbie.

Oda karanlıktı, çocukların ikisi de yataklarındaydılar. Katie kapıda durup onlara baktı, aynı zamanda hem sevgi hem de suçluluk duruyordu.

"İyi geceler, güzel, renkli rüyalar," dedi, yataklara yaklaşarak. Önce Rachel'i öptü, küçük kız heyecanla boynuna atılıp sıkı sıkı sarıldı.

"İyi geceler Katie. Babam bundan sonra aramızda gizli hiçbir şey olmayacağını söyledi."

Katie doğruldu. "Ne tür gizli şeyler?"

"Zenciler ve hahamlarla ilgili."

"Ve ırkına ihanet edenlerle ilgili," diye atıldı Joey, öteki yataktan.

"Ve SİH! Onlar Kabil'in çocukları!" Rachel bir doğumgünü partisindeki armağanları anlatıyormuş gibi heyecanlanmıştı. *Yine SİH! Demek Rachel ile Joey konusunda yanılmamıştı. Çocuklar SİH'i biliyorlardı.*

Katie uzun bir süre şaşkınlıkla onlara baktı, sonra son derece yumuşak bir sesle sordu. "Haham nedir Rachel?"

"Ne olduğunu *biliyorsun.*"

"Kocaman pis bir sakalı vardır," dedi Joey.

"Sakalının içinde de bitler," diye ekledi Rachel heyecanla.

"Ve küçük çocuklara kötü şeyler yapar. "Joey coşmuştu artık.

"Zenciler de yapar! Onlar arkadan yaparlar, kıçtan!" Rachel ağabeyinden bir adım ilerde gitmeye kararlıydı.

"İğrenç bir şey!" Joey yüzünü ekşiterek tükürür gibi konuştu.

"Biz iyi insanlarız," dedi Rachel Katie'ye. "Bir gün bütün pis Zencileri ve Yahudileri öldüreceğiz, ondan sonra her şey güzel ve iyi olacak!"

Söyledikleri şeyin korkunçluğunu anlamayacak kadar küçük çocukların masum dudaklarından dökülen bu iğrenç şeyleri dinlerken Katie'nin yüreği burkuluyor, aklı bir türlü almıyordu. *Çocuklara bunu yapanlar nasıl canavarlardı? Küçük çocukların kafalarını allak bullak eden ve hiç görmedikleri insanlardan nefret etmesini öğretenler nasıl canavarlardı? Nasıl canavarlardı ki bunlar, çocukları "öldürme" sözcüğünü böyle rahatça kullanabiliyorlardı?*

Tanrım, bu iş gitgide kötüleşiyordu.

* * *

Katie, Gary'nin yatak odasındaki bilgisayarın önünde durup "nedir bu?" diye sordu doğal bir tavırla. Duştan yeni çıkmıştı, vücuduna sadece bir havlu sarmış, bir başka havluyu da türban şeklinde başına dolamıştı.

Gary onun yarı çıplak vücuduna hayranlıkla bakarak gülümsedi, sonra gurur ve neşe kaynağının yanına gitti, göstermek için sabırsızlanıyordu. Açma düğmesini basıp klavyenin önüne oturdu ve bir kod numarası yazdı.

Ekran aydınlandı. "PAROLA" diye sordu.

Gary tuşlara bastı. "YAZ FIRTINASI."

Veri bankaları parolayı araştırırlarken bir an geçti, sonra kabul edilebilir buldular ve Gary'nin girmesine izin verdiler.

"KARŞILIKLI FİKİR ALIŞVERİŞİ İÇİN KURULMUŞ AMERİKAN ÖZGÜRLÜK ŞEBEKESİNE HOŞGELDİNİZ."

Ekranda yeni yazılar belirmeye başladı.

"HAZIRLANIN. GÜN GELİYOR. BÜTÜN FEDERAL AJANLARI, KONGRE ÜYELERİNİ, YARGIÇLARI VE YAHUDİ İŞBİRLİKÇİLERİNİ İMHA EDECEĞİZ."

Katie şaşkınlık ve korkuyla seyretti, hafızasına notlar aldı, ama hiçbir şey söylemedi.

"RÜZGAR ESMEYE BAŞLIYOR."

Devamı gelecekti, ama Gary bir yabancıya, hatta Katie Phillips'e bile, bunları göstermeye henüz hazır değildi.

Bilgisayarı kapatıp yüzünde geniş bir gülümsemeyle Katie'ye döndü. "İstediğim herkesle konuşabilirim," dedi gururla. "Ülkenin her yanında sistem operatörlerimiz var." Ayağa kalkarak gömleğinin düğmelerini açtı. "Küçük bir çocukken, babam bana hep 'zorlamakla buğdayların daha hızlı büyümesini sağlayamazsın. Sandalı sallamayacaksın' derdi. Daha sonra fikrini değiştirdi."

Blucinini çıkardı, çırılçıplak durdu. "Biz o lanet olası sandalı sallayacağız." Yatağın yanına gidip üstündeki örtüyü gösterişli bir hareketle açtı. Aklında ne olduğu belliydi.

Başına ne geleceğini bilen Katie ürkerek büzüldü. Ama dış görünüşü son derece sakindi, hatta yüzünde davetkar bir tebessüm vardı. Gary muzip bir tavırla "havlu-

nu ödünç alabilir miyim?" diye sorup sarıldığında kendini zorlayarak gülümsedi.

Ama birlikte yatağa yattıklarında ve Gary'nin dudakları çıplak göğüslerinde, elleri bacaklarının arasında dolaşmaya başladığında Catherine Weaver kendi kendine bir söz verdi: Bu araştırmayı bir an önce sonuçlandıracak, istemediği hiçbir erkek bir daha ona böyle dokunamayacaktı.

Bölüm 10

Kampa Gidiş

Gary günlerdir Kampa gitmekten sözediyordu. Sözcüğü her söyleyişinde Katie onun K harfini vurguladığını hissediyordu. Rachel ile Joey de heyecanlıydılar, Kampı yaz tatilinin en keyifli yanı olarak iple çekiyorlardı. Bitmek tükenmek bilmeyen bir şekilde kamp ateşlerinden, uyku tulumlarından sözediyorlardı. Görünüşe bakılırsa hep birlikte gideceklerdi, Gary ve çocuklar ve tabii Katie de.

Gary gündüzleri çalışırken bile Katie'den uzak kalmaya dayanamıyordu. Öğleleri eve geliyor, Katie'nin onun için hazırladığı yemeği yiyor, sonra elinden tutup yukarı, yatak odasına çıkartıyordu.

Gary'nin onunla her yatışı Katie'nin giderek daha zor idare ettiği bir olay haline gelmişti. Dikkatini başka bir şeye vermek ve bunu düşünmemek için mantık cephanesindeki bütün silahları kullanıyordu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, beynini kilitleyip olayın basitçe olup bitmesine izin veremiyordu. Her defası mutlaka yeni bir ırza geçmeydi. Şimdiye kadar hayatında yaptığı en zor şey –Zencinin ölümünü seyretmenin yanı sıra– Gary Simmons'a çok bağlıymış, onunla sevişmekten zevk alıyormuş ve onu her zamankinden çok seviyormuş gibi görünmeye devam etmekti. Bu daha ne kadar sürebilirdi.?

Belki de kampa gitmek, çocuklar yanlarında olacağı için, Gary'nin ateşinden uzak kalıp biraz nefes almasını sağlayacaktı.

K-Günü, Katie artık onu böyle düşünmeye başlamıştı, nihayet geldi çattı. Rachel ile Joey öylesine heyecanlıydılar ki, kahvaltıda lokmaları zor yuttular. Gary sabahın büyük bir kısmını yanlarına alacakları şeyleri toplayıp bagaj yaparak geçirdi, çadırı, uyku tulumlarını, kamp araçlarını ve Katie'nin bakma fırsatı bulamadığı diğer bazı şeyleri denk yapıp hazırladı. Bu arada Mrs. Simmons yolda yemeleri için sandviç, patates salatası ve başka yiyecekler getirmiş, Katie de mutfakta ona yardıma gitmişti.

Gary'nin annesi, Katie ile Gary'nin birlikte yaşadıkları kısa süre zarfında Katie'ye karşı pek yumuşamamıştı. Açıkçası Mr.Simmons ona hâlâ güvenmiyordu. Katie, kadının kuşkucu ve düşmanca tavrına gençliğinin mi, güzelliğinin mi yoksa daha başka, daha tehlikeli bir yönünün mü neden olduğunu bilemiyordu pek, ama bildiği bir şey vardı, Mrs.Simmons'ın kalbini henüz kazanamamıştı, o yüzden onun etkisinden bir süre uzak kalması iyi olacaktı. Katie'yi ne kadar çok severse sevsin yine de annesinin görüşlerinin Gary üzerinde büyük etkisi vardı.

Cherokee cip çok büyük olmasına rağmen tıklım tıklım dolmuştu. Arka koltukta Rachel, Joey ve köpekleri Ronnie oturuyordu. Diğer her yer de eşyalarla doluydu. Katie ile Gary son kutuları da cipe taşıyıp yerleştirdiler. Katie yanına sadece küçük bir çanta almıştı; içine Gary'nin onun için satın aldığı asker yeşili komando kıyafetini koymuş, küçük fotoğraf makinesini de omzuna asmıştı. Gary son paketi de yerleştirdikten sonra direksiyona geçmeye hazırlandı.

Katie şaşırdı. "Kapıyı kilitlemeyecek misin?" diye sordu.

"Neden? Biz hiçbir zaman kapımızı kilitlemeyiz."

Katie hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. "Kendinizi korumak zorunda olduğunuz bütün o insanlar ne olacak?"

Gary gülerek ona döndü. "Hey, burası California ve New York gibi o manyak yerlerden biri değil."

"Sen ömründe hiç Yahudi gördün mü" diye sordu Katie.

"Yoo, hayır!" diye parladı Gary. "Benim damarıma basmak için böyle konuşuyorsun, değil mi?"

Katie başını iki yana salladı.

"Evet, onun için yapıyorsun. Montana'da o makineye ihtiyacın olmayacak." Gary, Katie'nin omzunda asılı duran fotoğraf makinesini aldı. "Kırılmasını istemezsin herhalde. Eve bırakayım." Hızlı adımlarla eve yürüdü. Katie şaşkınlıktan donmuş bir halde fotoğraf makinesinin arkasından baktı, içini bir huzursuzluk kapladı. Gary ona güveniyorsa fotoğraf makinesini neden almıştı? Belki de göründüğü kadar güvenmiyordu. Hem basit bir kampa giderken Katie neden fotoğraf makinesini alamıyordu? Belki de sandığı gibi basit kamp değildi bu.

Bir an önce gitmek için sabırsızlanan Rachel "ne kadar eğlenceli olacak!" diye bağırdı.

"Evet," diye tekrarladı Joey. "Çok eğlenceli olacak."

"Evet." Katie asık bir suratla başını salladı. "Çok eğlenceli."

* * *

Katie, Gary'ye tam olarak nereye gittiklerini sormuş, ama o gülümseyerek sadece "Montana'ya," demişti. Katie onun bu tür küçük sırlar saklamaktan hoşlandığına karar vermişti, ayrıca Katie'nin hiçbir şey bilmeden tahminlerle yetinmesinden de hoşlanıyordu. Bu yolculuk onun gücünün bir parçası, Katie üstündeki cinsel egemenliğinin bir parçasıydı. Ama belki, belki de, mesele bu kadar basit değildi. Montana? Montana yüzlerce kilometre uzaktaydı, küçük çocuklar için çok uzun bir yolculuktu bu. Tabii ki Nebraska, hatta sınır eyaletler olan Wyoming ve Güney Dakota bile güzel manzaraları, balık tutmak ve yürüyüş yapmak için elverişli bölgeleriyle kamp kurulabilecek harika yerlerdi. Peki neden ta cehennemin öteki ucundaki Montana'ya gidiyorlardı?

Ama çocuklar yeterince mutlu görünüyorlar, yol boyunca babalarıyla birlikte eski kamp şarkıları söylüyorlardı; Katie'nin zayıf bir sesle isteksizce katıldığı "Red River Valley" veya "She'll Be Comin' Around the Mountain" gibi şarkılardı bunlar. Rachel ve Joey insanı şaşırtacak kadar uslu, uzun bir yolculuğa çıkan diğer çocuklardan çok farklıydılar. Kavga etmiyorlar, yemek veya tuvalet için sızlanıp durmuyorlardı. Babalarıyla birlikte olmak en terbiyeli tavırlarını takınmalarını sağlıyordu. Gary'yi çok seviyorlardı, ama aynı zamanda ondan korkuyorlardı da.

Wyoming'e varmadan az önce öğle yemeği için mola verdiler ve yolun kenarındaki çimenlerin üstünde Gladys Simmons'ın hazırladığı yemeklerle piknik yaptılar. Çocuklar alışlımşın üstünde sakindiler ve Gary de bir an önce yola devam etmek için sabırsızlanıyor, önlerinde daha

çok uzun bir yol olduğunu hatırlatıyordu. Oraya, "orası" her neresiyse, bir an önce varmak için sabırsızlandığı belliydi.

Yol kilometrelerce uzanıyor, çiftliklerin ve küçük köylerin arasından geçiyordu. Arada sırada çirkin, küçük dükkanların, araba tamir atölyelerinin ve çabucak bir şeyler atıştırılacak lokantaların önünden de geçiyorlardı. İşte böyle yerlerden birinin yanında Katie o *billboard*'u gördü, Dan Kraus'un ve Chicago Radyosundaki programının reklamıydı. Tabelada Dan Kraus'un bir resmi ve o efsanevi slogan vardı: "WDL, Ortabatının Sesi." Katie yan gözle Gary'ye baktı. Eğer ilanı görmüş ve en küçük bir ironi duygusuna kapılmışsa bile, yüzünde bunu belli edecek hiçbir ifade değişikliği olmamıştı.

Ama bu *billboard* Katie için Tanrının İmparator Konstantin'e verdiği işaret kadar açık seçik bir simgeydi. Neden burada bulunduğunu ve görevini hatırlatan gözle görülür bir işaretti. Yahudi Dan Kraus öldürülmüştü. Eğer tetiği çeken Gary Simmons ise, hiçbir Yahudi'yi tanımadığını itiraf eden de oydu. Öyleyse cehalet, paranoya ve gerçek bir temele dayanmayan bir korku yüzünden öldürmüştü Dan Kraus'u. Katie yepyeni bir korkuyla ürperdi, bu, çok tehlikeli bir konumda olduğunu ve tehlikenin her an daha da büyüdüğünü hatırlamasını sağlamıştı. Bir an bile boş bulunmamalıydı. Oyun mükemmel olmak zorundaydı, kimliğini kusursuz ve eksiksiz bir biçimde saklamalıydı. Gary'ye sokulup başını onun omzuna dayadı.

Saatlerce yol aldılar –önce batıya, sonra kuzeye doğ-

ru; Güney Dakota–Wyoming sınırında 85. Yol'a sapıp anayolun 12. Yol ile kesiştiği Bowman'a vardılar. 12. Yol'a girdiklerinde artık Montana'daydılar, Miles City ve Roundup'tan geçip Twodot'a geldiler ve buradan bir yan yola saptılar.

İlerde, çam ormanındaki ağaçların tepeleri görünüyordu; arazi giderek engebeli bir hal almış, yol Rocky dağlarının eteklerine doğru yükselmeye başlamıştı. Batıya doğru yol almaya devam ederlerse doğal ihtişamının bozulmaması için hükümet tarafından korunmaya alınan Milli Orman bölgesine gireceklerdi. Ama hâlâ özel arazideydiler. Biraz sonra, Rocky'lerin sivri tepeleri dev çamların ve kızılservilerin bile üstünde heybetle yükselmeye başladı.

Cip hiçbir işaret levhası olmayan bir yola saptı, patikadan biraz daha geniş, ormana giden bir yoldu. Gece inmiş, etraf zifiri karanlık kesilmişti. Araç, daracık yolda dik bir yamacı tırmanırken sürekli hoplayıp zıplıyor, sarsılıyordu. Gary'nin güçlü farları bile sık ağaçların karanlığını aydınlatmaya yetmiyordu. Yolun iki yanındaki dev çamlar uzun dallarını uzatarak bir kubbe oluşturmuşlar, ay ışığının geçmesine izin vermiyorlardı.

Oysa Gary Simmons bu yoldan daha önce defalarca geçmiş gibi büyük bir rahatlıkla cipi kullanıyordu. Arka koltukta Ronnie ile çocuklar derin bir uykuya dalmışlar, Rachel ile Joey köpeğe iyice sokulmuşlardı. Katie de, başı Gary'nin omzunda, biraz kestirdi. Birden, neredeyse durup dururken, cipin güçlü farlarının önünde zincirle bağlanmış bir kapı beliriverdi. Gary arabayı durdurdu.

Karanlığın içinden çıkan ve çizmelerine sokulmuş bıçaklarına kadar baştan aşağı askeri teçhizatla donanmış dört adam aracın çevresini aldılar, içlerinden birinin elindeki güçlü halojen fener cipi aydınlattı. Hepsinin silahları da Mac–10'du ve görünüşe bakılırsa bu silahı nasıl kullanacaklarını iyi biliyorlardı. Katie'nin uykusu bir anda açılıverdi. Hangi cehennemdeydiler? Bu adamlar kimdi? Neden silahlarını onlara doğrultmuşlardı?

"Hey Gary! Sen geçebilirsin," dedi adamlardan biri. Gary Simmons'ın burada tanındığı ve saygı gördüğü belliydi.

Gary kaşlarını çattı. "Listeni kontrol etmen gerekmiyor mu?" diye sordu ciddiyetle.

"Evet, efendim, Gary. Ben sadece..."

"Öyleyse kontrol et!" Gary'nin kükreyişinde askeri otoritenin titreşimi vardı. Katie gözlerini dört açıp sessizce oturdu, her hareketi dikkatle izledi. Komando giysileri içindeki adamın elinde bir bloknot levhası ve levhanın üstünde de sayfalarca süren bir isim listesi vardı. O Gary Simmons'ın adını bulmak için listeyi tararken diğer üç adam da el fenerlerini cipin içinde dolaştırıp her şeyi kontrol ettiler. Bütün bunlar olup biterken Ronnie ve çocuklar mucizevi bir şekilde uyumaya devam etmişlerdi.

Gary'nin adı listedeydi. "Devam et." Adamlar çabucak koşup kapının kilidini açarlarken Gary'ye geçmesi için işaret ettiler.

"Teşekkürler," dedi Gary, hafif tepeden bakan bir tavırla ve gaza bastı. Yol çitin öteki tarafında uzun çam ağaçlarının arasında kıvrılarak uzanıyordu.

"Kampa gittiğimizi sanıyordum," dedi kafası karışan Katie.

"Öyle zaten," diye karşılık verdi Gary kısaca. Katie gözlerini ve kulaklarını açıp ağzını kapamasının en doğru iş olacağına karar verdi.

Uzaktan bir yerden bir şarkı sesi geliyor, cip yaklaştıkça ses de yükseliyordu. Arkada Rachel ve Joey uyanmışlar, gözlerini oğuşturuyorlardı. Bu arada Ronnie de Gary tarafından susturuluncaya kadar havlayıp durdu.

Ağaçların arasından güçlü bir ışık süzülmeye başladı. Bir yerde büyük bir şenlik ateşi yakıldığı belliydi, karanlık gökyüzünü aydınlatacak kadar büyük bir ateş. Artık şarkı sesi de çok yakından geliyordu, erkeklerin yanı sıra kadınların sesleri de duyuluyordu, ama büyük bir kısmı kalın erkek sesleriydi. Şarkı da bir marştı, "Amazing Grace."

Ve ormanın ortasındaki geniş bir alana, kocaman bir açıklığa girdiler. Katie'nin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. O bile, Mac–10'lu dört adamı görünce kuşkuları artan ve tetikte bekleyen tecrübeli bir ajan olarak o bile böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordu!

Şenlik ateşi filan yakılmamıştı. Karanlık gökyüzüne uzanan alevler yakılan dev gibi bir haçtan yükseliyordu. Açıklık alan alev alev yanan haçın ışığıyla aydınlanmıştı. Alanın çevresindeki yüzlerce kadın ve erkek marş söylüyor, haçın yanmasını seyrediyordu. Alanın ortasında da üstlerinde beyaz cübbeleri ve kukuletalarıyla yaktıkları haçın aynısını göğüslerinde taşıyan Ku Klux Klan üyeleri vardı. Liderleri de aynı onlar gibi giyinmişti, sadece

onun giysisi beyaz keten yerine siyah satendi. Seyredenlerin bazıları da askeri giysiler, komando kıyafetleri giymişti. Büyük bir çoğunluğu silahlıydı.

Tanrım! diye düşündü Katie. *İzcilerin şenliğine benziyor bu, ama burada izciler yerine beyazların üstünlüğünü savunanlar, Naziler ve militan faşistler var. Eğer bu kadar korkunç bir şey olmasaydı komik bile sayılabilirdi!*

Her yerde bayraklar vardı –Amerikan bayrakları, Dixie'nin isyan bayrakları. Ama aynı zamanda üstlerinde siyah gamalı haç olan kırmızı ve beyaz Nazi bayrakları da vardı. Pırıl pırıl cilalı, yüksek konçlu çizmelerinden gamalı haçlı kolluklarına kadar İkinci Dünya Savaşı Nazi üniformalarını tam takım kuşanmış bir Neo Nazi müfrezesi kollarını Hitlervari bir tarzda ileri uzatmış, kaz adımlarıyla kalabalığın çevresinde yürüyordu. Diğerleri, yani seyirciler de ya Nazi ve KKK kollukları takmışlar ya da üstlerinde *White Power* sloganları yazılı tişörtler giymişlerdi. Küçücük çocuklar da vardı, gözleri merakla açılmış, her şeyi izliyorlardı.

Ve bütün bunların arkasında fon müziği olarak da "Amazing Grace"! Katie tam arkasındaki Rachel'in hafif bir sesle marşa katıldığını duyunca titremesini zorlukla bastırabildi. Çocukları böyle bir sahneyle karşı karşıya getirmek bağışlanmaz bir şeydi.

Ama burada durmadılar; Cherokee onların yanından geçip ormanda yoluna devam ederken marş sesi giderek uzaklaştı. Katie, KKK'ya ve yanan haça son kez bakmak için başını arkaya çevirdi.

"Giymemiz için bize de birkaç beyaz çarşaf getirdin mi?"

Gary Simmons yan gözle ona baktı. Bu kadın gerçekten ciddi miydi neydi? Yoo, şaka ediyor olmalıydı. "Palyaço kıyafetlerine inanmam," diye karşılık verdi, şakacı bir tavırla.

Yol boyunca iki yana bir konvoy halinde araçlar parkedilmişti –arabalar, cipler, ATV'ler, kamyonlar. Hemen hemen hepsinin üstünde kavgacı bir slogan içeren bir çıkartma vardı.

BU ARABA AIDSLİ BİR BOĞA
TARAFINDAN KORUNUYOR

SİLAH KONTROLÜ SENİ
TAM HEDEFİNDEN VURUYOR

KIRMIZI, BEYAZ VE MAVİ:
BU RENKLER DEĞİŞMEZ

SİLAHIN GÜCÜ BEYAZIN GÜCÜNE GÜÇ KATAR

Ve tabii kaçınılmaz olarak:

AMERİKA: ONU YA SEVERSİN YA GİDERSİN.

Her taraf insan kaynıyordu, ekose gömlekler, tüylü kumaştan yelekler, blucinler, tulumlar ya da daha özenli askeri kıyafetler giymişlerdi. Katie gözlerini gruptan gruba gezdiriyor, taşıdıkları silahları hafızasına kaydediyordu. Piyade tüfekleri, balistik bıçaklar, belde veya kol altındaki kılıflarda taşınan son derece güçlü tabancalar gördü, ama en çok gördüğü otomatik silahlardı, hemen hemen hepsi de Amerikan yapımıydı.

"Ben çok acıktım," dedi Gary. "Siz de aç mısınız?"

"Eveet!" diye bağırdı Rachel ve Joey heyecanla.

Ama yemek yemeden önce yapılacak işler vardı. Önce bir kamp yeri bulup çadırı kurmaları, sonra da Rachel ile Joey için birer tane, Gary ile Katie için de çift kişilik uyku tulumlarını açmaları gerekiyordu. Daha sonra da cipteki her şeyi indirmeleri gerekti. Eşyaları indirirlerken, Gary'yi arayan Shorty yanlarına geldi.

"Sana bakmak için her on dakikada bir buraya geliyorlar," dedi Gary'ye.

"Tamam, geldim işte."

"Merhaba Shorty. "Katie gülümsedi.

"Nasılsın hayatım?" Şişman adam Katie'yi kucakladı.

"İyiyim." Katie tekrar gülümsedi.

Hep birlikte kamp ateşinin yanına yürüdüler, Katie Joey ile Rachel'i ellerinden tutmuştu. Yarı uykulu çocuklar Katie'nin bacaklarına çarpıyorlar, onun hızını kesiyorlardı. Ateşin etrafında tanıdık yüzler oturuyordu –Buster, Dean, Ellie ve Lyle. Bunlar koyun gibi her yere Gary'nin peşinden mi gidiyorlardı böyle? Dean'in karısı Toby ateşin yanında durmuş, nefis kokusuyla Katie'nin ağzını sulandıran kocaman bir tenceredeki şeyi karıştırıyordu.

"Hey, millet!" diye seslendi Gary.

Herkes ikisini de selamladı, ama gözleri Katie'nin üstündeydi. Katie burada en küçük bir hata yapmaması, her an tetikte durması gerektiğini biliyordu.

"Bu çocuklara bir şeyler yedirip yatırmalıyız. Çok yoruldular," dedi Gary'ye.

"Toby kocaman bir tencere yahni yaptı," dedi Ellie, Gary'ye büyük bir kaşık uzatarak. Gary kaşığı tencereye daldırıp ağzına götürdü.

"Hmmmm, bu yahni nefis olmuş Toby." Kaşığı tekrar tencereye daldırıp tadına bakması için Katie'ye uzattı, Katie hâlâ Rachel ile Joey'in ellerini tuttuğu için Gary kaşığı onun ağzına soktu.

Katie gözlerini kapatıp lokmayı yuttu. "Mmmmm, domuz gibi şişmanlayacağım," dedi ve herkes biraz rahatlayıp gülmeye başladı.

"Seni treylerin yanına çağırıyorlar." Wes'in buz gibi sesi gecenin sessizliğini böldü. Her zamanki gibi gölgelerin arasında duruyor, kimse tarafından görünmeden herkesi izliyordu.

Gary sakin bir şekilde lokmasını çiğnemeye devam etti. "Geleceğim Wes."

Katie, Gary'nin mesajını iletmek üzere oradan ayrılmadan önce ona bir bakış fırlatan Wes'in gözlerindeki çıplak nefreti görmedi ama hissetti. Yine de Wes'e doğru bakmadı; bu çok tehlikeliydi. Mükemmel anne rolünü oynayarak bütün dikkatini Gary'nin çocuklarına verdi.

"Siz ikiniz, hadi gelin. Çabuk yemeğinizi yiyin, sonra doğruca yatağa gideceksiniz."

"Biraz daha burada kalamaz mıyız Katie?" diye yalvardı Rachel.

"Hayır, olmaz," diye karşılık verdi Katie sahte bir ciddiyetle, ama sözlerinin sertliğini yumuşatmak için hemen eğilip küçük kıza sarıldı ve onu öptü. "Yarın önümüzde kocaman bir gün var." Sonra adil davranmış olmak için eğilip Joey'i de öptü, bu arada ateşin etrafında oturan Gary'nin arkadaşları onu izliyorlardı. Katie onların kendisiyle ilgili yargılar oluşturduklarını biliyordu.

Çocuklar uyku tulumlarındaki havalı yastıklara baş

larını koyar koymaz uyuyakaldılar. Katie bir iki dakika onları seyretti, bu kadar küçük çocukların cehalet, nefret ve önyargıyla zorla beslendiklerini görünce yüreği sızlıyordu. Sonra içini çekti ve dışarı, serin havaya çıktı.

Kamp ateşinin etrafında hemen hemen kimse kalmamıştı. Sadece Shorty hâlâ orada oturuyor ve alevlere bakıyordu. Kendi kendine hafif bir sesle şarkı söylüyordu; güzel, eski bir İskoç havasıydı, "My Bonnie Lies Over the Ocean", Prens Charlie ve başarısızlıkla sonuçlanan Jacobite isyanı için yakılmış bir ağıttı. Katie, Shorty'nin yanına gidip ayakta durdu ve onunla birlikte söylemeye başladı. Şarkı bittiğinden birbirlerine bakıp dostça gülümsediler.

"Gary nerede?" diye sordu Katie.

"Birazdan gelecek. Otur da ayaklarını ısıt, burada hava bayağı soğuk."

Katie açılıp kapanan alüminyum sandalyelerden birini alıp Shorty'nin yanına oturdu. Bir süre sessizce oturup ateşin keyfini paylaşarak kendi düşüncelerine daldılar. Katie olup bitenleri düşünüyor, Büroya vereceği rapor için bu gece gördüğü her şeyin ayrıntısını ezberliyordu. Sonra Shorty "çocuklarla aran çok iyi kızım," dedi.

"Gerçekten çok tatlı çocuklar," diye karşılık verdi Katie, bunu inanarak söylemişti.

Yeniden uzun bir sessizlik oldu. "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Shorty sonunda.

Katie korkuyla titredi. *Sakin ol,* dedi kendi kendine. *Bu bir tuzak olabilir. Kişiliğine uygun davranman gerek. İnanılır ve samimi görünmelisin. Hızlı gitme. Hata yapma.*

"Bil... bilmiyorum," dedi usulca. "Bütün bunlar... benim için çok yeni. Hayatımda hiç doğru dürüst... Yahudi... ya da Zenci tanımadım. İnsanlara... asla... acı verecek bir şey yapmam. İnsanlara acı vermekten hoşlanmam."

Uzun bir süre Shorty gözlerini ondan ayırmadı, hiçbir şey söylemiyor, dikkatle inceliyordu. Sonra gözlerini uzaklara, karanlığa çevirdi. "Ben de," dedi, hafifçe içini çekerek. "Ben kavga görmekten bile hoşlanmam."

Katie'nin bu konuda bir şey söylemesi için bekledi, ama ondan cevap gelmeyince devam etti. "Ama onlarla savaşmazsak her şeyimizi alacaklar, bütün ülkeyi. Yahudi yargıçlar, bankerler, politikacılar, Zenci polisleriyle birlikte her şeyimizi alacaklar."

Bunlar bu fikirlere nereden kapılıyorlar? Görünüşte son derece iyi bir insan olan Shorty bile?

"Ben silahları bile pek fazla sevmem," dedi Katie, yüksek sesle.

Shorty Richards güldü. "Ben de nefret ederim! Tetiği her çekişimde gözlerimi kapatırım."

Katie bu küçük korkunç şakaya gülmek için kendini zorladı.

"Senin iyi bir kalbin var, kızım. Bunun kötü bir yanı yok. Yapılması gerekeni yapmayı öğreneceksin," dedi Shorty, sevecen bir sesle. "Ben de öğrendim." Bakışları daldı gitti, sesi neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu. "Tek isteğim ürünümü yetiştirmek, oğlumu büyütmekti. Banka çiftliğimi, Vietnam oğlumu aldı. Artık hiçbir şeyim kalmadı. Bu işe kendim için girmedim. Ben de iyi yürekli bir insanım, kızım, tıpkı senin gibi."

Katie'ye sevgiyle gülümsedi ve elini onun elinin üstüne koyup sıktı. Katie de aynı şekilde karşılık verdi.

"Uyuyamıyorum! Sesler duyuyorum!" Çocuğun sesini duyunca Katie döndü. Rachel orada durmuş hıçkırıyor, yumruklarıyla gözlerini oğuşturuyordu. Bu yeni durumun ve garip uyku tulumunun çocuğu korkuttuğu açıktı; evinde, yatağında olmak isteyen küçücük bir kızdı daha.

"Ne oldu tatlım?" Katie, Rachel'in yanına koşup onu kucağına aldı. "Tamam, geçecek. Bir şey yok. Baban birkaç dakikaya kadar döner, bak Katie de burada. Ağlama tatlım." Çocuğu sevgiyle kucaklayıp öptü ve çadıra geri götürdü, uyku tulumuna yatırıp küçük kız uykuya dalıncaya kadar yanında oturdu, saçlarını okşadı.

Katie çok, çok uzun bir süre uyku tulumunda uzanıp sigara içti, Gary'nin dönmesini bekledi. Bir türlü uyuyamıyor, hatta bunu istemiyordu. Sürekli beynini zorluyor, ertesi gün neler olacağını anlamaya çalışıyordu. Neden buradaydılar? Baştan aşağı otomatik silahlar ve el bombalarıyla donanmış bir halde bu nefretle kudurmuşlar ordusunun yanında ne işleri vardı? Neden hepsi de askercilik oynuyorlardı? Ve yarın ne olacaktı, gün ışığında?

Bölüm 11

Okul

Katie sonunda uyuyakaldığında saat sabahın dördünü geçmiş, Gary hâlâ dönmemişti. Uyandığında saat yediyi geçmişti, doğru dürüst gözlerini açamadan çadırdan çıktığında diğerlerinin çoktan kamp ateşinin etrafında toplandıklarını ve kahvaltı ettiklerini gördü. Harika bir gündü; tertemiz dağ havası ve masmavi bir gökyüzü. Ağaçların tepelerinden Rockie'lerin karla kaplı muhteşem tepeleri görünüyordu. Kaynayan koyu kahvenin ve çam ağaçlarının taze dikenlerinin kokusu Katie'nin duyu organlarını harekete geçirdi; esnedi ve bir kedi gibi gerindi.

"Burası harika!"

"Günaydın tembel!" diye seslendi Gary.

Joey gelip babasının omzuna asıldı. "Şimdi top oynayabilir miyiz baba?"

Gary başını hayır anlamında salladı. "Önce okula gitmeniz gerek," diye hatırlattı oğluna.

"Yapma baba!" diye itiraz etti Joey, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Git şimdi, Lyle sizi götürecek."

Yaşlı adam ayağa kalkıp kahve fincanını yere bıraktı. Bir elini Rachel'e uzattı, diğerini Joey'ye. "Gelin çocuklar, gidiyoruz."

"Hey, Lyle!" diye seslendi Gary arkasından, Katie'ye göz kırptıktan sonra. "İyi günler!"

Yaşlı adam sert bir hareketle döndü, yüzü hiddetten kızarmıştı. "Onu bana söylememeni söylemiştim! Söylemiştim!" diye bağırdı. Deliye dönmüştü.

Herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Gary bu özel şakanın anlamını açıklamak üzere Katie'ye döndü. "Lyle, 'iyi günler'in hepimizi uyutmak için Yahudilerin gizli bir tertibi olduğunu düşünüyor."

"Böyle mi düşünüyor?" Katie şaşkına dönmüştü. Yetişkin bir adam nasıl bu kadar saf olabilirdi?

"Elbette öyle düşünüyor. Senden ne haber, okula gitmeye hazır mısın?"

Okul?

"Okul"un bir atış talimi olduğu ortaya çıktı. "Öğretmen" Gary, "öğrenci" Katie idi. "konu" bir hedefti. "Metin" de bir Mac–10.

Gary tabancayı Katie'nin eline verip onun hedef karşısındaki duruşunu ayarladı. Ama bu sıradan bir hedef değildi. Siyahlar giydirilmiş bir korkuluk figürüydü. Onu gördüğünde Katie bir an nefes alamadı –biçerdöverde çalıştığı ilk gün buğday tarlasında gördüğü korkuluğun tıpkısıydı. Tarladaki korkuluk kurşunlarla delik deşik edilmiş, siyah gömleği lime lime olmuştu. Bu yeniydi, sapasağlamdı. Gömleğinin üstüne, tam insan kalbinin bulunduğu yere kocaman bir David Yıldızı yapıştırılmıştı. Bu hedef sembolik bir Yahudiydi. Şimdi her şey yerli yerine oturmuştu. Nabraska semaları altındaki bir buğday tarlası bile meşum sırlar gizleyebiliyordu. Katie o korkuluk-

tan öyle korktuğu için nasıl utandığını hatırladı. Oysa ilk içgüdülerinin doğru olduğu ortaya çıkmıştı. Korkunç bir mesajı olan bir korkuluktu o.

Katie felç olmuş gibiydi; hedefe bakmaktan başka bir şey yapamıyordu, kafası karmakarışıktı. Kutuya benzeyen, hafif, otomatik tabancayı gevşek bir şekilde, beceriksizce tuttu. Kalbi küt küt çarpıyordu, avuçlarını buz gibi bir ter tabakası kaplamıştı.

"Hafifçe, güzel tut," dedi Gary. Katie'ye biraz daha yaklaşıp kolunu düzeltti. "Seni ısırmaz." Öğrencisinin atışını mükemmelleştirmeye çalışan bir golf öğretmeni gibi Katie'nin omzunu hafifçe düzeltti. Aradaki tek fark, burasının bir golf okulu değil, bir cinayet okulu olmasıydı. "Yahudinin tam gözünün içine bak ve tetiği çek."

Katie derin bir nefes alıp Mac–10 ile nişan aldı. Ama korkuluk insanı fazlasıyla rahatsız edecek kadar insana benziyordu. David Yıldızı gözünü Katie'ye dikmişti, bu durumda ateş etmesi mümkün değildi.

"Hadi, ateş et," diye ısrar etti Gary ve Katie itaat etmekten başka şansı olmadığını anladı. Gözlerini kapatıp tetiği çekti. Tabancanın namlusuna bir susturucu takılmıştı, ateş ettiğinde silahtan neredeyse hiç ses çıkmadı, ama hedef sapasağlam kalmıştı...Vuramamıştı.

"Gözlerini kapatma," dedi Gary, sabırla. "Tekrar dene."

Katie içinden sessizce ona kadar saydı ve kendisini topladı. Bu da Gary Simmons'ın sınavlarından biriydi, hem de büyük bir sınav. Duygularının baskın çıkmasına izin veremezdi; Gary'nin oyununu oynamayı sürdürme-

liydi yoksa bütün araştırmayı tehlikeye atabilirdi. Gary dikkatle ona bakıyor, Katie'nin hareketini bekliyordu.

Katie Mac–10'u kaldırdı, ateş pozisyonunda kusursuz bir şekilde tuttu, omzuna dayayarak nişangahını düzeltti. Hedefe dönüp tetiğe bastı. Namludan çıkan her kurşun David Yıldızını delip geçerek paramparça etti.

"Hey, müthiş!" diye haykırdı Gary, şaşkınlıktan dili tutulacaktı neredeyse. Hiçbir kadının bu şekilde ateş ettiğini görmemişti, hatta erkeklerin bile. Bunu nerede öğrenmişti?

Ajanlık eğitimi sırasında keskin nişancılar listesine giren ve madalyaları olan Katie "ateş etmeyi babam öğretmişti bana," diye yalan söyledi. Tekrar ateş etti, bu sefer korkuluğun kafasını tuzla buz etti.

"Başından beri beni kandırıyordun ha?" Gary Simmons ona sert bir bakış fırlattı.

Katie dimdik onun yüzüne baktı, heyecandan hâlâ kalbi çarpıyordu. "Hayır," diyebildi sadece.

Ama Gary gururla gülümsüyordu. Bu kadın tam bir dinamit lokumuydu ve üstelik ona aitti.

Katie ile Gary atış talim alanından ayrıldıktan sonra kampı dolaştılar, bu arada Gary ona daha ilginç faaliyetleri gösteriyordu. Katie gözlerini dört açtı, beyni sürekli çalışıyor, her şeyi kontrol ediyordu. Dünyanın en iyi silah uzmanı değildi ama silah ve askeri araç gereç sanayinde bir servet olarak değerlendirilecek bazı ağır silahları tanımıştı.

Burası, atış talimi meraklılarının hafta sonunda toplanıp hakiki olmayan mermilerle sağa sola zararsız atış-

lar yaptıkları orman taklidi yerlerden biri değildi. Bunlar paralı asker oyunları oynamıyorlardı. Buradakilerin hepsi son derece ciddiydi. Dış dünyadan gizlenen, kilitli kapılar arkasına saklanan bu fanatikler ordusu meşum bir amaç için toplanıyor olmalıydı. Neler oluyordu? Sağ kanada mensup militan her grup bu "kampta" temsil ediliyordu ve hepsi de ağır bir şekilde silahlanmışlardı. Her ne oluyorsa, bu, Bürodaki herkesin tahmininden çok çok daha büyük bir şeydi. Katie buna benzer bir gizli kampı şimdiye kadar hiç duymamıştı, FBI'da da bu konuda bir dosya olduğundan kuşkuluydu. Vereceği raporun –tabii verebilecek kadar yaşarsa– ilk olması mümkündü.

Atış taliminde Gary'nin burnunun dibinde son derece ustaca ateş ettikten sonra çantasının dibinde gizlediği 22'liğin artık çok daha tehlikeli olduğunun farkındaydı. Eğer bir şanssızlık sonucu durum ortaya çıkarsa Gary'nin yanındayken gizli bir silah taşımasını açıklamak için kadınların korkaklığı bahanesini kullanamazdı. Nasıl olsa ateş etmeyi bilmediğini, o yüzden silahın zararsız olduğunu asla söyleyemezdi. O tabanca artık büyük bir gizlilikle saklanmış, birinci sınıf bir uzmanın elinde bir silahtı, Gary'nin hayatı ve güvenliği için gerçek bir tehditti. Katie, Michael English'in zorlamasına karşı koymayıp o silahı aldığı için çok pişmandı.

Gary ile kampı dolaşan Katie baştan aşağı komando giysileri giymiş adamlar gördü, yüzlerini meyveli ciklet gibi kokan ordu malı yağlı boyayla komando usulü yeşil ve siyah şeritler halinde boyamışlardı. Güneş ışınlarının metal namlulardan yansımasını engellemek için üstleri-

ne bez sarmış ve yüzlerini gevşek dokunmuş bezle örterek pusuya yatmış atış talimi yapan diğerlerini de hafızasına kaydetti. Hatta bazılarının giysileri o kadar iyi kamufle edilmişti ki bunları aralarında yattıkları çalılardan ayırdetmek neredeyse imkansızdı.

Askeri giysi giymeyenler tıpkı avcılar gibi flanel kumaştan ekose gömlekler ve keten tulumlar giymişledi. Katie üstlerinde şoven sloganlar yazılı tişörtler, herkesin alabileceği türden askeri rozetler, Özel Kuvvetler'in yeşil bereleri gibi şeylere rastladı. Tişörtler komik ve acayip sayılabilirdi belki ama silahlar değil. Hepsi de insanı afallatacak kadar profesyoneldi.

Hiçbiri Uzi, Galil, Kalaşnikof, AK–47 değildi tabii ki. Bu güruh, ne kadar ucuz ve etkili olursa olsun, İsrail, Çin ya da Sovyet bloku malı silah almıyordu. Katie Amerikan ve Kanada malı silahlar, güçlü mancınıklar, tam otomatik AR–15'ler, namlularına süngü takılmış M–16'lar gördü ve tabii her yerde Ingram Mac–10'lar. Görünüşe bakılırsa otomatik silahlar arasında tercih edileni Mac–10'du. Gary ile birlikte yürürlerken yanlarından geçen adamların çoğu son derece mükemmel silahlar ve el bombaları taşıyorlardı, hatta biraz ilerdeki bir açıklıkta bir havan topunun pırıltısını gördüğüne yemin bile edebilirdi. Buradaki silahlar için "etkileyici" sözcüğü yetersizdi, en az milyonlarca dolar değerindeydiler; tabii daha ağır silahlar gizli yerlerde saklanıyorsa bu rakamın daha da fazla olması mümkündü. Üçüncü Dünya Savaşını başlatacak kadar silah ve cephane vardı burada. Bu adamlar neyin peşindeydiler? Üçüncü Dünya Savaşının mı?

Çeşitli yerlere, yetenekleri farklı nişancılar için hedef tahtaları yerleştirilmişti. Katie, askeri giysiler içinde, Smith Wesson, Magnum gibi ağır ve kullanılması zor ama son derece etkili tabancalarla talim yapan kadınlar gördü.

Burası kamp değildi, öldürme yeteneklerinin öğretildiği ve mükemmelleştirildiği bir eğitim yeriydi.

Ama bütün bunların içinde insanı en çok ürküten, tüylerini ürperten, çocuklara gerçek silah kullanmayı öğreten "okul"du. En büyüğü on onbir, en küçüğü altı yaşlarında düzinelerce kız ve erkek çocuk Mac–10'un öldürücü zanaati konusunda eğitiliyordu. Her çocuğa özel bir öğretmen tahsis edilmişti ve bunlar çocuklara silahı nasıl tutacaklarını, nasıl nişan alacaklarını, etkili bir atış olabilmesi için küçük, tombul parmaklarını tetiğini üzerinde ne kadar süreyle tutmaları gerektiğini öğretiyorlardı.

Çocukların ateş edebilmesi için de hedefler hazırlanmıştı. Bunlardan biri tuvalette oturan bir Yahudinin kocaman bir karikatürüydü. Diğeri, abartılarak çizilmiş yüz hatlarında korku ifadesiyle kaçan bir Zenciyi gösteriyordu. Çocuklar her iki hedefe de ateş ediyorlar, vuruyorlar ve gülüyorlardı.

Katie, diğer çocukların arasında, elinde bir Mac–10'la Rachel'i gördüğünde korkuyla bağırmamak için kendisini zor tuttu. Rachel! Bunu nasıl yapabilirlerdi! Ama Rachel yeterince mutlu görünüyordu, hatta bayağı eğleniyordu. Katie ile Gary'yi görünce heyecandan parlayan bir yüzle koşarak yanlarına geldi.

"İki Zenci ve bir Yahudi öldürdüm!" diye bağırdı gururla.

Gary'nin yüzü aydınlandı. "Harika bir şey bu, tatlım."

"Harika değil mi Katie?" diye sordu Rachel, ısrarla.

Gary'nin bakışlarının ona dikildiğini ve tepkisini dikkatle gözlediğini bilmesine rağmen Katie bir türlü "harika," diyemiyordu. Çocuğa gülümseyerek başını salladı, ama üzüntüden gözleri dolu dolu olmuştu, Gary görmesin diye başını öteki tarafa çevirmek zorunda kaldı. Pırıl pırıl bir çocuğun saflığını böyle ziyan etmek, ona nefreti, anti-semitizmi, ırkçılığı öğretmek ve günah keçileri bulup onların vücudunu delik deşik ederek sorunlarının çözülebileceği vaadinde bulunmak ne kadar yazıktı!

Gary, Katie'nin gözyaşlarını *gördü*, ama değerlendirmesi farklıydı. Katie'nin Rachel ile gururlandığı ve onu çok sevdiği için duygusallaştığını, ama bunu göstermeyecek kadar bağımsızlığına düşkün bir kadın olduğunu düşündü. Kolunu genç kadının omzuna dolayıp kendisine doğru çekti ve sıkı sıkıya bastırdı. "Bak, ne diyeceğim?"

"Ne?"

"Şimdi artık gerçek bir aileyiz."

Katie'nin içi ürperdi. *Tanrım, bana yardım et, bir kadının ve yedi yaşında bir çocuğun öldürme maharetinde duygusal bir bir yan bulan adam nasıl bir insan böyle?*

Geri dönüp kendi çadırlarını kurdukları yere doğru yürümeye başladılar, Gary'nin kolu hâlâ sıkı sıkı Katie'nin omzundaydı, Katie de onun beline sarılmıştı. Kamp ateşinin yanında üç Neo Nazi oturmuşlar, Lyle ve Shorty ile konuşuyorlardı. Gamalı haçlı kollukları, yüksek konçlu çizmeleri, poturları, Sam Brown kemerleri, siyah göm-

lekleriyle baştan aşağı Nazi kıyafeti içindeydiler. Kılıflarında da büyük Luger tabancalar vardı.

Gary ve Katie yaklaşırlarken Lyle yüksek sesle gülüyor, bacağına vuruyordu. Üstünde Adolf Hitler'in resmi olan bir tebrik kartını göstererek "şuna bak!" dedi Gary'ye. "Yahudilerin doğum günleri için. Dinle şunu: 'Anısı hafızanızı tazelesin, size esin versin.' Nefis değil mi?"

Gary somurttu. Güzel yüzü karardı, kaşları çatıldı. "Defolun buradan!" diye bağırdı Nazilere, öfkeyle yumruklarını sıktı.

"Ne dedin kardeş?" Üniformalı adamlar bayağı şaşırmış görünüyorlardı.

"Dinleyin kaz kafalılar! Babamın tıpkı böyle Purple Heart savaşçı üniforması vardı. Ay–dolf Hitler hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. Defolun! Gidin! O lanet olası Luger'lerinizi çıkartın!"

Üç Neo Nazi tek kelime etmeden ayağa kalkıp uzaklaştılar.

"Neden yaptın bunu?" diye sordu Lyle, alınmıştı.

"Onlar baş belası!" diye parladı Gary. "Onlar kaybedenler. Sen de baş belasısın Lyle. Bizim burada, California'dakilerden daha çok baş belası olduğunu düşünüyorum bazen!" Öfkeli bir homurtuyla Katie'nin elini yakaladı ve sürükledi.

"Bununla ne demek istedi şimdi?" Lyle, uzaklaşan Gary'nin arkasından baktıktan sonra Shorty'ye döndü.

"Ben de bir bok anlamadım Lyle." Shorty güldüğünü belli etmemek için öksürmeye başladı.

* * *

Çok uzun bir gün olmuştu ve Katie yorulmuştu. Yorgunluğu sadece bedensel değil, aynı zamanda ruhsaldı da. Bugün çok ağır şeyler görmüş ve duymuştu. Üstelik yarın yenilerini öğreneceğinden de emindi. Gördükleri, yalnızca aysbergin su üstünde kalan ucu olabilirdi. Bir süre uyanık kalmak istiyordu, böylece bugünkü gözlemlerini hafızasında bir düzene sokabilirdi. Yazması tabii ki düşünülemezdi bile. Ama bir türlü gözlerini açık tutamıyordu. Kafası karmakarışıktı; henüz üzerinde düşünme fırsatı bulamadığı o kadar çok şey olmuştu ki. Uyku tulumunun içine girdiği anda uyuyakaldı.

Gary onun arkasında kıvrılıp ona sarıldı, onu sadece yanıbaşında hissetmekle bile mutlu oluyordu. Katie'den çok memnundu. Bugün onunla gurur duymuştu; sadece çocuklara davranışıyla değil, atış talimindeki ustalığıyla da. Bu yeteneği ve cesaretiyle örgüt içinde çok yararlı olabilirdi. En yakın arkadaşları bile onu artık Gary'nin sevgilisi olarak kabul etmeye, hatta güvenmeye başlamışlardı.

Tabii Wes Bond değil. Wes Katie'den nefret ediyor ve kuşkulanıyordu. Ama Wes zaten hemen hemen herkesten nefret ederdi, *kuşkulanmadığı* kimse yoktu. Wes doğuştan kuşkucu bir adamdı, kuşku iliklerine kadar işlemişti. Özellikle de kadınlardan nefret ediyordu ve Katie gibi güçlü, sözünü esirgemeyen, bağımsız kişilikli bir kız tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Gary bazen Wes'in *ondan* bile kuşkulandığını düşünürdü. Belki de kuşkulanmıyordu. Sadece ikisinin bildiği o sırlar varken bu olamazdı.

Sanki Gary'nin kafasındakiler hayata geçmiş, düşünceleri gerçek olmuş gibi Wes Bond çadıra süzüldü, bir kedi kadar sessizdi, Gary'ye işaret etti. Silahlıydı, ucuna susturucu takılmış Mac–10'u yanındaydı.

Gary'nin bu işareti beklediği belliydi. Katie'yi uyandırmamak için dikkat ederek uyku tulumundan çıktı, gömleğini ve blucinini giyip yeleğinin fermuarını çekti ve çizmelerini giydikten sonra Katie'yi uykuda bırakıp Wes'in peşinden dışarı çıktı.

Ama Katie Phillips uyumuyordu. Gary çadırın içinde dolaşmaya başladığı anda gözleri açılmıştı. Bir şeyler oluyordu. Önemli bir şey olacaktı yoksa Gary neden gece yarısı yatağından kalkacaktı? Wes neden otomatik bir tabanca taşıyacaktı? Bütün duyguları alarma geçen Katie kıpırdamadan yatmaya devam etti, sanki uykudaymış gibi ağır ve ölçülü bir şekilde soluk alıp veriyordu. Ama Wes ile Gary çıktıktan onbeş saniye sonra uyku tulumundan fırlayıp yavaşça çadırın ön girişine koştu ve iki erkeğin arkasından gizlice baktı. Kamp ateşinin yanından çoktan geçmişler, az ilerde ormanın başladığı ağaçlara doğru yürüyorlardı.

Doksan saniyeden az bir sürede Katie giyinmiş, bluzunu blucininin içine sokuş, çizmelerini ayağına geçirmişti. Başını ihtiyatla çadırdan çıkartıp çevresine çabucak baktı. Ateşin çevresinde Shorty Richards dışında kimse yoktu; o da portatif bir sandalyede oturmuş, birasını içiyor, dalgın bir şekilde alevleri seyrediyordu. Eğer çadırın ön tarafından çıkarsa doğrudan Shorty'nin görüş alanı içinde olacaktı, çünkü adam onunla neredeyse ağaçların

yanına varmış olan Wes ve Gary arasında oturuyordu.

Katie sessizce çadırın arka tarafına yürüdü, Rachel ile Joey'in yanından geçip arka girişin örtüsünü kaldırdı. Yavaşça dışarı çıkıp sırtını çadıra dayadı ve hâlâ görülmediğinden emin olmak için uzun bir süre hareket etmeden bekledi. Çevredeki diğer çadırlar sessizdi; bu geç saatte kimsede bir hareket yoktu. Görünürde de kimse yoktu. İki adamın gittikleri yoldan, yüreği ağzında, hızlı adımlarla ağaçlara doğru yürümeye başladı.

Bu kolay iş değildi. İlerde, Gary Simmons ile Wes Bond'un el fenerlerinin ağaçları aydınlatan ve sağa sola hareket eden ışıklarını görebiliyordu. Ama Katie'nin yanında el feneri yoktu, zaten olsaydı bile kullanmaya cesaret edemezdi. Kentte doğup büyümüş bir kızdı, mokasenlerle sessizce yürümeye alışık bir kızılderili değildi. Sık sık bir ağaç dalı saçına, giysilerine takılıyor ya da ayağı yoldaki bir ağaç köküne veya taşa çarpıp tökezliyordu. İlk birkaç keresinde, çıkardığı gürültüler erkeklerin ayaklarının altında ezilen çam dikenlerinin sesiyle duyulmadı, ama sonunda ayağı bir şeye takılıp sendeledi ve ses bu sefer duyuldu.

"Neydi o?" Wes tehlikeye karşı tetikte, aniden döndü. Fenerin ışığını yola, Katie'ye doğru tuttu. Katie hemen bir ağacın arkasına saklanıp nefes bile almadı.

"Bir şey yok. Hadi gel!" diye bağırdı Gary sabırsızca.

Ama Wes hiç de tatmin olmamıştı. İç alarm sistemi harekete geçmişti. Elindeki ışıkla yolu iyice taradı. Katie hiç hareketsiz duruyor, tek kaşını bile oynatmamaya çalışıyordu. Sonunda Wes vazgeçti ve homurdanarak Gary

ile birlikte yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra Katie saklandığı ağacın arkasından çıkıp onları izledi, bu arada bastığı yerlere büyük bir dikkat gösteriyordu.

Uzun çam ağaçlarının ortasında başka bir açıklık alan daha vardı ve Wes ile Gary oraya doğru gidiyorlardı. Açıklığın tam ortasında askeri plakalı, üstü kapalı, orduya ait bir kamyon duruyordu. Çevresinde de üniformalı genç askerler vardı.

"Sen burada kal!" diye emretti Gary Wes'e.

Bu Wes'in hiç hoşuna gitmedi. Gözleri kısıldı, çenesindeki adaleler kasıldı, ama lider Gary'ydi ve Wes de ona itaat etmek zorundaydı. Gary kamyona yaklaşırken Wes açıklık alanının kenarında bekledi.

Katie biraz daha yaklaştı. Wes Bond, açıklık alanla onun arasında bir engel olarak duruyordu ama şansını denemek zorundaydı. Neler olduğunu görmeliydi. Bu federal bir meseleydi; Amerikan Ordusunu ilgilendiriyordu. Gary'nin askerlerle konuştuğunu ve askerlerin kamyonun arkasından büyük tahta sandıklar indirdiklerini gördü. Sandıkları açıp silahlar çıkardılar ve birini incelemesi için Gary'ye verdiler; o da son derece belirgin bir hoşnutlukla silahı dikkatle tuttu.

Neydi bu? Katie daha iyi görebilmek için başını ileri uzattı. Bulunduğu yerden görebildiği kadarıyla silah bir havan topuna benziyordu, hatta roket atar bile olabilirdi. Ve o kocaman sandıklardan bir sürü vardı, hepsi de bunlarla doluydu. Burada büyük bir silah alışverişi vardı. Bazı askerlerin kendi adlarına silah ticaretine girmeye karar verdikleri açıktı. Ama bunlar sadece basit birer mace-

raperest miydi yoksa daha büyük bir kumpasın parçası mıydılar? İşin içinde para mı vardı yoksa, daha kötüsü, ideoloji mi?

Daha yakından görmem gerek! Katie bir iki adım daha attı, ama bir dalın üstüne bastı. Dal ayağının altında hafif bir çıtırtıyla kırıldı. Aynı anda Wes Bond hızla arkasına döndü, gözlerini ve kulaklarını iyice açmış, sesin kaynağını araştırıyordu. Katie tekrar hareket ettiğinde ayağı aynı dala takıldı ve bu sefer çizmelerinin altında gökgürültüsünü andıran bir sesle çatırdadı.

Ses korkunç bir şekilde yankılandı. Ormanın sessizliği bu müthiş gürültüyle parçalandı. Elindeki Mac-10'u doğrultan Wes Bond ağaçların başladığı çizgiye doğru hızla ve sessizce koştu. Katie donup kalmıştı. Adam dosdoğru üstüne geliyordu. Döndü ve hayatını kurtarmak için son hızla koşmaya başladı.

Katie Wes ile başa çıkamayacağını biliyordu. Yaşamak için tek şansının kaçmak olduğunu biliyordu. Ufak tefek, hafif ve çevik olduğu için Wes'ten daha hızlıydı, ama yolu onun kadar iyi bilmiyordu. Ağaçlar, son derece ağır adımlarla yürürken bile birer tuzaktı. Hele koşarken tam bir engelli parkur oluşturuyorlardı. Aralarındaki mesafe Katie'ye avantaj sağlıyordu ama Wes de çok önemli iki avantaja sahipti. Bir elfeneri, bir de Mac-10'u vardı. Kurşunlar koşan bir insandan her zaman daha hızlıdır.

Wes el fenerini ileri doğru tuttu. Bir gölge ağaçların arasında gözden kayboluyordu, ama kısa bir an için ışığıyla onu yakaladı. Yüzünü görememişti, sadece gömleğinin bir parçasıyla blucini dikkatini çekmişti. Sırttan görmesi-

ne rağmen ufak tefek ve çok ince olduğunu farketti. Silahını ateşledi, önündeki ağaçları 9 mm'lik kurşunlarla taradı.

Katie iki büklüm öne eğilerek son hızla koşuyor, başının yanından geçen kurşunlar etrafındaki ağaçlara saplanıyordu. Tek şansı Wes'ten daha hızlı koşup kampa ondan önce varmaktı. Ölüm arkasında, önünde, çepeçevre etrafındaydı, gözlerini dikmiş, yüzüne bakıyordu. Gece kapkaranlıktı; bütün haşmetleriyle önünde yükselen ağaçlar ona gizlenebileceği bir sığınak sunuyorlardı, ama aynı zamanda vücuduna batacak kırık dallar, yorgun ayaklarına çelme takacak kökler gibi tehlikelerle de doluydular. Wes arkadan hızla geliyor, tekrar tekrar ateş ediyor, her kurşun salvosu Katie'ye biraz daha yakınlaşıyordu. İçlerinden biri her an vücuduna saplanabilirdi.

Wes ağaçlık alanın sonuna, kamp yerinin yanına geldi. Durup etrafına baktı. Her şey sessizdi –hiçbir yerde tek bir ses, tek bir hareket yoktu. Çadırlar nöbet tutan askerler gibi sıra sıra dizilmişlerdi. Shorty Richards hâlâ kamp ateşinin yanında oturuyor, elinde bir bira kutusuyla uyukluyordu. Onun dışında da ortalıkta hiç kimse yoktu. Wes tekrar ormana doğru döndü, el feneriyle karanlığı taradı. Hiçbir şey görünmüyordu. Kimse yoktu.

İsteksizce geri dönüp ilerdeki açıklığa doğru yürüdü. Gary silahlarla ilgili anlaşmayı yapmış onu bekliyordu. Wes Bond kendisini aldatılmış gibi hissetti. Orada biri vardı; onu görmüştü, bundan emindi. Bir an önce yakalaması ve öldürmesi gereken biri, bunu ne kadar çabuk yaparsa o kadar iyi olacaktı, Katie Phillips tehlikeli biriydi.

Fazla meraklı bir tipti; üstelik daha şimdiden çok fazla şey öğrenmişti. Wes, uçkuruna bu kadar düşkün bir herif olduğu için Gary'ye dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

Wes'in ayak sesleri uzaklaşıp tamamen duyulmaz olduğunda, Katie buz gibi bir ter içinde, nefes nefese ve hâlâ titreyerek üstünü dökülmüş yapraklarla örtüp gizlendiği çukurdan çıktı. Mümkün olduğu kadar sessiz hareket etmeye çalışarak Shorty'nin arkasından dolaştı ve Gary Simmons ile paylaştıkları çadıra varıncaya kadar diğer çadırların arka taraflarından koştu. Örtüyü kaldırıp içeri süzüldü.

Nihayet kurtulduğunu, en azından şimdilik kurtulduğunu gerçekten kavrayabilmesi için aradan bir süre geçmesi gerekti. Susturucu takılı tabancadan çıkarak sırtını hedefleyen ve hızla yanından geçen o kurşunların anısı henüz çok taze, çok korkutucuydu. Derin bir nefes alıp vücudunun titremesini durdurmaya çalıştı.

Gary her an dönebilirdi. Onu bu halde bulmamalıydı. Katie çabucak giysilerini çıkartıp uyku tulumunun içine girdi ve sanki onun sıcaklığını hiç terketmemiş, bu korkunç geceyi hiç yaşamamış gibi kıvrıldı. Gözlerini kapattı. Ona şu anda en iyi gelecek şey uykuydu. Eğer Gary Simmons onu gerçekten uykuda bulursa, çadırdan çıktığı asla aklına gelmezdi.

Ama uyku tutmuyordu. *Bir daha hiç uyuyamayabilirim*, diye düşündü Katie. *Puzzle*'ın bazı parçalarını bulmaya başlamıştı, ama diğer, daha önemli parçalar hâlâ kayıptı. Üstelik *puzzle*'ın kendisi de herkesin tahminin-

den çok daha büyük, çok daha gözü dönmüş bir tasarıya dönüşmeye başlamıştı.

Gary Simmons bu çarkın çok büyük bir dişlisiydi. Katie, Gary'nin basit bir çiftçi, *Big Government*'a karşı kin besleyen sıradan, sağcı bir köylü olmadığını kesinlikle anlamıştı artık. Gary bu küçük grubun tartışılmaz lideriydi, ama çok daha büyük ve daha şeytani bir otoriteye de sahip olabilirdi. Eğer böyle olmasa, küçük bir grup çiftçi neden bir kamyon dolusu modern savaş silahı alacaktı ki? Bunların parası nereden geliyordu? Katie'nin aklına ilk gelen ve bir türlü çıkmayan sözcük "gizli bir örgüt"tü.

Ama ne çapta bir gizli örgüt? Kaç kişilik? Kim tarafından kurulmuş? Amacı ne? Cevaplarını bulması gereken ve onu bir türlü uyutmayan can alıcı sorular bunlardı.

Mac-10'unu hâlâ elinde taşıyan Wes Bond çadıra geldi. Gözlerini Katie'ye dikti. Katie uyku tulumunda yüzükoyun yatmış, çıplak kolunu dışarı çıkarmış, gözlerini sıkıca kapatmış, düzenli bir şekilde nefes alıyor, derin bir uykuda görünüyordu.

Ama Wes kanmamıştı. "Seni gördüm orospu," dedi buz gibi bir ifadeyle. Sesi nefretten boğuklaşmıştı.

Katie, adamın öfkesinin sivri ucunu kendisine yöneltilmiş bir hançer gibi hissetti, makineli tabancanın susturucu takılmış namlusunun çıplak vücuduna son derece tehlikeli bir şekilde çevrildiğini görmedi ama hissetti. Wes Bond'un donuk gözlerinin, acımasız bir katilin gözlerinin kendisine dikildiğini, onu sırtından vurabilmek için bir mazereti olsun diye hafifçe kıpırdamasını dilediğini bi-

liyordu. Katie'nin sinirleri yorgunluk ve korkudan perişan durumdaydı, yerinden fırlayıp kaçması, buradan uzaklaşması için haykırıyorlardı sanki. Ama Katie hareketsiz kalmak, Wes'i gerçekten kandıramadığını bildiği halde derin bir uykudaymış gibi gözlerini kapalı tutmak için kendisini zorladı.

"Ne...ne oluyor..." diye fısıldadı Gary öfkeyle; çadıra girmiş ve Wes'i elindeki Mac–10'u uyuyan Katie'ye çevirmiş bir halde bulmuştu. Sert bir hareketle Wes'i omzundan yakalayıp çadırdan dışarı sürükledi.

"Dışarda, ormandaydı!" diye tısladı Wes, vahşi bir sesle. Gary şaşkınlıkla bir adım geri çekildi, ama Wes'i bırakmadı.

Shorty Richards başını iki yana salladı. "Etrafta kimse yoktu," diye söze karıştı. "Ben hep buradaydım."

Wes'in dudakları ince, inatçı bir çizgi halini aldı. O budala Shorty'nin söylediklerinin beş paralık değeri yoktu. Kime ateş ettiğini biliyordu, bir rakuna veya benzer bir hayvana ateş etmediğinden emindi. Katie'nin gömleği, Katie'nin blucuni ve Katie'nin kıçıydı onlar.

Gary hırıltılı bir şekilde solumaya başladı, yüzü bir hiddet maskesine dönüştü. "Ona dokunursan seni öldürürüm," dedi; ve bunda samimiydi. İki erkek hırsla, öfkeyle birbirlerine baktılar, sonunda Wes gözlerini öne eğdi, bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Gary Simmons liderdi ve sözleri kanundu. Ama o kancığı suçüstü yakalayacağım zaman da gelecek, diye geçirdi Wes içinden ve yemin etti. İşte o zaman ne Gary ne de Tanrı Yehova o orospuyu lime lime etmesini engelleyebileceklerdi.

Katie çadırda gözlerini karanlığa dikti. Hiç hareket etmedi ama söylenenleri kaçırmamak için kulaklarını iyice açtı. Gary'nin alçak sesle "konuşmamız gerek," dediğini duydu. "Dean'i çağırın."

"Benim çadırda konuşalım," dedi Shorty. Uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Katie'nin önsezileri bu toplantının silahlarla ilgili olduğunu söylüyordu. Gary grubundakilere bazı gizli bilgiler aktaracaktı. Bu bilgiler *puzzle*'ın kayıp parçalarının en büyüğü olabilirdi. Katie'nin de orada bulunması ve bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Ama bu, her şeyi bir gece içinde iki kere tehlikeye atmak demekti. Uyku tulumundan çıkmak, giyinmek, çadırdan gizlice dışarı süzülüp konuşmaları duyabilecek kadar yakınlarına sokulmak demekti. Katie'nin bütün kemikleri sızlıyor, artık dinlenmek istiyorlardı. Bütün sinir uçları korkudan kasılmıştı. Bu gece üzerine ateş edilmiş, ölümden kıl payı kurtulmuştu, bu yetmez miydi? Bir saat içinde hayatını ikinci kez tehlikeye mi atması gerekiyordu? Başka şansı yok muydu?

Ama burada şans sözkonusu değildi. Görev, sadakat ve Catherine Weaver'in ettiği yemin sözkonusuydu. Katie endişelerini ve korkularını yenmeye çalıştı. Sızlayan bedenini yataktan sürüklercesine kaldırıp bir blucinle bir gömlek giydi. Sonra, son derece sessiz adımlarla çadırların yanından yürüyüp Shorty'ninkine yaklaştı. Mümkün olduğu kadar karanlıkta kalmaya çalışarak konuşmaları duymak için kulak kabarttı.

"Nerede?" diyordu Shorty.

"New York, San Francisco, Los Angeles, Miami, Chicago, Atlanta." Bu Gary'nin sesiydi.

"Ne zaman?"

"Büyük harekattan üç gün sonra."

Harekat mı? Ne harekatı? Ne zaman?

"Harekat ne zaman?" diye sordu Shorty, Katie'nin sessiz sorularını yüksek sesle dile getirerek.

"Sana söylediğim zaman," dedi Gary.

"Peki kim?" diye öğrenmek istedi Wes. Ah, demek Wes örgütün en merkezdeki imtiyazlı grubunda yer almıyordu. Sadece "bilmesi gerekenleri bilen" bir konumdaydı hâlâ.

Katie, soluk alıp verişlerinin sesini bile bastırmaya çalışarak parmak uçlarına basa basa biraz daha yaklaştı. Hepsinin içinde en can alıcı bilgi buydu. Birine suikast yapılacaktı, ama kime? Dan Kraus'un basit bir cinayete değil, bir suikaste kurban gittiğini ancak şimdi anlıyordu. Kraus'tan önce kaç kişi öldürülmüştü peki? Ya ondan sonra? Bundan sonraki kurban kim olacaktı?

Ama Gary'nin cevabını duyamadan yakından bir yerden bir ses geldi ve Katie donup kaldı. Etrafta biri vardı. Tuvalete gitmek için çadırından çıkan Lyle'di bu. Katie ona görünmeden çabucak Gary'nin çadırına döndü ve soyundu.

Demek doğruydu, hem de kesinlikle doğruydu. Ortada bir örgüt vardı ve Gary Simmons da bu örgütte yönetici bir roldeydi. Grubundakilerin öğrenme hakkının olmadığı bilgilere sahip olma imtiyazı ondaydı. Bu da Gary'nin planlama safhasında olduğunu, yani emir-komuta

zincirinde daha yukardakilerle birlikte toplantılara katıldığını gösteriyordu. Peki, bu daha yukardakiler kimlerdi? Katie onların kim olduklarını nasıl öğrenecekti?

Bu iş basit bir cinayet soruşturmasının çok çok ötesindeydi. Bir cinayetle başlamıştı ama halkalar giderek genişliyordu, bir kan gölüne bir taş atılmıştı. Katie Phillips korkunç bir tehlike içindeydi. Kendisini birden müthiş savunmasız hissetti, hatta Wes ağaçların arasında ateş ederek onu kovalarken bile kendisini bu kadar savunmasız hissetmemişti. Ölümle arasında duran tek şey, Gary Simmons'ın ona duyduğu her an yıkılabilir güvendi. Katie'nin gizlice yaptığı her hareketle tehdit edilen bir güven. Ve Gary de Katie'nin ilk başta sandığı gibi saf bir adam değildi. Zeki ve son derece tehlikeliydi.

Aldatılması çok daha zor olacaktı.

Bölüm 12

Carpenter

Pazar sabahı. Kampın son günü. Bayrakları indirme, araçları yükleme ve normal hayata dönme zamanı. Daha doğrusu normal hayatın benzerine, diye düşündü Katie, çünkü her şey sadece dış gürünüşte normaldi. Norman Rockwell tablosunun sağlıklı ve mutlu görünümünün altında, meşum gerçeğin derinden akan gizli damarı "normal hayat" denen şeyi ironik bir komediye dönüştürüyordu.

Bulundukları yer bile sanki Katie'yle alay ediyordu, bir gül çardağında bir ölünün başı gibi. Burada, dünyanın en güzel yerlerinden birinde, tertemiz hava, masmavi gökyüzü, nefis dağlar ve ormanlarda pırıl pırıl yüzlü yüzlerce Amerikalı güle oynaya, birbirlerine dostça seslenerek arabalarına ve kamyonlarına Nazi üniformaları, KKK cübbeleri, tabancalar, bıçaklar, süngüler, el bombaları, otomatik silahlar, insan şeklinde nişan tahtaları ve bunlara benzer başka askeri malzemeler yüklüyorlardı. Hannah Arendt'in "kötülük her yerdedir" şeklindeki bilimsel teorisi doğruymuş, diye düşündü Katie.

Bütün bunlar Katie Phillips için bir kabus gibiydi, tek farkı gün ışığında, uyanıkken görülmesiydi; ve bu davranışları psikolojik bir bozukluk olarak değerlendiren

sadece oydu. Diğerleri ise yurtsever, Amerika'nın yararına ve hepsinden önemlisi de haklı davranışlar olarak değerlendiriyorlardı.

Tanrı onlarla beraberdi; bu kadınlar ve erkekler buna kesinlikle inanıyorlardı. Şu "Tanrı Bizimle Beraberdir" bayrağı altında, tarih boyunca kaç savaş yaşanmış, kaç insan ölmüştü? Sayısız.

Ama eğer Tanrı gerçekten onlarla beraberse, bu iyi ve her şeyi bağışlayan bir Tanrı değildi. Öfkeli, kızgın bir Tanrıydı, kurban olarak insan isteyen, hatta çocukların kanının kurban edilmesini isteyen bir Tanrıydı.

Sabahleyin, bu insanların çalışmalarını –bu çalışmalar her neyse, çünkü çoğunluğu gizliydi– takdis etmek üzere açık havada bir ayin düzenlendi. Ardından, çatısı gökyüzü olan tapınakta çocuklar için daha küçük çapta, daha da uğursuz bir ayin başlıyordu. Bu ayine Rachel ile Joey de katıldılar, Joey biraz isteksiz ama Rachel neşeyle ve heyecanla.

Katie, Gary ve diğer anababalarla birlikte kenarda durup Joey ile Rachel'in retorik "vaftiz"lerini seyretti. Gür saçlı başı güneşte gümüş gibi parlayan, uzun boylu, yakışıklı, kibar ve babacan tavırlı rahip, küçük çocuklardan oluşan cemaatini ondördüncü yüzyılda serflerin efendilerine bağlılık yemini etmelerini hatırlatan bir duaya başlattı.

"Yaralanmam gerektiğinde yaralanacağım," dedi monoton bir sesle.

"Yaralanmam gerektiğinde yaralanacağım," diye tekrarladı çocuklar.

"Ölmem gerektiğinde öleceğim."

"Ölmem gerektiğinde öleceğim."

"Tanrıya şükrederim."

"Tanrıya şükrederim," diye tekrarladı çocuklar papağan gibi ve böylece ideolojik eğitimleri tamamlandı.

Rahip açık tuttuğu İncilini havaya kaldırdı. "Amerika Birleşik Devletleri'nin Anayasası *budur!*" diye gürledi, herkesin iyice görmesi için kitabı döndürerek. "İtaat etmeniz gereken *budur*, kimsenin size bunun aksini söylemesine izin vermeyin! Sözümü dinleyin! Amen!"

"Amen!" diye haykırdı cemaat tek bir ses halinde ve ayin sona erdi.

Katie ile Gary helikopterin sesini duyduklarında Cherokee'yi yükleme işinin neredeyse sonuna gelmişlerdi. Başlarını kaldırdılar ve altı kişilik küçük Sikorsky'nin biraz ilerdeki açıklığa inmek için alçaldığını gördüler. *Kim acaba*? diye merak etti Katie, ama merakını gidermek için uzun süre beklemesi gerekmedi. Birkaç dakika sonra takım elbiseler giymiş bir grup adam kampçılarla sohbet ederek kamp yerine doğru yaklaşıyorlardı. İçlerinden ikisi oldukça tanıdıktı.

"Ama şu..."

"Elbette o," diye karşılık verdi Gary, Katie'nin sorusunu bitirmesini beklemeden. Onu elinden tuttu ve ziyaretçi gruba doğru birlikte yürüdüler.

Başkanlık seçimlerinde partisinin aday adayı olan Jack Carpenter buraya ani bir ziyarette bulunuyor, el sıkıyor, fotoğraflarını imzalıyor, herkese o ünlü, karizmatik Carpenter tebessümünü dağıtıyordu. Çevresi daha

çok korumaya benzeyen, muhtemelen de korumaları olan yardımcılarıyla çevriliydi. Bu grubun birkaç adım gerisinde Robert Flynn duruyordu. Flynn, Ulusal Güvenlik Konseyinde çalışıyordu ve birkaç ay önce bu görevinden alınmıştı, şimdi Carpenter'ın adaylık kampanyasını yürütüyordu.

Katie ile Gary gruba yaklaştıklarında "örgütlenmemiz gerek," diyordu Carpenter. "Tabii Yahudilerin, Zencilerin, şoroloların size emirler vermeye devam etmelerini istemiyorsanız!" Yine o ünlü televizyon gülüşü.

Adama her yandan destek geldi. "Kahretsin, hayır!" Elbette haklısınız Mr. Carpenter!" "Seninle beraberiz Jack!"

"Biliyorum," dedi Carpenter gülümseyerek. "Tabii siz de biliyorsunuz, bizimki gibi bir kampanya için biraz finansman lazım. Yahudi basından hiçbir yardım görmeyeceğiz, bu son derece belli."

Katie, Jack Carpenter'ın kırk yıllık çiftçi gibi, onların ağzıyla konuşabilmesi karşısında şaşkına döndü, çünkü adamın en iyi okullarda okuduğunu ve normal konuşma tarzının son derece düzgün olduğunu biliyordu. Ne kadar sahtekar bir oyuncuydu, bu insanların nefretlerini ve korkularını körükleyerek onları nasıl kandırıyordu! *Ama bu adamın burada ne işi vardı? Burası kilitli kapılar ardında tutulan gizli bir yerdi; Carpenter burayı nereden, nasıl öğrenmişti? Tabii kendisi de bu işin içinde değilse... Puzzle*'ın yeni bir parçası daha, hatta yerine uyması çok daha zor bir parçası daha.

Carpenter'ın yardımcılarından biri cebinden basılı

kartlar çıkardı. "İçinizden bazıları imzalayıp kredi kartlarının yanına iliştirmek isterse diye size bağış taahhüt kartları getirdik," dedi kalabalığa.

Herkes kartlara uzanmaya başlamıştı ki, Jack Carpenter elini havaya kaldırdı. "Bakın, eğer verecek gücünüz yoksa bana hiçbir şey vermenizi istemiyorum. Bunda son derece ciddiyim."

"Hayır, değilsin." Gary Simmons herkesin duyabilmesi için sesini yükseltti. Ağır adımlarla Carpenter'a yaklaşırken herkes başını ona çevirdi. "Verecek güçlerinin olup olmadığı umurunda bile değil senin! Senin tek derdin kendine bir tane daha Cadillac almak ya da şık bir elbise daha belki." Carpenter'ın ceketinin yakasına yapışıp tok kumaşı parmaklarının arasında oğuşturdu.

Jack Carpenter bir adım geri çekildi, sesindeki o popülist tatlılık bir anda buza dönüverdi. "Siz kimsiniz bayım? Kimden yanasınız?" diye sordu.

Robert Flynn elini Gary'ye doğru uzattı. "Hadi Gary, biz aynı taraftayız," dedi, yatıştıran bir tonda.

Gary! Flynn ona Gary demişti! Katie'nin gözleri irileşti. Hiçbir şey söylemedi ama beyni hızla çalışıyor, ihtimalleri araştırıyordu. *Flynn ile Gary birbirlerini nasıl tanırlardı?*

"Ben *onun* tarafında değilim," dedi Gary inatçı bir ifadeyle, başını iki yana sallayarak. Kaşlarını öfkeyle çatarak hızla Carpenter'a döndü. "Kazanacak mısın Büyük Patron? Seçilecek misin? Sana oy vermenin bir işe yarayacağını düşünüyor musun? Senin yaptığın tek bir hayırlı iş yok dostum. Sen sadece insanların sırtına binmek is-

tiyorsun! Ama *benim* sırtıma binemeyeceksin! Senin yaptığın tek şey insanların dikkatini başka taraflara çekmek," diye devam etti Gary. Yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. "Belki de yapmak istediğin bu zaten. Belki de sen *onların* tarafındasın."

Gary'nin çevresindekilerin derin iç çekişleri duyuldu ve Carpenter burada mevzi kaybettiğini anladı. Yüzünde o ünlü tebessümü belirdi. "Senin gibi konuşma *yeteneği* olan biri... belki de benim yerime adaylığını *sen* koymalısın." Bu sözler birkaç kahkahaya neden oldu. "Hangimizin politikacı olduğundan gerçekten emin değilim dostum." Birkaç kahkaha daha; Jack Carpenter'ın durumu kavrayıp ona göre davranması hâlâ işe yarıyordu.

"Canın cehenneme!" diye tısladı Gary.

Carpenter şimdi kendinden daha emindi. Bir hödük hiçbir zaman bir profesyonelle başa çıkamazdı ve bu öfkeden gözü dönmüş Gary bilmem ne de ciddi bir tehlike değildi. "Yine de konuşma *tarzını* değiştirmelisin. Evet bayım, gerçekten değiştirmelisin."

Jack Carpenter'ın küçümseyen bir tavırla mırıldandığı bu sözler, aynen amaçladığı gibi, seyircilerinin yeni kahkahalarına yol açtı. Yardımcıları bağış kartlarını dağıtırlarken politikacı da kalabalığın arasında ilerlemeye, herkesin elini sıkmaya, fotoğraf imzalamaya devam etti.

Anlayamıyorum, diye düşündü Katie. *Carpenter da bu işin içindeyse nasıl oldu da Gary ona meydan okudu? Özellikle de herkesin içinde.*

"Bobby!" Gary, Robert Flynn'in yanına ulaşmak için kalabalığın arasında kendisine yol açmaya başladı. Flynn

bir kenara çekildi, böylece Gary Simmons yanına geldiğinde iki erkek Carpenter'ın çevresindeki kalabalıktan biraz uzakta kalmışlardı.

Katie uzaktan onlara baktı. Yanlarına gitmeyi, en azından ne konuştuklarını duymak için biraz daha yaklaşmayı çok istiyordu, ama bu çok tehlikeliydi. Gary'nin kuşkularını canlandırma tehlikesini göze alamazdı, hele daha şimdiden rapor etmesi gereken bu kadar çck şey varken bunu hiç göze alamazdı. Eğer Gary bu konuşmayı onun da dinlemesini istemiş olsaydı, tıpkı kampı gezerlerken yaptığı gibi elinden tutup peşinden sürüklerdi. İki erkek alçak sesle konuşuyorlardı; ikisinin de yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. Onların fısıldaşmaları ve kalabalığın gürültüsü yüzünden Katie tek bir sözcük bile duyamıyordu. Robert Flynn ile Gary Simmons arasında yakın bir ilişki bulunduğunu öğrenmişti ve şimdilik bu bilgiyle yetinmesi gerekiyordu.

"Kahretsin, Bobby!" Gary'nin sesi öfkeden boğuklaşmıştı. "Onun arkasına mı takıldın? Lanet olsun, bunu neden yaptın Bobby? Neden be adam, neden?"

Flynn sesini. biraz daha alçalttı. "Gary, Vietnam'dayken sana hep ne diyordum? Sana hep 'Şimdiye kadar gördüğüm en keskin nişancısın' diyordum. 'Bu özelliğine sıkı sıkıya yapış ve başka hiçbir şey yapma. Bırak stratejiyi *ben* düşüneyim.' Sana hep böyle demedim mi? Demedim mi?"

Ama Gary onu dinlemiyordu bile. *"Şu adama bir bak!"* dedi hırsla, küçümseyen bir ifadeyle gözlerini küçük çocukların başlarını okşayan Carpenter'a dikerek.

"Çürük bir herif bu, anlamıyor musun? Bir bokluk çıktığında ne yapacaksın? Onu hırsızlıktan veya başka bir şeyden yakaladıklarında..."

"Yapma Gary..."Flynn elini onun kolunun üstüne koydu ama Gary hırsla itti.

"Şuna bir baksana, be adam! Her şeyi berbat edebilir, bizim..." Flynn kaşlarını çatarak onu sessizce uyardı, bunun üzerine Gary sustu. Dışarda olduklarını, çevrede dolaşan biri tarafından konuşmalarının duyulabileceğini hatırladı. Ama yüzü hâlâ öfkeyle yanıyordu, dudakları hırsla büküldü.

"Bunu yapmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Flynn alçak, kararlı bir sesle konuşarak Gary'nin dikkatini kendisine çevirmesi için zorladı. "Kimsenin böyle bir şey yapmasına asla izin vermem. Beni duyuyor musun, nişancı?"

Gary Simmons gözlerini başka tarafa çevirdi, hâlâ sakinleşmemişti, öfkesi aralarında bir duvar gibi yükseliyordu.

"Beni duydun mu?" diye tekrarladı Flynn, sesini yükselterek.

Flynn'in söyledikleri Gary'nin öfkesini nihayet yatıştırdı. Bir çocuk gibi güldü. "Hey Bobby, her şeyi duyuyorum Bobby. Ben senin şimdiye kadar gördüğün en keskin nişancıyım, öyle değil mi?"

Flynn'in yüz ifadesi değişti, daha mesafeli bir hal aldı.

"Artık savaşta değiliz. Savaş bitti Gary."

"Bok bitti," diye mırıldandı Gary.

Robert Flynn Gary Simmons'a sertçe baktı, sonra yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Bok bitti," diye tekrarladı, onunla aynı fikirde olduğunu göstererek.

Gary'nin öfkesinin son zerreleri de uçup gitti. İkisi de aynı saftaydılar. Önemli olan tek şey buydu. Pis bir savaşı birlikte yaşamış ve önlerinde hâlâ dövüşmeleri gereken pis bir savaş olan iki eski dost birbirlerine gülümseyerek baktılar.

Sonra Flynn tekrar ciddileşti ve Gary'nin gözlerinin içine baktı. "Ben ne yaptığımı biliyorum Gary," dedi. "Benim tespit ettiğim stratejiler her zaman mükemmeldi."

"Evet öyleydi Bobby, haklısın."

"Şimdi gitmem gerek." Flynn tekrar Carpenter'ın çevresindeki kalabalığın arasına karıştı. Kalabalık üzerinde yarattığı etkiden başka bir şey düşünmeyen Carpenter onun bir ara uzaklaştığını farketmemişti bile.

Gary, Katie'nin yanına döndüğünde onu yere diz çökmüş, Rachel'in dağılan saçlarını örerken buldu. Rachel tek kolunu sıkı sıkıya Katie'nin boynuna dolamıştı; ikisi birlikte öyle güzel bir sevgi tablosu oluşturuyorlardı ki Gary Simmons gülümsemekten başka bir şey yapamadı.

* * *

Katie'nin, Büroyla randevu ayarlayabilmek için umumi bir telefona ulaşabilmesi oldukça zor olmuştu, ama randevusuna gidebilmek için Gary'den uzaklaşması daha da zor oldu. Bunun nedeni Gary'nin ondan kuşkulanması değildi. Hayır, tam tersine Gary ona her zamankinden daha fazla aşıktı ve bir dakika bile gözünün önünden ay-

rılmasına dayanamıyordu. Katie'nin atış talimindeki üstün nişancılığı ona Gary'nin gözünde büyük puan kazandırmıştı. Ayrıca çocukların ona karşı tavırları, onun peşinde dolaşmaları ve küçük sorunlarını ona açmaları da Gary'yi derinden etkilemişti.

Ama Katie sonunda uygun bir bahane uydurdu ve birkaç saatliğine uzaklaştı.

Havaalanı gündüz vakti güvenli bir buluşma yeri olarak bulunmamıştı. Katie, Denison'a arabayla bir saat uzaklıktaki Jefferson'ın dış mahallelerinden birindeki Holiday Inn motelini önermişti. Orada Michael, Al Sanders ve Donald Duffin ile buluşacaklardı.

Katie, Holiday Inn'e giderken, yol boyunca, olayların sırasını –neler gördüğünü ve ne zaman gördüğünü– tekrar tekrar kafasından geçirdi. Hafızasında silahların bir listesini yapıp arabaların plakalarına ve bölgesel aksanlara dayanarak kampa kaç eyaletten kaç kişi katıldığını hatırlamaya çalıştı.

Jefferson'a vardığında diğer üçü gelmişler, onu bekliyorlardı bile. Catherine Weaver'ın sözlü raporu FBI ajanı dostlarını şaşkına çevirdi. Genç kadın duyduğu her şeyi, kimin ne dediğini en ince ayrıntısına kadar kelime kelime anlattı. KKK ve yanan haçtan çalıntı silahlarla dolu ordu kamyonuna, Jack Carpenter'ın kamp yerine gelişine kadar iki buçuk gün içinde olan her şeyi sırasıyla aktardı. Atladığı tek kısım –bunu neden anlatmadığından kendisi de pek emin değildi– ormanda, elinde Mac–10'uyla peşine düşen Wes Bond'dan çılgınca kaçışıydı.

Cathy'nin raporu ortaya çıktıkça Michael English git

gide daha çok heyecanlanıyordu. Şimdiye kadar karşılaştıkları en büyük olaydı bu! Gazete başlıklarını daha şimdiden görür gibi oluyordu.

"Carpenter önemsiz biri. Cinayete karışmaz, onun derdi yükselmek. Gary haklı," dedi Michael. "Ama New York, San Francisco, Los Angeles, Miami, Chicago ve Atlanta! Aman Tanrım!"

"Büyük harekattan üç gün sonra... bütün duyduğum bu," diye tekrarladı Cathy.

"Evet, ama ne harekatı? Tanrım, ne boktan şey bu! Harekatlar, havan topları, roket atarlar, bilgisayarlar, kahrolası bir bölüğü tam teçhizat donatacak kadar makineli tabanca..." Cathy'nin verdiği bilgilerle işin çapını ölçmeye çalışan Michael'ın genç, yakışıklı yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Kraus'tan ne haber?" diye sordu Sanders.

Cathy'nin sinirleri yeterince bozuktu zaten." Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu, tiz bir sesle. "Ona gidip Kraus'u öldürüp öldürmediklerini mi sorayım?

"Hayır, böyle bir şey yapmanı istemiyorum kızım," dedi Sanders yumuşak bir sesle. "Bunu istemediğimi biliyorsun."

Cathy başını salladı, konuşamayacak kadar gergin ve sinirliydi. Montana'da geçirdiği hafta sonunun hikayesini nihayet anlatma fırsatı buluncaya kadar içinde bastırdığı korku ve heyecanın bu kadar büyük olduğunu anlamayamamıştı. Üzerinde hissettiği baskı oldukça büyüktü; ve sadece bir iki saatliğine de olsa yine kendisi olabilmesi, kendi ismine ve kimliğine kavuşması onu duygusal ola-

rak tüketmiş, fiziksel olarak yormuştu. Vücudunun bütün kasları sızlıyordu.

"Kahretsin! Evet, Kraus'u öldürdüler," dedi Michael alçak sesle. "Onları bu suçtan ele geçirmeliyiz. Örgüt ve diğer ıvır zıvır...bir yıl sonra iyi davranıştan yine dışarı çıkarlar." Anlamlı bir şekilde Katie'ye baktı.

Tanrım, yine yetmedi! Beni oraya geri göndermek istiyorlar yine. Ben ölünceye ve kurşunla kalbura çevrilmiş postum bir ahır kapısına asılıncaya ya da bir buğday tarlasında o lanet olası korkuluklar gibi paramparça yatıncaya kadar tatmin olamayacaklar! "Wes biliyor," dedi yüksek sesle.

Michael hızla ona döndü, yüzü gerilmişti. "Ne biliyor?!

"Beni."

"Mümkün değil. Nasıl bilebilir?"

"*Biliyor,* Michael." Cathy'nin yüzü kasılmaya, bütün vücudu titremeye başladı. "Her an gözleri üzerimde!" Bir sigara yakmaya çalıştı, ama öyle gergindi ki ellerinin titremesini durduramadı. Al Sanders bir tane yakıp ona uzattı.

"Adam kaçığın teki," dedi Duffin sırıtarak. "Sana duyduğu sevgiyi göstermenin bir yolu olabilir bu."

"Günün birinde suratına öyle bir yumruk indireceğim ki dostum, ne çarptığını anlayamayacaksın," diye parladı Michael, öfkesini zorlukla zaptediyordu.

"Bunu yaptığında ben de yanıbaşında olacağım," diye homurdandı Sanders.

İki elini havaya kaldıran Duffin geri çekildi. "Özür di-

lerim. Özür dilerim. Annemle babam hippiydiler. Saçma sapan espriler yaparlardı. Benim suçum değil."

Sigarasını hırsla içen Cathy motel odasının penceresinin önüne gidip orada durdu, dışarı bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Korku boğazına sarılmıştı. Bu oyunu daha ne kadar sürdürebilecekti? Özellikle de Wes Bond gibi biri her an peşindeyken? Gary Simmons'ı kandırmayı daha ne kadar sürdürebilecekti? Eğer şimdi oraya geri dönerse her şey anında ortaya çıkacak ve tabii Katie Phillips'in de sonu kesinleşmiş olacak gibi geliyordu ona.

Michael English Cathy'nin arkasına gelip perdeyi hafifçe araladı. Cathy'nin farketmediği şeyi –motelin avlusunun karşı tarafındaki odayı düzelten hizmetçiyi– görebiliyordu.

"Cathy'nin kendisini onlara ispatlaması gerek," diye ısrar etti Duffin, Sanders'a dönerek.

"İspatladı zaten. Ona güveniyorlar."

Cathy kızgınlıkla Duffin'e döndü. "Ne yapmamı istiyorsun, birini mi öldüreyim?"

"Hayır," diye atıldı Michael, ama telaşı yalanını ele veriyordu.

"Gerekmedikçe böyle bir şey yapmanı istemiyoruz," dedi Sanders. Onun sözleri gerçeğe daha yakındı.

Cathy eliyle ümitsizliğini gösteren bir hareket yaptı. "Ben bu teşkilata kimseyi öldürmek için katılmadım. Bana...pis işlere bulaşmayacağımı söylemiştiniz. Yalan söylüyordunuz, değil mi? Beni kullanıyordun?" Sesi titredi, sonra düzleşti. "Beni hâlâ kullanıyorsun," diye suçladı, gözlerini Michael'a dikerek. Kendisini ihanete uğramış, dünyada yapayalnız hissediyordu.

Michael da gözlerini ona dikti. "Seni kullanmama izin veriyorsun."

Karşılıklı dikilmişler, aralarındaki düşmanlık eski aşklarının anısını siliyordu. Sonra Al Sanders konuştu alçak sesle, otoriter ses tonu ikisinin kavgasının çevresindeki barikatı kırıp geçti.

"Herkes herkesi kullanır kızım. Değişen sadece ne için kullanıldığımızdır. *Ne için kullanıldığımız*...önemli olan budur."

Michael tekrar pencereye döndü. Oda hizmetçisi karşıki odadan çıkmış, kolları temiz çarşaflarla dolu, park yerinde yürüyerek U şeklindeki motelin öteki tarafındaki odalara gidiyordu. Katie'nin pikap kamyonetinin yanından geçerken araca dikkatle baktı, bu bakış Michael English'i rahatsız etti.

"Güvenli bir ev bulalım," dedi Sanders'e alçak sesle. "Her yerde adamları olabilir."

Al Sanders başını salladı.

Catherine Weaver kamyonetle uzaklaşırken, Michael araç gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Belki de Cathy'ye o hizmetçiden sözetmesi gerekirdi. Hayır, dikkatli bir bakış kesin bir delil olamazdı. Ayrıca, Cathy'nin sinirleri yeterince bozuktu zaten.

* * *

Katie, otoparktan çıkıp Denison'a ve Gary'ye dönmek üzere Jefferson sokaklarında yol alırken kimse tarafından izlenmiyordu. Dikiz aynasından iki kez arkayı kontrol etti, ama yol hemen hemen bomboştu. Biraz rahatla-

maya başladı. Ama tam ikinci trafik ışığından sonra kavşaktan geçiyordu ki, aynasında siyah beyaz bir şerif arabası belirdi. Bir şerif? Ne oluyordu? Adam onun peşinde olamazdı.

Katie siyah beyaz arabanın geçip gitmesi için biraz yavaşladı. Ama arabanın geçmeye niyeti yoktu. Tam tersine siren çalmaya başladı, ortalığı elektronik bir cayırtı kapladı; polis arabası hızlanıp Katie'yi kenara çekmesi için sıkıştırırken üstündeki parlak kırmızı ışık da dönerek yanıp sönüyordu.

Katie kenara çekip bekledi; korku, kuşku ve endişeyle içi içini yiyordu. Polis arabasının kapısı açıldı, aynalı güneş gözlüğü takmış üniformalı bir adam, bir eli deri tabanca kılıfının üstünde ona yaklaştı. Bu, Gary'nin arkadaşı ve onunla aynı gruptan olan Dean'di.

Katie'yi gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Burada ne işin var Katie?"

Gerginliğini belli etmemeye çalışan Katie ona gülümsedi. "Biraz alışveriş yaptım. Gitmem gerek Dean. Gidip yemek pişirmem..."

"Bu civarda alışveriş yapılacak dükkan yok hiç. Burada bir motel dışında hiçbir şey yok."

Katie hızla düşündü. "Moteldeydim Dean," dedi, tamamen ifadesiz bir yüzle, "Lyle ile biraz eğlendik, tamam mı?"

"Lyle?" Dean şaşırmış görünüyordu. Şakayı anlaması için aradan bir dakika geçmesi gerekti, ama nihayet jeton düştüğünde kahkahalarla güldü. "Lyle!"

Katie de güldü, oysa gülüşü kendi kulağına bile son

derece zorlama geliyordu. Ama Tanrıya şükürler olsun ki, o sersem Dean yaptığı espriyi komik bulmuştu. Genç kadın gaz pedalına besarak oradan son hızla uzaklaştı.

Dean gülmeye devam ederek arabasına doğru yürüdü. Tam bu sırada içinde Sanders, Duffin ve Michael'ın bulunduğu kiralık araba hızla yanından geçti, adamların suratı asıktı. Takım elbiseli üç yabancı; bu taraflarda böyle tiplere pek sık rastlanmazdı. Dean arkalarından merakla baktı. Neler oluyordu böyle?

* * *

Katie alışveriş torbalarını pikaptan çıkardı, ön kapıyı diziyle iterek güçlükle içeri girdi. Gary mutfaktaydı, büyük yuvarlak masayı kuruyordu. "Nereye gittin?" diye sordu aksi bir tavırla.

Katie torbaları telaşla mutfağa bıraktı. Sonra, sinirliliğini gizleyebilmek ve inandırıcı bir hikaye bulabilmek amacıyla hızlı hızlı içindekileri çıkarmaya başladı. "Cloverdale'daki pazara gittim," dedi. "Alışverişe gitmem gerektiğini sana söylemiştim."

Gary kaşlarını çattı. "Bütün gün dışarda olacağını söylememiştin bana." Katie'ye çok kızdığı belliydi.

Dikkatli ol. Korkunu hissetmesine izin verme. Katie müthiş kızmış gibi hızla ona döndü. "Dışarda kaç saat kalacağımı sana söylemek zorunda değilim! Üstüme gelme, tamam mı!" Çakmak çakmak gözlerle ona baktı, nefes nefeseydi.

"Sen baş belası vahşi bir kedisin, başka bir şey değilsin." Gary sırıttı; aralarındaki gerginlik geçmişti.

"Sana bir sürprizim var," dedi Katie, her zamanki neşesi yerine gelmiş gibi görünerek. Dıştan bakıldığında gülümsüyordu, ama son anda kurtulduğu için içten içe titriyordu.

"Ne aldın bana?"

Katie şakacı bir tavırla başını iki yana salladı. "Iıı–ıh. Şimdi göremezsin."

Gary yüzünü buruşturarak ona uzandı, ama Katie kaçtı ve kızmış gibi parmağını salladı. "Çatalları yanlış yere koymuşsun!"

"Öyleyse cezamı ver!" Gary tekrar onu yakalamak istedi, Katie tekrar kaçtı.

"Daha sonra," diye söz verdi. "Eğer uslu durursan."

* * *

Çocuklar yatıp uyumuşlardı. Yemek tabakları, tencereler, tavalar yıkanmış, yerlerine yerleştirilmiş, mutfak tertemiz süprülmüştü. Katie süpürgeyle faraşı yerine kaldırıp duş yapmaya gitti.

Tertemiz, kokular sürünmüş olarak üstünde bir bornozla banyodan çıktığında, Gary bilgisayarının önünde oturuyordu. Katie yaklaşıp onun arkasında durdu ve omzunun üstünden ekrandaki yazıları okudu. Bir dizi komut ve tamamlanmış görevlerin raporu vardı ekranda.

CHICAGO'NUN TRAFİK PLANINI ÇIKAR.

–TAMAM.

BÖLGEYİ KONTROLA DEVAM ET.

–TAMAM.

NEW ENGLAND BÖLGESİYLE İRTİBAT KUR.

-İRTİBAT KURULDU.

MERKEZİ ELEMAN GÖREVLERİ...

-GÖREVLER TAMAMLANDI.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Katie.

Gary başını kaldırıp baktı. "Söylemeyeceğim... *sen* bütün gün ne yaptığını söyleyinceye kadar."

RÜZGAR ESMEYE BAŞLIYOR

yazdı ekranda.

YAZ FIRTINASI.

Birden korkan Katie dudağını ısırarak geri çekildi. "Sana söyledim ya, ben..."

"Şaka yapıyordum Katie," diye sözünü kesti Gary, sevgiyle gülümseyerek. Genç kadının baştan çıkarıcı vücut hatları ince bornozun altından belli oluyordu. "Çok güzel görünüyorsun," dedi, sesi ihtirasla boğuklaşmıştı.

Kaşını cilveli bir şekilde kaldıran Katie "sürprizimi görmek istiyor musun?" diye sordu. Bornozunu sıyırıp çıkardı ve tahrik edici bir poz takındı. Vücuduna yapışan siyah, ince dantel bir gecelik giymişti. Tam bir dişilik örneğiydi.

Gary ona sert bir bakış fırlattıktan sonra kaşlarını çatarak başını öteki tarafa çevirdi. Yüz hatları bundan hiç hoşlanmadığını gösteriyordu.

"Beğeneceğini sanmıştım," dedi Katie, şaşırarak.

"On dolarlık orospular gibi giyinmen gerekmiyor!"

"Ne?" dedi Katie, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Gary'nin ona böyle bir şey söyleyebildiğine inanamıyordu. Şim-

diye kadar hiç kimse onunla böyle konuşmamıştı.

"Bir orospuya benziyorsun," diye karşılık verdi Gary inatla. Sanki Katie'ye bir kez bakarsa taş kesilecekmiş gibi yüzü hâlâ öteki tarafa dönüktü. Onu çırılçıplak görmeye bir türlü doymayan adamdı bu, üstünde siyah bir gecelik parçası olunca aynı vücut birdenbire tiksindirici oluveriyordu. Katie böyle bir mantıkla şimdiye kadar hiç karşılaşmamıştı, ayrıca bu yüzden bu kadar kırıldığı için de şaşırdı. Gerçi kırılmış gibi *görünmek* amacına uygundu ama *gerçekten* kırılmıştı.

"Ben...ben...orospu değilim," diye kekeledi, gözleri yaşlarla dolarak.

"Öyleyse orospu gibi giyinme!" diye karşılık verdi Gary kısaca ve banyoya yürüdü. Dışarı çıktığında Katie'nin üstünde yine eski bornozu vardı; bu, Gary'yi biraz sakinleştirdi. Genç kadının yüzüne baktığında hâlâ oldukça şaşkın olduğunu anladı.

Onun yanına gidip kolunu omzuna doladı, ama Katie kaskatı oturuyor, ona yaklaşmıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, dudakları Katie'nin ensesinde dolaşırken. "Üstümde çok fazla baskı var."

Ama Katie hâlâ mesafeli davranıyor, hiçbir şey söylemiyordu.

"Önümüzdeki hafta yerine getirmem gereken bir görev var."

Hâlâ tepki yok.

"Bir banka soyacağım."

Bu işe yaradı. Katie dönüp ona baktı. Ciddi miydi yoksa sadece şaka mı yapıyordu? Yoo, şaka yapıyordu;

kahkahalarla gülüyordu işte. Lanet olası! Küserek tekrar arkasını döndü.

Gary onun omzunu öptü. "Sen de gelmek ister misin?" diye sordu.

Katie ona bakmak için tekrar döndü. Gary hâlâ gülümsüyordu, ama koyu mavi gözlerindeki ifade Katie Phillips'e bunun bir şaka olmadığını anlattı. Gary Simmons söylediklerinde son derece ciddiydi.

Bölüm 13

Banka

Gary Simmons, Chicago'daki Union National Bank'ın büyük bir cesaretle gündüz yapılacak soygun planını açıklarken Katie şaşkın bir halde oradaydı. Planının mükemmeliği konusunda Gary'nin hakkını teslim etmek zorundaydı. Hazırlanması haftalar, hatta aylar sürmüş olmalıydı; Gary en küçük ayrıntıları bile düşünmüş, bütün ihtimalleri hesaba katmıştı. Kaçmaları için trafiğin günün hangi saatinde uygun olacağını, bankada kaç güvenlik görevlisi bulunacağını ve ne tür silahlar taşıdıklarını –Smith Wesson, 38 kalibrelik polis tabancaları– biliyordu.

Beşi birlikte Gary'nin oturma odasındaydılar. Gary soygunda üstlenecekleri görevleri anlatırken Shorty, Wes, Dean ve Katie dikkatle onu dinliyorlardı. Güvenlik açısından Rachel ile Joey Mrs. Simmons'ın evine gönderilmişlerdi.

"Kamyoneti DeKalb Caddesinde, buraya parkedeceğiz," dedi Gary, önündeki masaya açılmış Chicago şehir haritasında bir yeri işaret ederek.

"Peki ya diğerleri?" diye sordu Shorty Richards.

"Onlarla garajda buluşacağız, hazır olacaklar." Gary bankanın içinin ve dışının büyütülmüş fotoğraflarıyla kat planlarını astığı duvarın yanına gitti. "Buradan içeri gire-

ceğiz," dedi, fotoğraflardan birindeki ön kapıyı işaret ederek. "Burada bir güvenlik görevlisi var. Wes onu sen halledeceksin...ben de şunun icabına bakacağım." Kendinden emin bir şekilde gülümsedi, bunun çok hoşuna gittiği belliydi. Gary Simmons eylem adamıydı, konuşmaktan hoşlanmıyordu; bu kadar zamandır hiçbir şey yapmadan oturmaktan çok rahatsız olmuştu.

Ama şimdi değişim rüzgarları esmeye başlıyordu. Yaz Fırtınası operasyonunda planlama safhası bitmiş, eylem gereken safhaya gelinmişti. Gary'nin gülümsemesine neden olan şey buydu.

"Çok kolay iş," diye devam etti. "İçeri gireceğiz ve onları soyacağız, belki silah kullanmamıza bile gerek kalmayacak."

"Ya gerekirse?" diye sordu Katie usulca.

"O zaman kullanacağız."

Wes Bond aşağılayan bir kahkaha attı. "O kimseyi vuramaz."

"Gerekirse vurur," diye karşılık verdi Gary. Herkes döndü ve kalbinin deli gibi çarpışını gizleyebilmek için yüzünde donuk bir maske taşımayı sürdüren Katie'ye baktı.

"Korkuyor musun?" diye sordu Gary, yumuşak bir sesle.

"Orada *benim* ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Katie.

"Sen benden daha dikkatlisin."

Ama Katie başını iki yana salladı. "Neden bu değil." Nedeni biliyordu, Gary Simmons'ın Katie Phillips'i en büyük sınavdan geçirmesiydi.

"Bu yeterli bir neden," dedi Gary.

Katie ayağa kalktı. "Çocukları almaya gidiyorum."

"Annem getirecek onları," diye itiraz etti Gary.

"Böylece o gelmekten kurtulur," diye karşılık verdi Katie soğuk bir tavırla. Oturma odasından mutfağa geçti ve mutfak kapısından çıkıp pikabına bindi.

Uzun bir süre hiç kimse bir şey söylemedi. Wes'in gözleri kısıldı; işte beklediği tam da buydu. Soran gözlerle Gary'ye baktı. Gary bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı ve Wes Katie'yi izlemek üzere odadan çıktı.

Pikabına bindi, yolun iki tarafını dikkatle gözleyerek ağır ağır ilerlemeye başladı. Katie'nin izlendiğinden kuşkulanmasını istemediği için epey geride kalmıştı. Birkaç dakika sonra Katie'nin kamyonetini gördü, yolun kenarındaki bir telefon kulübesinin yanına parkedilmişti ve Katie de kulübede telefonla konuşuyordu.

Wes arabasını yüz metre kadar uzaktaki ağaçların altına çekti, böylece Katie tarafından görülmeden onu izleyebilecekti. Dudaklarının kenarında hafif bir zafer tebessümü belirdi, açık mavi gözleri buz gibi bir sevinçle ışıldadı. Bu anı çok, çok uzun zamandır bekliyordu. Sonunda o orospuyu suçüstü yakalamıştı! Kiminle konuştuğunu bilmiyordu ama neler söylediğinden emindi. Hangi Yahudi örgütü adına çalışıyorsa, gizli planlarını onlara aktarıyordu. Demek bu kadınla ilgili olarak baştan beri haklıydı. Gary'ye ve hepsine ihanet etmekte, uğrunda dövüştükleri davaya, kendisinin de inanıyormuş gibi göründüğü davaya ihanet etmekte bir an bile tereddüt etmemişti.

Gary bunları duymaktan hiç hoşlanmayacaktı, ama

bu kancıkla ilgili olarak kafasını kumdan çıkarmasının zamanı gelmişti. Durumu çakmasının zamanı gelmişti. Wes'e kalsa, ormandaki ilk gece, o Zenciyi öldürdükleri gece bu karıyı temizlerdi. Ama Gary bırakmamıştı; kampta Wes bu kadının onları gözetlediğini gördüğünü söylediğinde de Gary inanmamıştı. Onu o zaman öldürmesi gerekirdi aslında, ama orospu ondan çok daha hızlı koşuyordu. Eh, şimdi onu eline geçirmişti işte.

Katie, Rachel ve Joey ile birlikte içeri girdiğinde Gary elinde içki bardağı, televizyonun karşısında oturuyordu. Rachel babasının öpmesi için ona koştu.

"Merhaba baba!"

"Merhaba," diye karşılık verdi Gary donuk bir sesle, kızını öpmedi. "Kime telefon ettin?" diye sordu Katie'ye.

Katie taş kesildi." Ne zaman?"

"Anneme giderken, yolda...kimi aradın?"

"Beni takip mi ettin? Bunu mu yaptın? Beni takip mi ettin?" Katie ansızın nefesini kesen korkuyu eski kızgınlık numarasıyla gizledi.

Ama cepheden saldırı bu sefer işe yaramadı. Gary kanapeden kalktı, yüzü öfkeden korkunç bir haldeydi. "Hangi namussuzu aradın?" diye gürledi.

Rachel ve Joey şaşkınlık ve korkudan gözleri irileşmiş bir halde mutfaktan koşarak geldiler. Babaları vahşi bir suratla onlara döndü. "Odanıza gidin!" diye haykırdı. Çocuklar korkak fareler gibi kaçışıp merdivenlere koştular. Gary tekrar Katie'ye döndü.

"Söyle!"

Katie ona baktı, öfkesinden ciddi bir şekilde kork-

muştu. Elinden geldiği kadar sakin bir sesle "annene telefon ettim," dedi. "Geleceğimi söyledim."

Gary içkisini masanın üstüne hızla bıraktı ve telefona gitti. O telefonda konuşurken Katie de donmuş gibi onu seyretti.

"Anne, çocukları almadan önce Katie seni aradı mı?" Birkaç saniye dinledikten sonra daha yumuşak bir tonda "teşekkürler anne," dedi ve ahizeyi yerine bıraktı. Katie'ye döndüğünde yüzünde rahatlamayla utanç karışımı bir ifade vardı. Katie'ye ne diyeceğini, nasıl özür dileyeceğini bilemiyordu. Elini uzattı, ama Katie hiç umursamadı, koşarak merdivenleri çıktı.

Tanrım, Katie'den kuşkulandığı ve bütün bu olanlar için kendisini berbat hissediyordu. Bu yakınlarda o kahrolası Wes Bond'un boynunu koparacaktı. O alçak hep Katie ile uğraşıyordu, çünkü genel olarak kadınlardan, özel olarak da Katie Phillips'ten nefret ediyordu.

Bu arada, üst kattaki yatak odasında kapıyı kapatan Katie Phillips kendisini toplamaya çalışıyor, yüzünü soğuk suyla yıkıyor, Michael'a telefon ettikten sonra Gladys Simmons'ı aramayı da akıl ettiği için Tanrıya şükrediyordu. Tanrıya ayrıca Wes –kendisini takip edenin Wes olduğunu tahmin ediyordu– iki yere telefon ettiğini görecek kadar yakında olmadığı için de şükretti. Ama paçayı zor kurtarmıştı.

Yine de banka soygununda paçayı kurtarması çok daha zor olacaktı. Çünkü oraya vardıklarında federal ajanlar da orada onları bekliyor olacaklardı. Katie bütün o heyecan sırasında kalabalığın arasına karışabileceğini ve ha-

yatını kurtarabileceğini umuyordu. O zaman, ancak o zaman bu bitmek bilmeyen korkunç kabus onun için sona ermiş olacaktı. Görevini yerine getirmiş, hem de iyi bir şekilde yerine getirmiş olacaktı. Suçüstü yakalanan bir grup silahlı soyguncuyu ve gizli örgüt üyesini FBI'a teslim edecekti. Ondan daha fazlasını *isteyemezlerdi* artık, bütün o hırsı ve lanet olası üstünlük taslamasıyla Michael bile daha fazlasını isteyemezdi.

Evet, kabus onun için sona ermiş olacaktı...eğer sağ kalabilirse.

Aşağı katta, Gary Simmons'ın yapabileceği tek şey oturup beklemek ve Katie'nin aşağı ineceğini, onu bağışlayacağını ümit etmekti. Ama Katie bunu yapmazsa, onunla bir daha hiç konuşmazsa da onu suçlayamazdı. Tam bir alçak gibi davranmıştı. Gary asık bir suratla içkisini aldı ve televizyonun karşısına oturdu, CBS haber bültenine dikkatini vermeden baktı. Dan Rather bir şeyler anlatıyordu.

"...bağımsız başkan adayı Jack Carpenter'ın kampanya fonlarının kullanımındaki suistimaliyle ilgili iddiaları araştırmak üzere toplanan büyük federal jüri..."

Carpenter! Gary gözlerini ekrana dikti. O ikiyüzlü, sahtekar orospu çocuğu! O iğrenç suratlı namussuz! Gary bunun olacağını *biliyordu*, bunun veya buna benzer bir şeyin olacağını *biliyordu*. Daha iki gün önce Bobby Flynn'e söylememiş miydi bunu? Bobby ne halt etmeye dinlememişti onu? Bak işte Flynn de oradaydı. O kıç yalayıcı otuziki dişini göstererek hâlâ kameralara gülümserken o da onun arkasındaydı.

"Sanırım bu, adaylığımın bazı insanları çok rahatsız ettiğini gösteriyor," diyordu Carpenter, suratına uzatılan mikrofonlara. "Yanlış hiçbir şey yapmadım. Anlaşılan beni durdurmak için her yola başvuracaklar."

Basının yönlendirdiği bir sürü pislik, diye düşündü Gary öfkeyle. Bunlar kör mü? O alçağın ne biçim biri olduğunu göremiyorlar mı? O namussuzun tek bir dürüst yanı bile yok. Eh, değişim rüzgarları artık esmeye başlayacak ve çok yakında yaz fırtınası yeri göğü birbirine katacaktı. Ve hepsinin aklı başına gelecekti. *O zaman* göreceklerdi. *O zaman* anlayacaklardı. *O zaman* tarihte ilk kez dünyanın gözleri açılacaktı. Gary Simmons gibi vatansever Amerikalıların gerçek değeri nihayet anlaşıldığında Jack Carpenter gibi namussuzlara yer kalmayacaktı.

* * *

Saatlerdir yol alıyorlardı ve Iowa City'yi yeni geçmişlerdi. Moline'e vardıklarında trafik tabelalarında Chicago adı görülmeye başladı. Cipin ön koltuğundaki Katie, Gary'den mümkün olduğu kadar uzakta oturuyordu. Kızgınlığı yüzünden belliydi; Denison'dan çıktıklarından beri doğru dürüst tek kelime konuşmamışlardı.

"Beni hâlâ imtihan ediyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gözlerini yoldan ayırmayan Gary cevap vermedi.

"Seni sevdiğime neden inanmıyorsun?"

Bu konuyu sabah erken saatlerde ettikleri kahvaltıda tartışmışlardı ve Gary'nin kafasında artık başka şeyler vardı. "Wes bankanın içinde tertibat alındığını ve bizi

orada beklediklerini düşünüyor," diye karşılık verdi kısaca.

"Peki, *sen* ne düşünüyorsun Gary?" diye sordu Katie. Ona bakmak için döndü, gözleri endişeyle genç adamın yüzünde dolaştı.

"Wes'in paranoyak olduğunu düşünüyorum."

Katie tekrar arkasına yaslandı, ama kafasının içi karmakarışıktı. Gary ona güveniyor olabilirdi, ama Wes hâlâ onun bir muhbir, bir hain olduğundan emindi. Üstelik haklıydı. Gerçekten bankada onları bekliyor olacaklardı ve Katie Wes Bond'un gözlerinin üstünden ayrılmayacağını, tetiğin üstündeki parmağının iyiden iyiye kaşınacağını biliyordu. Ayrıca, farzet ki Gary ona yalan söylüyor? Farzet ki, o da Katie'ye güvenmiyor, Wes ile birlikte onu köşeye sıkıştırıp tuzağa düşürmek için güveniyormuş gibi davranıyor?

Bunu düşünme. Sadece kulaklarını ve gözlerini dört aç, sırtını da sağlama al. Tabii yapabilirsen.

Chicago'ya öğle üzeri vardılar ve güney tarafındaki bir garaja gittiler. Burası buluşma yeriydi. Wes, Dean ve Shorty gelmişler, onları bekliyorlardı bile, yanlarında da Katie'nin daha önce hiç görmediği iki adam vardı. Adamlardan biri elli yaşlarındaydı ve gözlük kullanıyordu. Diğeri otuzlarındaydı, polis jargonuna göre "yüzünde ve vücudunda hiçbir özel işaret taşımıyor"du. Üstlerinde askeri giysiler ve botlar vardı.

Garajda hepsini taşıyacak büyüklükte bir de kamyonet vardı. Shorty direksiyona geçti, diğerleri de kamyonetin arkasına doluştular. Yerde otomatik tabancalar duru-

yordu. Katie sessizce saydı. Kendisi de dahil olmak üzere her birine birer Mac–10 düşüyordu.

"Siz Chicago'yu biliyor musunuz çocuklar?" diye sordu Gary.

"Buraya daha önce bir kere gelmiştim," dedi, adamlardan daha yaşlı olanı. "Ben Boston'luyum." Boston'u "BAH–ston" gibi söyledi.

"Hayır, ben Tallahassee'denim," dedi genç olanı, koyu bir Güney lehçesiyle.

Gary gülümsedi. "Eh, biz buraya daha önce bir iki kere geldik, öyle değil mi Shorty?"

Shorty Richards imalı bir şekilde güldü. Katie kaskatı kesildi. *Dan Kraus! Demek Gary'nin yanındaki Shorty'ydi. Wes olduğuna bahse girebilirdim. Ama Shorty! Tanrım, ne kadar aptalmışım! Kimseye güvenilmiyor, kimseye. Bunların hepsi birer katil!*

Trafik oldukça yoğundu, kamyonet Chicago caddelerinde ağır ağır ilerledi. Kuşkucu polislerin etraflarında dolaşmasını istemiyorlardı. Sürat, kaçış sırasında gerekliydi. Kamyonetin iki tarafında uzun banklar vardı ve atlamak için sıra bekleyen paraşütçüler gibi yüz yüze, karşılıklı oturmuşlardı. Katie kendisini Wes'in yanında otururken bulunca sinirleri iyice gerildi. Bu sadece bir tesadüf müydü yoksa Wes onu gözetleyerek av köpekliği mi yapıyordu? Mac–10'unu yanına almıştı bile; yatarken de bu lanet olası şeyi yanından ayırmıyor muydu?

"Biliyor musunuz?" dedi Gary birden. "Benim büyük büyükbabam posta arabalarını soyarmış."

Adamlar kahkahalarla güldüler, ama Katie ifadesiz

bir yüzle öylece oturdu.

"*Benim* büyük büyükbabam da kentin polis müdürüydü," dedi Shorty. Bu sözler kahkahaları artırdı.

"Benimki bankerdi," dedi, orta yaşlı Boston'lu. "Doğrusunu isterseniz, ben de bir banka sahibiyim." Adamlar kahkahadan kırılıyorlardı artık.

Union National Bank'a epey yaklaşmışlardı artık; sadece iki blok ötedeydi. Gary Mac–10'ları ve çorap maskeleri dağıtmaya başladı. Hepsi çorapları kafalarına geçirdiler; böylece rahatça nefes alıp etrafı görebiliyorlar ama hatlarını çarpıtıp yüzlerini gizliyorlardı.

Kamyonet bankanın önünde durdu. Katie öyle gergindi ki, kaskatı kesilen ensesi sızlıyordu.

"Rüzgar esmeye başlıyor," diye fısıldadı Tallahassee'li.

Katie Wes Bond'a kaçamak bir bakış fırlattı. Wes o buz gibi mavi gözlerini ona dikmişti; yüzündeki soğuk gülümseme Katie'ye ya bu işin burada biteceğini ya da biraz daha zaman kazanacağını söylüyordu. Katie içinden çabucak dua etti, bu garipti aslında çünkü Catherine Weaver dua eden bir tip değildi.

"Hadi, bu işi bitirelim," dedi Gary ve kamyonetin kapıları hızla açıldı. Adamlar silahlarını çekerek caddeye fırladılar ve son hızla bankaya koştular. Katie de bir anlık bir gecikmeyle peşlerine takıldı.

Banka insan doluydu; yemek tatilindeki büro çalışanları, alışverişe çıkanlar çeklerini bozduruyorlardı. Maskeli çete kapıdan içeri daldığında birden kıyamet koptu. Dehşete kapılan kadınlar ve erkekler kapıya koşarlarken

çığlıklar ortalığı yırttı. Ama Boston'dan gelen yumuşak tavırlı adam ön kapıyı tutmuştu. Dişlerini göstererek sırıtırken çığlık çığlığa bağıran müşterileri elindeki Mac–10'la tehdit etti; Katie, onun silahı kullanmak için sabırsızlandığını görebiliyordu.

Wes en yakındaki güvenlik görevlisinin üstüne atıldı, silahının kabzasını adamın ensesine indirerek onu yere yıktı. Öteki güvenlik görevlisi silahına davrandı, ama daha kılıfından çıkaramadan Gary Simmons ona doğru koştu.

"Kıpırdama!" diye haykırdı.

Adam korkudan donakaldı ve o bir anlık süre zarfında Gary üstüne atılmış, makineli tabancasının namlusunu hızla indirerek adama vurmuştu. Adam inleyerek yere yıkıldı ve hareketsiz kaldı.

"Herkes yere! Herkes yere!" diye bağırdı Gary.

Müşteriler, çoban köpeğinin havlamasını duyan koyunlar gibi uysalca yüzükoyun yere uzandılar ve öldürülmemeleri için sessizce dua etmeye başladılar. Birçoğu korkudan ağlıyor, soyguncuları kızdırmamak için hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

Bütün bunlar, iki banka görevlisinin yere yıkılmasıyla müşterilerin teslim alınması da dahil, en fazla yirmi saniye sürmüştü. Ama Katie'ye ağır çekim oynatılan bir kabus sahnesi gibi gelmişti; sanki saatler geçmişti. Merdivenlere açılan acil çıkış kapısının yanındaki duvarın dibinde dikiliyor, elinde Mac–10'uyla sanki uyuşmuş gibi bu sahneyi seyrediyordu. Kendisine verilen görevi yerine getiriyor, silahıyla herkesi koruyordu ama bir yandan da

FBI'ı görmek için sürekli çevresine bakıyordu. Michael'ın her an belirmesini bekliyordu; ne cehennemde kalmışlardı? Hemen yanında duran Wes silahını ateşlemeye hazırdı; Katie onun kuşkulu bakışlarının üstünde olduğunun farkındaydı.

Birdenbire, Katie'nin arkasındaki merdiven kapısı açıldı ve üniformalı başka bir banka görevlisi belirdi. Silahlıydı; tabancasını çekmiş ve namluyu dosdoğru Katie'ye çevirmişti.

Adam gözlerini Katie'ye dikti; Katie onun ateş edeceğini, bir an sonra kafasında veya kalbinde bir kurşunla yerde cansız yatacağını anladı. Neredeyse hiç düşünmeden silahını kaldırdı, nişan aldı, Mac–10'un tetiğini çekti ve ateş etti. Birden patlayan silah sesi üzerine yerde yatan müşteriler korkuyla bağırmaya başladılar.

Kurşunlar adamın vücudunu buldu, bu darbeyle arkaya savrulup duvara çarptı. Kanlar içinde yere yığıldı. Katie yere çakılmış gibiydi, yüzünde gördüğüne inanmayan bir ifade vardı.

Bir adam öldürdüm! Tanrım, bir adam öldürdüm! Bu sözcükler sürekli beyninde yankılanıyordu. Başka bir şey düşünemiyordu. Kurşunlar vücuduna saplandığında adamın yüzünde beliren ifadeyi asla unutamayacaktı. Şaşırmıştı, hayır, hayretler içinde kalmıştı, sanki böyle bir şey olamazmış gibi. Katie de aynı şeyi hissediyordu. Böyle bir şey olamazdı. Neden oluyordu? Büro neredeydi? Michael neredeydi?

Bu arada Wes ile Gary vezneye gitmişlerdi, Dean ile diğer iki yeni adam da silahlarını yerde yatanların üstü-

ne çevirmişler, onları koruyorlardı. Gary ile Wes, veznedarın bankosunun üstünden öteki tarafa atlayıp bankaya ait çantaları paralarla doldurmaya başladılar. Bir iki saniye sonra bankonun üstünden tekrar geri atladılar, çantalar dolmuştu.

Şimdi hep birlikte geri geri kapıya doğru gitmeye başladılar, silahları hâlâ yerde yatanların üstündeydi, kaçmaya hazırlanıyorlardı. Sadece Katie felç olmuş gibi yerinden kıpırdayamıyor, hâlâ vurduğu adama bakıyordu. Gary onu elinden yakalayıp hızla çekti, Katie sendeleyerek onunla birlikte geriye doğru birkaç adım attı.

"Yere yatın!" diye gürledi Gary, müşterilerin başlarının üstünden havaya ateş etti ve yüzlerini daha da sıkı sıkı yere bastırmalarını sağladı.

Ve sonra hepsi birlikte caddedeydiler, motoru çalışır durumda tutan Shorty'nin kamyonetine koşuyorlardı. Baştan sona bütün soygun –iki banka görevlisinin tabanca kabzasıyla bayıltılması ve üçüncüsünü Katie'nin vurması da dahil– üç dakikadan az sürmüştü.

Kamyonete binmeye başladılar, önce Tallahassee'li adam, sonra Boston'lu, sonra Dean. Gary hâlâ titreyen Katie'yi araca ittikten sonra kendisi de atladı. Kamyonete en son gelen Wes olmuştu.

Birdenbire, nereden çıktığı belli olmayan üniformalı bir banka görevlisi bankanın merdivenlerinde belirdi, silahını çekmiş, Wes'e ateş ediyordu. Adam bir Zenciydi. Onu tanıyınca Katie'nin gözleri şaşkınlıkla irileşti. Bu adam Al Sanders'ti.

Kurşunlardan biri Wes'in ensesine isabet etti, tam

kaldırıma yığılıyordu ki, Gary ile Dean onu yakaladılar ve kamyonete çektiler, Shorty de gaza bastı. Araç trafiğin içine karışıp hızla uzaklaştı.

Wes'in çok fazla kanaması vardı; Sanders'in kurşunu bir atardamarı parçalamıştı. Her yer kan içindeydi; kamyonetin duvarları ve yerler, Wes'i kucağına alan Gary'nin askeri ceketinin önü. Katie'nin yüzüne ve saçlarına da kan sıçradı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Dean, ölmekte olan adama bakarken nihayet dili çözüldü.

"Kapa çeneni!" diye haykırdı Gary, korkunç bir hiddetle. En iyi arkadaşı kollarının arasında ölüyordu, tek bir kelime etmeden ölüyordu, tıpkı Vietnam'daki gibi. Biri bunun hesabını verecekti.

Bitmişti. Wes Bond ölmüştü. Katie'nin kafasından hızla binbir düşünce geçiyordu. *FBI soygunu neden engellememişti? Oradaydılar...Sanders oradaydı. Neden bir adamı vurup diğerlerinin kaçmasına izin vermişlerdi? Ne olmuştu? Neler oluyordu?*

Gary gözlerini arkadaşının vücudundan kaldırdı. Yüzü keder ve öfkeden bembeyazdı, gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Sadece iki güvenlik görevlisi olması gerekiyordu," dedi ve Katie, onun bu konunun peşini bırakmayacağını anladı. Hiçbir şey söylemedi.

Ama Dean'in gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "O Zenciyi bir yerden tanıyorum," dedi kendinden emin bir tavırla. "Onu bir yerde gördüm. Gördüm onu."

"Zencilerin hepsi birbirine benzer." Boston'lu banka-

cı Dean'in söylediklerini umursamadı.

Ama Gary umursadı. Dikkatle Dean'e baktı, bu konuyu da daha sonra araştıracaktı.

Arabalarını bıraktıkları garaja gelmişlerdi. Shorty ile Dean, Wes'in hâlâ kanayan, cansız vücudunu kamyonetten alıp Shorty'nin arabasına taşıdılar. İki yabancı çoktan gitmişti bile. Katie doğruca Gary'nin cipine yürüdü.

"Sen git!" dedi Gary ona.

Katie durdu, şaşırdı.

"Ben Shorty ile gideceğim," dedi Gary, yumuşak bir sesle. "Seninle yarın görüşürüz. Yarın ciple gelirsin." Katie'nin yanına gelip ona sıkıca sarıldı. "Çok iyiydin. Sen en iyisisin." Sonra dönüp Shorty ile Dean'e yetişti. Katie durup onun arkasından baktı. Bu onu son kez görüşü olabilirdi, en azından mahkemeye kadar. Oh, Tanrım, böyle olmasını umuyordu.

* * *

Catherine Weaver, Marina'nın yakınındaki dairesine girdi. Kapının iç tarafında durdu, kendi evinde bir yabancı gibiydi, rengi solmuş bir parka ve blucin içinde pis, terli bir kız. Antreden geçip oturma odasına girmesi için aradan uzun zaman geçmesi gerekti ve sonra bir uyurgezer gibi, bir rüyada gibi odada dolaştı. Bütün bu bitkiler, pırıl pırıl posterler ve rahat mobilyalarla gerçekten burada yaşamış mıydı? Bir zamanlar bu güzel apartman dairesinde müzik dinleyen, kitap okuyan bir Catherine Weaver var mıydı gerçekten?

Yoksa o bir rüya mıydı? Gerçek, yerde kanlar içinde

yatan banka görevlisi miydi?

Cathy kendisini toplamaya çalıştı; üstündeki kıyafeti çıkarmalıydı. Her şeyden çok banyoya ihtiyacı vardı. Bir içkiye, aslında birkaç içkiye ihtiyacı vardı.

Koyu yeşil bitkilerin nemli ortamda alabildiğine büyüdüğü iyi ışık alan, geniş banyoya yürüdü. Duşu açıp suyu dayanabileceği kadar sıcağa ayarladıktan sonra aynada kendisine baktı. Yüzündeki kanı, saçlarına yapışan kurumuş kanları ilk kez farketti. Wes'in kanı. Wes ölmüştü, Katie yaşıyordu. Ve bu iş bitmişti, nihayet ebediyen bitmişti. Artık asla oraya dönmesi gerekmiyordu. Artık yapacağı tek şey, kendisini toplayıp bu korkudan ve şoktan kurtulmaya çalışmaktı.

Cathy anahtarın kilitte döndüğünü duyduğunda bir koltuğa oturmuş, saçları hâlâ ıslak, sigara içiyordu. Kapı açıldı ve Michael English içeri girdi, yüzü endişeyle kırış kırıştı.

Bardağını kaldıran Cathy içkisinden kocaman bir yudum aldı. Dışarda, yaz akşamının uzun süren alacakaranlığı gecenin gelmesiyle koyulaşıyordu. Cathy Michael'a baktı, hiçbir şey söylemedi.

"Hâlâ anahtarım var," dedi Michael.

"O nasıl?" diye sordu Cathy, donuk bir sesle.

"Kim?"

"Banka görevlisi. Öldü mü?"

"İyi. Ameliyattan çıktı."

Cathy titreyen parmaklarla sigarasını söndürdü. "Tanrım, Michael! Onu vurdum..."

"Yapman gerekiyordu." Michael sert ve soğuk bir ses-

le onun sözünü kesti. "Seni öldürecekti. Meşru müdafaaydı. Sen kendini koruyordun. Meşru müdafaaydı."

Meşru müdafaa. Gary de sürekli aynı şeyi söylemiyor muydu ona? Yahudileri ve Zencileri öldürmelisin çünkü kendini savunmak zorundasın. Tanrım, dünyadaki her pisliğin mezareti haline mi gelmişti bu? Tek mazeret meşru müdafaa olması mıydı?

"O adam masumdu," diye itiraz etti Cathy. "Sadece bir banka görevlisiydi..."

"Çapraz ateş arasında kaldı," diye parladı Michael. "Üzgünüm Cathy. Böyle şeyler olur."

"Siz neredeydiniz Michael? Siz hangi cehennemdeydiniz?" Kontrol etmek için gösterdiği bütün çabaya rağmen Cathy'nin sesi yükseldi.

Michael bir süre ona baktı, sanki ne söyleyeceğine, ne kadarını bilmeye hakkı olduğuna karar verir gibiydi. Sonunda, "soyguna izin vermeye karar verdik," dedi alçak sesle.

Cathy'nin şaşkınlıkla içini çekmesi karşısında, savunmaya geçen bir tonda ekledi: "Onları banka soygunu suçundan yakalamak istemiyoruz. Parayı ne yapacaklarını öğrenmemiz gerek."

Cathy bu sözlerle karnına bir yumruk yemiş gibi sarsıldı; darbenin şiddetinden nefesi kesildi. *Demek bitmemişti. Demek oraya tekrar dönmesi gerekiyordu, tekrar dönecek, tekrar dönecek, ta ki öldüğünde bu iş bitecekti. Onu bir ağaca astıklarında vücudu rüzgarda hafif hafif sallanarak dönecek ve bu adamlar da buna izin verip ona sırtlarını döneceklerdi.*

"Canın cehenneme Michael!" diye bağırdı. "Canın cehenneme!"

Michael ne kadar ciddi olduğunu yakından görmesi için yüzünü onunkine iyice yaklaştırdı. "Dinle beni." Sözcükleri tane tane söylüyordu. "Bugün ülkenin çeşitli yerlerinde tıpkı bunun gibi beş banka daha soyuldu. New York. Miami. Atlanta. Los Angeles. San Francisco. Tıpkı senin bize söylediğin gibi. Toplam olarak üçmilyon ikiyüzbin dolara yakın para aldılar. Tanrım, büyük bir savaşa hazırlanıyor bunlar!"

Cathy ayağa kalkıp ondan uzaklaştı, pencerenin yanına gidip sırtını ona döndü. Michael, genç kadının omuzlarının yorgun bir şekilde aşağı çöktüğünü görünce söylediği her kelimeyi duyduğunu anladı. Tepkisini bekledi.

"Peki ya Wes?" diye sordu Cathy sonunda.

"Wes'e ne olmuş? Senin peşinde olduğunu söylemiştin. Tehlikeyi göze almak istemedim. İğrenç bir herifti o Cathy. O yüzden safdışı bıraktık, ne olmuş?"

"Onu...benim için öldürdünüz." Bu bir soru değildi.

"Evet, öyle yaptık." Michael meydan okuyan bir tavırla çenesini havaya kaldırdı. "Ne önemi var? Dünyadan bir mikrop temizlendi."

Cathy döndü ve sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Bu adamı, Michael'a benzeyen ama bir ölüye karşı tavrını dünyadan bir mikrobun temizlenmesi olarak gösteren bu duygusuz adamı tanımıyordu. Bu Michael değildi. Bir zamanlar Michael'ı sevmişti. Ama bu Michael'dı ve pek fazla değişmemişti aslında. Değişen Cathy'ydi.

"Yetti artık!" dedi soğuk bir sesle. "Ben ayrılıyorum Michael."

"Harika! Ayrıl! Kraus'u unut, adamların av partilerini unut! Tasarladıkları suikastı unut! Planladıkları her neyse, hepsini unut! Hazır başlamışken, vurduğun banka görevlisini de unut Cathy!"

Bu, Catherine Weaver'a aman diletmeyi amaçlayan, yapılabilecek en aşağılık saldırıydı. Cathy bacaklarının bedeninin ağırlığını taşımadığını hissetti; sallanmamak ya da bir yere tutunmamak için kendisini zorladı. Kendisini tam anlamıyla ihanete uğramış, ihanete uğramış ve terkedilmiş hissediyordu.

"Peki, *ben* ne olacağım Michael? *Ben* ne olacağım?" diye bağırdı.

"Sen bütün bunlara bir son verebilirsin."

"*Ben* ne olacağım, dedim!" Cathy'nin iri ela gözleri çıldırmış gibi bakıyordu.

Michael gözlerini ona dikti. "Sana çok büyük ilgi duyduğumu biliyorsun. Bunu biliyorsun."

Cathy başını çılgın gibi iki yana salladı. "Duyduğunu hiç sanmıyorum. Hiçbir zaman da duyduğunu sanmıyorum."

Michael şimdi öfkelenmişti. "İlişkimizi sen bitirdin Cathy. Ben değil."

"Meşru müdafaaydı," dedi Cathy acımasızca ve kendisini daha iyi hissetti. Sadece küçük bir tatmindi ama iyi gelmişti.

Michael gözle görülür bir şekilde irkildi, ama geri çekilmedi. Üstünde banka görevlisi üniforması yerine normal giysiler olan Al Sanders eve geldi.

Gözlerini Cathy'den ayırmayan Michael yüzünde ger-

gin bir gülümsemeyle "o namussuzu geberttiğin için kendini nasıl hissediyorsun Al?" diye sordu.

"Harika," diye karşılık verdi Sanders. "Ayakkabıma bulaşan bir pisliği temizlemek gibi bir şey."

İki erkek Cathy'ye döndüler, genç kadın onların gözlerinin soğuk aynasında kendi kaderini okuyabiliyordu. Katie tekrar oraya dönüyordu.

Bölüm 14

Değişim Rüzgarları

Ertesi sabah erken saatlerde Katie, Gary'nin cipini Simmons'ların çiftlik evinin önünde durdurdu. Daha aşağı inmeden, ön kapıdan koşarak fırlayan Rachel yanına gelip ona sıkı sıkı sarıldı.

"Seni çok özledim! Bir daha hiç gelmeyeceksin sandım!"

Katie direksiyonun üstünden eğilip kollarını küçük kızın omuzlarına doladı. "Her zaman aklımdasın," dedi çocuğa. "Seni her zaman düşüneceğim Rachel. Seni seviyorum."

"Uzaklara da gitsem ben, aklımda hep sen, öyle mi?" Rachel gülümsedi, Katie eve döndüğü için mutluydu.

"Uzaklara da gitsem ben, aklımda hep sen," diye tekrarladı Katie, ciddiyetle.

Bu doğruydu. Rolünün gereği olarak başlayan şey, çocuğun düşüncelerinin acımasızca yönlendirilmesi karşısında acıma duygusuna dönüşmüştü. Acıma ilgiye, ilgi de sevgiye dönüşmüştü.

Katie, eli Rachel'in elinde, cipten indi ve çiftliğe baktı. Buranın bu kadar korkunç bir sırrı gizlediğine inanmak çok zordu. Alman çoban köpeği Ronnie avludan koşarak geldi, onu görünce neşeyle havlamaya başladı. Gök-

yüzü koyu maviydi, yolun kenarında utangaç bir şekilde boy atan menekşelerin rengini andırıyordu neredeyse. Ambarın yanındaki sundurmada duran traktörler canlı bir kırmızıya boyanmıştı; besili tavuklar ve iki kaz birkaç mısır tanesi bulma umuduyla toprağı eşeliyorlardı. Ahırda tatlı bir saman kokusu vardı. Simmons'ların çiftliğinin bir cinayet örgütünün merkezi olduğu düşüncesi bile çıldırtıcı bir şeydi. Lanet olsun, burası Nebraska'ydı, Nazi Almanyası değil! Bu çiftlik çocukların oyun oynayacakları, yetişkinlerin bütün gün alınterleriyle çalışacakları bir yerdi. Şimdiki durum Katie'ye tamamen gerçekdışı geliyordu.

Ama gerçekti, çok kötü bir gerçek, öldürücü bir gerçek. Ve bu gerçeğin tam ortasında da, küçücük beyinleri içlerine akıtılan nefret ve bağnazlıkla kirlenmiş, daha şimdiden bu fikirlerle aşılanmış iki masum çocuk vardı.

Rachel. Joey. Katie'nin sevdiği iki çocuk. Rachel'in elini sıkı sıkı tutarken, Katie Rachel'in babasına yapmak zorunda olduğu şeyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Gary bütün gün eve gelmedi, akşam yemeğinde de görünmedi. Katie, Rachel ile Joey'in karnını doyurup yataklarına yatırdaktan sonra televizyonun karşısına oturdu. Onbir haberleri, bir gün önce ülkenin dört bir yanında gerçekleştirilen cüretkar soygun haberleriyle yüklüydü. Bazı ajanslar bunların birbirinden bağımsız olaylar olduğunu; diğerleri ise aralarında bir bağlantı bulunduğunu ve büyük bir profesyonel soygun çetesinin işi olduğunu bildiriyordu. Gerçeğe biraz olsun yaklaşan bile kimse yoktu; ve Katie basın yayın organlarının gerçeği öğren-

memesi için FBI'ın bir sis perdesi yaratmış olabileceğini anlamıştı.

Haberlerden sonra yatmaya gitti, Ama uyumaya niyeti yoktu. Gary Simmons'ı bekliyordu. Biraz daha bilgi alabilmek için Gary'yi zorlayabilecek konumda olması fırsatı vardı şimdi; bankadaki güvenlik görevlisini vurması ona bu hakkı vermişti. Ama rolünü çok zekice oynaması gerekiyordu. Gary üzerindeki etkisi konusunda hiçbir hayale kapılmıyordu. Bu hâlâ çok hassas bir meseleydi, bir anda yokolabilirdi, tehlikeli bir işti. Onu inandırmak için çok iyi bir oyuncu olmak zorundaydı.

Gary döndüğünde, Katie'yi, o güzel yüzünde mesafeli bir ifadeyle gözlerini tavana dikmiş yatakta yatarken buldu. Onunla göz göze gelmeye çalıştı, başaramayınca gidip yatakta yanına oturdu. Tüy gibi dokunuşlarla yüzünü okşadı, ama Katie ona bakmayı reddetti. Ona ne kadar kızgın olduğunu, kendisini nasıl kullanılmış hissettiğini göstermek istiyordu. Eğer ondaki suçluluk duygusunu harekete geçirebilirse, belki bir şeyler öğrenebilirdi. Tabii bu adamda suçluluk duygusu diye bir şey varsa!

"İlk seferi zordur, nasıl olduğunu bilirim," dedi Gary yumuşak bir sesle. Katie'yi ona bakması için zorladı. Ama gözlerini tavandan ayırmayan genç kadın direndi.

"Senin bu konuda doğal bir yeteneğin var," dedi Gary.

"Hayır."

"Evet, öyle."

"Hayır, yok." Katie hırsla yataktan kalktı, yatağı ikisinin arasına alarak odanın öteki tarafından gözlerini ona dikti.

"Olduğunu biliyorum..."

"Hayır, *yok!*" Katie'nin ne kadar sarsıldığı, duygularının ne kadar büyük bir karmaşa içinde olduğu belliydi. "Bunu neden yaptık?" diye sordu.

"Neyi?" Gary boş gözlerle ona baktı.

"Bunu ne halt etmeye yaptık?" Katie gerçekten hıçkırıyordu. "Neden bir banka soyduk? Ben bir adamı ne için vurdum?"

Gary Katie'nin soru salvosu karşısında irkildi ve onu yatıştırmaya çalıtı. "Çok sarsıldın. Bu doğal..." diye başladı, ama Katie onun sözünü kesti. Gary onun bir sinir krizinin eşiğinde olduğunu hissetti.

"*Anlat bana,* lanet olsun, Gary, Bunu neden yaptık? Parayı kim alacak?"

"Dostlarımız," diye karşılık verdi Gary isteksizce. Katie'ye bazı açıklamalar yapmak zorunda olduğunu biliyordu, ama sözcükleri dikkatle seçmek zorundaydı, çünkü genç kadının durumu hayati önemdeki şeyleri öğrenmesine izin verecek kadar açıklığa kavuşmamıştı henüz.

"Hangi dostlar?" Katie'nin ses tonu hiçbir itiraza tahammül etmeyeceğini gösteriyordu.

"Dostlar." Gary yatağın yanından dolaşıp ona sarılmak istedi ama Katie hiddetle geri çekildi.

"O parayla ne yapacaklar?" diye sordu ve Gary cevap vermeyince haykırdı. "Anlat bana!"

Gary kontrolünü kaybetti. "Bu ülkeyi yeniden kuracaklar," diye bağırdı. "Bütün bu pis, boktan ülkeyi. Hiçbir mikroba, pisliğe yer vermeden, tertemiz yeni baştan kuracağız bu ülkeyi. Yıldızlarını ve şeritlerini yeniden ta-

kacağız ona. İhtiyacımız olan tek şey bir lider. İhtiyacımız olan tek şey biri..." Cümlesini yarıda kesti, yeterince çok şey söylediğini farketmişti birden.

Katie'nin inanmaz gözlerle kendisine baktığını görünce kendisini yeniden kontrol altına aldı. "Kendimiz için yaptık Katie," dedi, daha sakin bir tonda. "Çocuklar için. Çünkü başka hiç kimsenin umurunda olmasa da biz bu ülkeyi seviyoruz." Yüzünde her zamanki gülümsemesi belirdi. "Hey, biz Amerikalıyız, hâlâ birkaç kovboy, bizim gibi iyi birkaç kişi kaldı."

Katie, Gary'nin gülümsemesine karşılık vermedi. Yatağın kenarında oturmaya ve yüzünü öteki tarafa dönük tutmaya devam etti. Gary, Katie'nin ona sıkıntılı anlar çektirmeye kararlı olduğunu görüyor ve buna da hakkı olduğunu kabul ediyordu. Ama ona ihtiyacı vardı, Katie bunu anlamıyor muydu? Dünyadaki en iyi dostunu yeni kaybetmişti, teselli için kadınına ihtiyacı vardı. Lanet olsun, bazen erkekler de teselli edilme ihtiyacı duyarlardı.

"Wes'i gömdük," dedi usulca.

Katie hiçbir şey söylemedi. İster ölü ister sağ Wes Bond tercih ettiği bir konu değildi. O gece av partisinde Katie'yi vurmak istememiş miydi? Gary onun aklından geçenleri hâlâ kendisine dönük duran dimdik sırtından okudu.

"Senin hakkında kesinlikle yanılmıştı," dedi.

Ve bunun üzerine Katie Phillips dönüp ona baktı, Gary genç kadının gözlerindeki aşkı okuyabiliyordu. "Erken döndün," diye mırıldandı.

Gary gülümsedi. "Acelem vardı." Katie'nin nasıl vere-

ceğini iyi bildiği teselliyi elde etmek için onu kollarının arasına aldı.

* * *

Katie hasat şenliği için giyindi. Gary Simmons'ın evine taşınırken yanında getirdiği küçük valizde bir tek elbise vardı, belden büzgülü uzun etekli, çiçekli basmadan tam bir köylü elbisesi. Uzun saçlarını da bir kurdeleyle arkasında toplayınca tıpkı yüzyılın başlarındaki güneşten yanmış köylü kızlarına benzemişti.

Gary de iri inci düğmeli ve işlemeli süslü kovboy gömleğiyle hoş görünüyordu. Başındaki geniş kenarlı Stetson'ı arkaya doğru itmişti. İkisinin –yakışıklı ve güçlü Gary ile ince ve güzel Katie'nin– *country western* müzik eşliğinde birbirlerine sarılarak dansederlerken ne kadar mükemmel göründüklerinin farkındaydı.

Katie de etraflarındakilere nasıl göründüklerinin farkındaydı; sağlıklı ve güzel iki genç Amerikalı, ne kadar mükemmel bir çift! Biri gizli bir FBI ajanıydı, diğeri bir banka soyguncusu, bir katil. Durum bu kadar korkunç olmasa neredeyse komik bile sayılabilirdi. Neredeyse.

Hemen yanlarında, pazar günü giysileri içindeki Rachel ile Joey sıkılgan çocukların ciddi resmiyetiyle dansediyorlardı. Denison kasabasının meydanının tam ortasına bir dans pisti yerleştirilmiş, çevreden toplananlarla kurulan orkestra –gitar, keman, banjo, armonika ve davul– sevilen eski valsleri ve *two-step*'leri çalıyordu.

Gary mutlu bir şekilde orkestranın çaldığı şarkıya eşlik etti ve hafifçe öpmek için Katie'yi kendisine çekti.

"Şapır şupur yok!" diye bağırdı Rachel asık suratla.

"İğrenç!" Joey de hoşnutsuzluğunu belirtti.

Katie ile Gary güldüler ve dansetmeye devam ettiler, Gary yanağını Katie'nin saçlarına sıkı sıkıya bastırmıştı.

"Burayı çok seviyorum," diye fısıldadı Katie'nin kulağına. "Rachel ile Joey için yeniden çok güzel bir yer olabilir...tıpkı çocukluğumda benim için olduğu gibi. Burasını onlar için yeniden güzel bir yer yapacağız, öyle değil mi Katie? Öyle değil mi?"

"Evet," diye yalan söyledi Katie.

"Evet!" diye bağırdı Gary mutlulukla. "Evet! Evet, yapacağız. Evlen benimle!"

Şaşkına dönen Katie dansı bıraktı, gözlerini kaçırarak geri çekildi. Bu yeni bir gelişmeydi.

"Benimle evlenecek misin?" diye tekrarladı Gary, ciddiydi.

Katie ne diyeceğini bilemedi; Gary'nin teklifi onu tamamen savunmasız yakalamıştı; buna hiç hazırlıklı değildi. Katie Phillips ne yapardı, diye düşündü Catherine Weaver.

"Bana hemen cevap vermen gerekmiyor Katie. İstediğin kadar düşün. Ama cevabın evet olsun."

* * *

Katie, Shorty ve Dean bir sonraki operasyon üzerine bilgi almak için bir kere daha Gary'nin evinde toplandılar. Sadece Wes eksikti. Bu sefer iş daha büyüktü...çok daha büyük. Ve çok daha tehlikeli.

Gary hemen hemen her şeyi ortaya yaymıştı, planlar

ve haritalar masanın üstündeydi, fotoğraflar da yine duvara yapıştırılmıştı. Katie her sözcüğü dikkatle dinliyordu, çünkü beklediği işte buydu. Değişim rüzgarları esmeye başlıyordu. Yaz Fırtınası Operasyonu.

Çocuklar dışarda gürültülü bir oyun oynuyorlar, Ronnie de müthiş bir neşeyle havlayarak etraflarında koşuyordu. Yaz, köpeğin en sevdiği mevsimdi; okul bitmişti, çocuklar evdeydiler ve bütün oyunlara hazırdılar.

"Burası elektrik santrali..."Gary haritayı işaret etti. Günün yirmidört saati üç nöbetçi var. Burayı hallettik mi Jew York'un* bütün ışıkları gitti demektir."

"Bu neyi ispatlayacak?" diye sordu Dean.

Ama Gary cevap verme zahmetine katlanmadı; gündeme devam etti. "On kişi polis kıyafetinde Harlem'e gideceğiz ve Zencileri vurmaya başlayacağız."

"Üff, müthiş!" diye bağırdı Dean. "Benim yapmak istediğim bu işte! Çok eğlenceli."

Gary sözünün kesilmesini umursamadı. "Zenciler patırtı çıkaracaklar. Los Angeles'ta adamlarımız kanalizasyon sistemindeki gazı tutuşturup yangın çıkartacaklar. San Francisco'da köprüleri havaya uçuracağız. Detroit'te okul otobüslerini bombalayacağız. Chicago'da, su deposuna dört tanker siyanür koyacağız."

Katie sessizce oturdu, tam anlamıyla şaşkına dönmüştü. Bu şimdiye kadarki tasarlanan en büyük terör operasyonuydu. Eğer bu adamlar umduklarının dörtte biri kadar bile başarıya ulaşırlarsa Amerika dizlerinin üstüne çöküp aman dilerdi. Can ve mal kaybı ölçülemez bo-

* Jew York: New York yerine kullanılarak Yahudi Kenti anlamı veriliyor.

yutlarda olurdu. Aynı anda benzer operasyonların ülke çapında başarıyla gerçekleştirildiği banka soygunundaki askeri kusursuzluğu hatırlayan Katie'nin kalbi duracak gibi oldu. Bu planın arkasındaki her kimse hem yeteneğe hem de şeytan gibi bir zekaya sahipti. Ayrıca adama, paraya ve malzemeye de sahip, diye düşündü, kampta gördüğü askeri malzemeleri hatırlayarak.

Şimdi artık o otomatik silahlarla, roket atarlarla, havan toplarıyla ne yapacaklarını biliyordu. Amerika'yı ele geçireceklerdi. Ama kimdi bunlar? Bütün bunların arkasındaki kimdi? Ne kadar zeki olursa olsun, Gary Simmons'ın hazırlayabileceği bir plan değildi, fazla karmaşık, fazla büyüktü. Hayır, Gary daha yukardan gelen emirleri uyguluyordu; ve Katie cevaplara her zamankinden daha uzak hissediyordu kendisini. Yine de Michael English ile Al Sanders'a hemen iletmesi gereken bir bilgiydi bu. Olaylar başlıyordu bile.

Brifing sona ermişti, hep birlikte Shorty'nin pikabını parkettiği sundurmaya yürüdüler.

"Bütün ülke ne olduğunu bile anlamayacak," dedi Dean iğrenç bir şekilde gülerek, eğlencenin başlaması için sabırsızlanıyordu.

"Kahretsin!" diye bağırdı Shorty birden, sanki bir şey unutmuş, sanki önemli bir şey birden aklına gelmiş gibi. "Harekattan ne haber?"

"Onu üç gün önce yapacağız, her şeyi o başlatacak," diye karşılık verdi Gary.

"Hedef kim?" diye sordu Shorty.

Ama Gary yalnızca gülümsedi; bu çok gizli bir bilgiydi.

"Peki, kim yapacak?" diye sordu Katie.

Gary yürümeyi kesip ona baktı. "Sen ve ben," dedi yumuşak bir sesle.

* * *

Michael ile Sanders'ın Katie için hazırladıkları "emin ev" Denison'ın batısında, üç kilometre kadar uzakta terkedilmiş bir çiftlik eviydi. İlçenin kış aylarında artık açmak zahmetine bile katlanmadığı uzun, toprak bir yolun sonundaydı. Banka evi haczetmiş, içinde yaşayanlar da toplanıp başka bir yere gitmişlerdi Dokuz kuşaktan beri buranın sahibi olan çiftçiler şimdi artık Sarasota dışında bir yerlerde bir karavanda yaşıyorlardı.

Katie'nin toplantısı kısa sürdü. Planı anlatırken –tasarlanan şiddet eylemleri, ayaklanmalar, cinayetler, su kaynaklarının zehirlenmesi, köprülerin yıkılması– üç FBI ajanı hayret dolu bir sessizlikle dinlediler. En önemli ayrıntılar –hangi tarihte başlayacak, suikastın hedefi kim olacak, gizli örgütün arkasındaki kim– bunlar hâlâ karanlıktaydı.

"Eh, hiç olmazsa karşımızdakinin ne olduğunu biliyoruz şimdi," dedi Michael, üç erkek Katie ile birlikte onun pikabına doğru yürürlerken. "Bunlar kaçık, manyak adamlar değil. Bu ülkede doğup büyümüş, son derece kararlı, tam anlamıyla Amerikalı teröristler."

"Kimi vuracaklarını öğrenmemiz gerek," dedi Katie, düşünceli bir tavırla.

"Sen öğrenirsin. Öğreneceğini biliyorum," diye karşılık verdi Michael.

Katie sabırsızlığını gösteren küçük bir jest yaptı. "Sen sadece bilmek istediğini biliyorsun Michael. Onunla evlenmemi istiyor."

Michael kafasına bir balyoz yemiş gibi kalakaldı. Çelişik duygular yüzüne yansımıştı. Güzel. Bırak acı çeksin. Katie ona bir daha bakmadan pikaba bindi.

"Tebrikler," dedi Duffin kuru bir sesle. "Sana bir düğün armağanı göndeririz."

"Kapa çeneni!" diye haykırdı Michael, öfkeyle genç ajana dönerek.

"Dinle." Duffin yılışık yılışık sırıttı. "Onunla evlenemeyeceğini biliyorum. Bir kadın kocası aleyhinde tanıklık yapamaz."

Hepsinin canı cehenneme! Katie marşa bastı, motor önce öksürerek sonra kükreyerek canlandı.

"Sıradan bir düğün olmayacak, değil mi?" dedi Al Sanders.

Michael hızla dönüp gözlerini Sanders'a dikti, Katie'nin gözleri de öfkeyle parladı.

"İyi. Güzel." Kıdemli ajan pikabın şoför mahalline yaklaştı ve Katie'ye ciddi bir ifadeyle uzun uzun baktı. "Böyle öfkeli kal, kızım. Gerçekten çok öfkeli kal. Bu hiddete ihtiyacın olacak. Ona ihtiyacın olacak."

* * *

Katie çiftliğe döndüğünde Gary tavukların kümeslerini temizlemekle meşguldü. Beline kadar çıplaktı ve korkunç terliyordu. Tavuklar başlarını uzatmışlar, acı acı gıdaklı-

yorlardı. Tavuk gübresinin metan kokusu Katie'nin neredeyse öğürmesine neden oldu.

"Arabayla dolaştım," dedi Gary'ye.

"Nereye gittiğini sormadım."

"Evet," dedi Katie.

Kelimenin Gary'nin kafasına girmesi, Katie'nin ne kastettiğini anlaması için aradan bir dakika geçmesi gerekti. Ama anladığı anda bir zafer çığlığı attı ve ona koştu, kollarının arasına alıp havaya kaldırarak sevinçle döndürdü.

Elbette bir kutlama gerekiyordu. Katie ile Gary'nin evlenmesi her gün olan bir olay değildi. Akşam Mrs.Simmons geldi, Gary de birkaç şişe Cold Duck almak için dışarı çıktı. İlk şişeyi bitirip ikincisinin kapağını açtıklarında Gary kafayı iyice bulmuştu. Uzun gece elbisesini giyen ve saçlarını tepesinde toplayan Katie, çok tatlı olduğu için lezzetinden hoşlanmadığını bahane ederek içkisinden sadece bir yudum almıştı ama yeni nişanlısının bardağının sürekli dolu olmasına dikkat ediyordu.

Parti tam bir başarıydı. Rachel yakında yapılacak düğün haberini alınca kendinden geçmiş, Joey bile kabuğundan biraz olsun çıkmış görünüyordu. Gladys Simmons'ın yüzünde güller açıyordu; Katie'yi nihayet aileden biri olarak kabul etmişti. Gary'ye gelince, Katie'yi bir an olsun yanından uzaklaştırmıyordu. Eğer onu sıkı sıkı tutmazsa hayatından çıkıp gidiverecekmiş gibi kolunu genç kadının beline doluyordu sürekli.

"Biraz şampanya içebilir miyiz?" diye yalvardı Rachel.

"Evet, elbette!" diye bağırdı Gary mutlulukla, kızın bardağını doldurarak.

"Gary, o daha küçücük bir çocuk!" diye itiraz etti Mrs.Simmons. Ama bunu söylerken hafifçe gülümsemişti, çünkü bu çok özel bir durumdu.

"Sen de biraz ister misin Joey?" Gary şişeyi başının üstünde salladı.

"Sarhoş oluyorsun," diye azarladı annesi.

"Evet, sarhoş oluyorum." Gary neşeyle itiraf etti. "Evleniyorum!"

Rachel, Katie'ye utangaç bir şekilde gülümsedi. "Evlendikten sonra sana anne diyebilir miyim?"

Katie biraz kederli bir şekilde çocuğa baktı. "Elbette diyebilirsin. Sevinirim." Eğilip Rachel'e sarıldı.

"Ben de seni aynı şekilde çağırmak zorunda mıyım?" Joey endişeyle sordu. Hâlâ annesiyle ilgili hayalleri vardı.

"Hayır, tatlım, Sen beni nasıl istersen öyle çağırabilirsin."

"Hey!" Gary Katie'nin kulağına eğilip bağırdı. "Hazır yeri gelmişken, anneni aradın mı?"

Katie'nin kalbi duracak gibi oldu, başını sessizce iki yana salladı.

"Öyleyse ara onu, numarası neydi?" Gary telefonu kaldırıp merakla Katie'ye baktı.

Katie paniğe kapılmak üzereydi. Uydurdukları hikayedeki o özel numara, safra kesesi ameliyatı olan Teksas'taki anne...o telefonda hâlâ görevli biri var mıydı acaba? Katie'nin bu konuda hiçbir fikri yoktu, ama şansını denemek zorundaydı.

"312-321-1701" dedi Gary'ye ve içinden dua etti. Hattın öteki ucundaki telefonun çaldığını duyabiliyordu.

"Mrs. Phillips? Bekleyin." Gary ahizeyi rahatlayarak gülümseyen Katie'ye uzattı.

"Anne? Bil bakalım, ne oldu? Evleniyorum. Hayır, şaka yapmıyorum..."

"Hey, ben de onunla konuşmak istiyorum..."Gary ahizeyi Katie'nin elinden aldı ve Katie'nin "annesi" olan ajanla mutlu, uzun bir sohbete daldı.

* * *

Çocuklar yataklarına yatıp Gladys Simmons da kendi evine döndüğünde Gary üçüncü şarap şişesine başlamıştı. Dili peltekleşmiş, hareketleri de biraz ağırlaşmıştı, ama Katie henüz harekete geçemiyordu. Gary Simmons'ın ihtiyatı elden bırakması için kaç şişe Cold Duck gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yatak odasına çıkarken yanlarına da bir şişe aldılar; Gary hâlâ Katie'ye sıkı sıkı sarılıyor, daracık merdivenlerden ayrı ayrı çıkmalarına bile izin vermiyordu.

Yatak odasına girdikleri anda onu yine kendisine çekti.

"Ne zaman yapacağız?" diye sordu.

"Neyi ne zaman yapacağız?" Katie'nin bütün duyu organları bir anda harekete geçti.

"Ne zaman evleneceğiz? Ben evlenmek istiyorum!"

"Şşşş," diye uyardı Katie, parmaklarını Gary'nin dudaklarının üstüne koyarak. "Çocukları uyandıracaksın."

Gary başını iki yana salladı. "Onlar yatakta sızdılar

bile. Ben yarın sabah evlenmek istiyorum." Katie'yi yatağın üstüne itti. Şarabın etkisiyle beceriksiz bir aşık olmuştu.

"Annem kendisini hâlâ iyi hissetmiyor..."

"Bana ne annenden," diye kükredi Gary, Katie'nin itirazını bir kalemde silerek. "Ben evlenmek istiyorum!" Yüzünü genç kadının boynuna gömüp göğüslerini sıktı. İkisi de hâlâ giyinik olmalarına rağmen beceriksiz hareketlerle yatakta onun üstüne çıkmaya çalıştı.

Katie mümkün olduğu kadar doğal bir tonda "peki, şu yapmamız gereken şey ne olacak?" diye sordu.

Gary yüzünü onun boynuna bastırmaktan vazgeçip gözlerini yüzüne dikti; nefesi ağır bir şekilde şarap kokuyordu. "Hah! Nesi var onun!" Katie'nin üstünden kalkıp yalpalayarak dikildi. "Çok kolay o iş! Ne kadar kolay olduğunu göstermemi ister misin? Ne kadar kolay olduğunu göstereceğim sana."

Şişe hâlâ elinde, odanın öteki tarafına gitti, durdu ve yerdeki tahtalardan birine hafifçe vurdu. Tahta açıldı, döşemenin altında gizli bir yer vardı. Uzandı ve kalın bir deste beyaz kağıt çıkardı, bunlar bilgisayar kayıtlarıydı. Kağıtları yatağın üstüne taşıdı ve bir ucunu bıraktı. Rulo açılıverdi, üstünde sık aralıklarla isimler ve adresler yazılı olan kağıtlar her yeri kapladı.

Gary çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bütün bu isimler, işte bak onlara. Hepsi de dostlarımız. Her yerdeki dostlarımız, büyük yerlerde, küçük yerlerde." Şaraptan sesi boğuklaşmıştı, sözcükler de boğuk çıkıyordu. "Yukarlardaki dostlarımız, aşağılardaki dostlarımız. Bize yar-

dım ediyorlar, bizi kolluyorlar. Bin kişiyi vurabiliriz, işten bile değil."

Nihayet! İsimler. İsimler ve adresler. Katie cinsel heyecana çok yakın bir coşku duydu.

Gary kaba bir kahkahayla kağıdı yere bıraktı ve kendini tekrar Katie'nin üstüne fırlattı, yüzünü ve ensesini öpüyor, dudaklarını bulamıyor, burnunun ya da çenesinin kenarına dokunuyordu. "Ne giyeceksin?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Giymek mi?"

"Nasıl bir gelinlik giyeceksin?"

Katie bir an düşündü, sonra çocukluğundan bir şey hatırladı ve ezberden okumaya başladı.

"Düğünde mavi giyersen dürüst olur kocan...

"Kahverengi giyersen köyde kurulur yuvan...

"Yeşil giyersen..." Dizenin sonunu hatırlayamadığı için durdu.

"Ortalıkta dolaşmaktan utan," diye ekledi Gary. "Siyah giymekten daha iyidir babanın evinde kalman."

Katie hatırlamaya başlamıştı, git gide daha iyi hatırlıyordu. Annesiyle babası bir trafik kazasında ölüp Katie de Chicago'ya gönderilmeden önce Dallas'ta küçük bir kızken bu tekerlemenin eşliğinde ip atlardı. "Gri giyersen keder eksik olmaz başından."

"Kırmızı giyme, daha kötüdür ölmekten, inan," diye tekerlemeye katıldı Gary.

"En doğrusu beyazdır düğünde, güzellikler eksik olmaz hayatından." Katie tekerlemenin son dizesini söyledi.

"En doğrusu beyazdır düğünde, güzellikler eksik olmaz hayatından," diye tekrarladı Gary yumuşak bir sesle. Elini yavaşça Katie'nin yüzünde, ipek gibi teninde gezdirdi. "Öyle güzelsin ki," diye mırıldandı, onu sevmeye başlarken.

Gary'nin performansı fazla alkolden etkilendiği için sevişmeleri hantalcaydı. Çabucak bitince Katie rahat bir nefes aldı. Gary memnun görünüyordu, muhtemelen farkı anlamayacak kadar sarhoştu.

Yanında, ona sırtı dönük yatan Katie'ye "hiçbir zaman aleyhimde bir şey yapmayacaksın değil mi?" diye sordu.

"Hayır," diye karşılık verdi Katie.

"Karım...onu *severdim.* Onu *sevdim.*" Gary doğrulup yatağın kenarında oturdu, çıplaktı. "Benimle sürdüremedi," diye ekledi kederle.

Katie gerildi, içgüdüleri tetikteydi. Dikkatle dinledi.

"Hamile kaldı," dedi Gary usulca. Konuşmakta biraz zorluk çekiyordu. "Lincoln'e gitti, beni ilk kez o zaman aldattı."

Katie ona bakmak için yavaşça döndü. Ama Gary gözlerini duvara dikmişti, geçmişindeki uzun, acılı yola bakıyordu.

"Çocukları bana karşı kışkırtmaya çalıştı. Benden kaçtı, onlara mektuplar yazıp benden gizli aradı." Anılar gözle görülebilecek kadar acı veriyormuş ve onları görebiliyormuş gibi bir eliyle gözlerini kapattı. Göğsünden hıçkırığa benzer bir şey koptu.

"Hayatımı seninle paylaşmak zorundaydım," dedi ya-

vaşça, tekrar Katie'ye döndü. "Bütün hayatımı. Aynı şeyin bir kere daha başıma gelmesine izin veremezdim." Katie'nin içinde birden filizlenen bir kuşku kendisini kötü hissetmesine neden oldu. Konuşmaya cesaret edemiyordu, nefesini tuttu.

"Başka şansım yoktu," dedi Gary sonunda; ve sessizce ağlamaya başladı.

Kuşku, ateş rengi, korkunç bir çiçek şeklinde açıverdi.

"Onu öldürdün mü?" diye fısıldadı.

"Yoo, hayır," diye karşılık verdi Gary. Sonra ekledi, "Wes yaptı".

Bölüm 15

Yalnız Kovboy

Katie, Gary Simmons'ın yanında yatarken bir daha asla uyuyamayacağını sanıyordu, ama yanılmıştı. Gary karısının öldürüldüğünü itiraf ettiğinde Katie'nin yaşadığı aşırı heyecan öylesine büyüktü ki, adeta eli ayağı boşanmıştı. Gary yanında sarhoş sarhoş sızıldanıp dururken Katie bir anda derin bir uykuya daldı ve ertesi gün öğleye kadar uyudu.

Rüyaları korkunçtu. Her defasında kendisini elinde güçlü, otomatik bir silahla sık bir ormanda iz sürerken görüyordu...ama neyin izini? Bunu bilmiyordu, ama rüyasında bile avının çaresiz bir kadın, hatta daha da kötüsü masum bir çocuk olabileceğinden korkuyordu. Ayrıca, kendisinin avcı olmakla birlikte aynı zamanda avlanan olduğunu da biliyordu. Yüzü görünmeyen biri ...ya da bir şey sinsice ona yaklaşıyordu. İnsan...ya da bir şey...her neyse o arkasındaydı, önündeydi, çepeçevre her yanındaydı. Katie onu hissedebiliyor, ama göremiyordu. Rüyasında çok korkuyordu, hatta kendisine yapılacaklardan çok ona zorla yaptırılabilecek şeylerden korkuyordu. Bütün gece boyunca defalarca aynı kabusu gördü, her seferinde farklı varyasyonlarını; ama hepsinde Katie hem avcı hem de avdı.

Nihayet uyandığında uykuya daldığı zamankinden daha bitkindi, öğleden sonra güneşi yatak odasının penceresinden içeri süzülüyordu. Yatak boştu; Gary saatler önce kalkmıştı. Ahır tarafındaki erkeklerin sesleri açık pencereden içeri geliyordu.

Katie başı zonklayarak pencerenin yanına gitti ve Gary Simmons'ın Shorty Richards ile birlikte ahıra girdiğini gördü. En uygun zaman şimdiydi. Hızlı adımlarla odanın öteki ucunda Gary'nin gece gösterdiği döşeme tahtasına gitti. Tam aynı yere hafifçe vurdu ve tahta hareket etti. Gizli bölme açıldı, isimler ve adreslerin bulunduğu hayati önemdeki kalın liste Gary'nin bıraktığı yerde duruyordu.

Katie izlenmediğinden emin olmak için omzunun üstünden telaşla arkasına baktı ve sonra o paha biçilmez listeyi aldı. Ama bölmede bir şey daha vardı. Listenin altında daha önce hiç görmediği bir klasör duruyordu. Katie onu da aldı ve açtı. İçi fotoğraflarla doluydu. Katie'nin tanıdığı, herkesin rahatlıkla tanıyabileceği yüzlerdi bunlar.

Henry Kissinger. Jesse Jackson. Ted Kennedy. Ed Koch. Mario Cuomo. Katie fotoğrafları karıştırıp bu yüzlere ve onlar kadar ünlü, onlar kadar önemli diğer yüzlere bakarken parmakları titriyordu. Fotoğraflar büyük ve parlak kartlara basılı olmasına rağmen stüdyoda poz verilerek çekilmiş resimler değildi. Çok daha küçük resimlerin büyütülmüşleriydiler. Bazıları flu, bazıları grenliydi ve hepsi de kimse tarafından farkedilmeyeceğini sağlama alan biri tarafından teleobjektifle çekilmişti. Bu fotoğraflara konu olan kişiler habersiz yakalanmışlardı; limuzin-

lere binerken veya inerken, bürolarının bulunduğu binalara girerken, kalabalıklara el sallarken görülüyorlardı. Bu resimlerin, hedeflerini belirleyen ve onlara bir avcı gibi sinsice yaklaşan, sadece tabanca yerine kamera taşıyan kişi veya kişiler tarafından çekildiği belliydi.

En altta da Dan Kraus'un iki fotoğrafı vardı. Biri kalın, siyah bir kalemle Kraus'un Sami hatlarının üstüne kocaman bir "X" çizmişti.

Hedefler bunlar, diye düşündü Katie dehşet içinde. *Tanrım, hedefler bunlar! Önce kamera, sonra kurşun! Derhal Michael ile konuşmam gerek!*

Yüzünü yıkayıp çabucak giyindi; uzun saçlarını arkasında gelişigüzel örerken bir yandan da endişeyle pencereden bakıyor, Gary'nin eve gelmeye niyeti olup olmadığını kontrol ediyordu. Seslere bakılırsa iki erkek ahırda harıl harıl çalışıyorlardı.

Katie hazırlandıktan sonra deri çantasını aldı ve içindeki her şeyi –cüzdan, ruj, saç fırçası ve diğer ıvır zıvır– bir çekmeceye bluzlarının altına sakladı. Kamyonetin ruhsatını, ehliyetini ve anahtarları blucininin cebine yerleştirdi.

Sonra, sayfaların kıvrılıp buruşmamasına büyük bir dikkat göstererek bilgisayardan çıkmış listeyi boş çantaya yerleştirdi, üstüne de fotoğraf dosyasını koydu. Bir an durup çantadan çıkardığı en son şeye, Michael'ın verdiği 22 kalibrelik tabancaya baktı, Sonra onu da çantaya attı ve fermuarını kapattı.

Çantayı dikkatle inceledi. Çok mu ağır görünüyordu? Gary'nin kuşkusunu çekebilir miydi? Hayır, içinde bir sa-

atli bomba olabilirdi ama dışardan bakıldığında normal bir kadın çantasıydı işte.

Katie çantayı sıkı sıkıya göğsüne yapıştırıp ahırın hemen dışına parkettiği pikabına yürüdü. Bellerine kadar soyunmuş ve katırlar gibi terleyen Gary ile Shorty samanları kış için balya yapıyorlardı. Joey de onlara yardım ediyordu.

Katie yanlarından geçerken "kahretsin! Şuna bak!" diye bağırdı Gary. "Başı bile ağrımıyor!" Oysa kendi kafası kazan gibiydi ve ağrıdan çatlıyordu.

"Tebrikler Katie," diye bağırdı Shorty, onu yakalayıp dudaklarına kocaman, ıslak bir öpücük kondurdu.

Katie gülümsemek için kendini zorladı. "Doktora gidiyorum," dedi Gary'ye, doğal bir tavırla.

"*Senin* neyin var? Doktora gitmesi gereken asıl *benim!*" Gary komik bir hareketle zonklayan alnına dokundu.

Katie cilveli bir tavır takındı, "kadınlar evlenecekleri zaman doktora giderler Gary."

Gary, Shorty'nin göğsünü dürtüp anlamlı bir şekilde göz kırptı. "Her şey iyi görünmüştü bana. Seni yeniden muayene etmemi ister misin?" İki erkek kahkahalarla güldüler.

"Kapa çeneni!" diye parladı Katie. "Hoşçakal Joey."

* * *

Yol kenarındaki telefon kulübesinden çıkıp kamyonete bindiğinde Katie tahmini bir zaman hesabı yaptı. Michael ile Sanders'ın buluşacakları eve gelmeleri iki saat ile

iki saat bir çeyrek arası bir şey tutardı. Toplantı için de en fazla kırkbeş dakika koy. Daha fazlasını göze alamazdı. Daha sonra çiftliğe dönmesi de bir saat kadar sürerdi. Eğer şansı yardım ederse Gary bu süre zarfında hâlâ samanları balyalamakla meşgul olurdu. Yok eğer şansı yardım etmezse, onu evde yemek hazırlarken bulurdu. Her iki durumda da, suç unsuru belgeleri hemen döşemenin altına koyması gerekecekti. Belgeler neredeyse bir gün boyunca onun elinde kalmış olacaktı ki, bu çok uzun bir süreydi.

Çok tehlikeli bir iş yapıyordu. Güvenliği açısından çok tehlikeli. O bilgisayar kayıtları ve resimler Gary'nin sakladığı yerin dışındayken geçen her dakika, Katie için tehlikenin geometrik oranda yükselerek artması demek olabilirdi. Belki de bu tehlikeyi göze almaması gerekirdi; elindeki fotoğraf makinesi bu iş için uygun olmasa bile belki de o sayfaların fotoğraflarını çekmeyi denemeliydi. Belki de sadece fotoğraflardaki yüzleri ezberlemeli, isim listesini başka bir zamana, daha emniyetli bir zamana bırakmalıydı.

Belki, belki, belki. Buluşacakları evde, yerde oturup Büroyu beklerken, Katie'nin "belki"leri düşünüp ıstırap çekecek bol bol zamanı oldu. Yaptığı hesaplara göre, buraya vardıktan az sonra Michael'ın da gelmesi gerekiyordu. Ama iki saat, sonra iki buçuk saat geçmişti ve Michael görünürde yoktu. Katie korkmaya başladı. Doktor bahanesini ne kadar sürdürebilirdi? Sınırlı tecrübesi olan bir taşra doktorunun basit bir muayenesi kaç saat sürebilirdi? Zaman düşmanıydı şimdi; ve korkunç bir düşmandı.

Gary Simmons şimdiye kadar mutlaka kuşkulanmış olmalıydı. Katie onu görür gibi oluyordu; ne cehenneme gittiğini merak ediyor, önce kendi doktoruna, sonra da Denison civarındaki diğer doktorlara telefon ediyordu; bu civarda topu topu üç dört doktordan fazla olamazdı. Gary de aptal değildi. Bir kez kuşkulandı mı doğruca döşemeye gidecekti. Ve "belki"lerin en büyüğü: Katie geri döndüğünde belki de Gary'nin Mac–10'unun susturucusuyla karşı karşıya gelecekti.

Bir dakika bile daha dayanamayacaktı. Hayal gücü böylesine çalışırken burada oturmak Katie'yi çıldırtacaktı. Ayağa kalkıp hareket etmesi gerekiyordu. Kamyonetine doğru gidip gelerek avluyu arşınlamaya başladı; hırsla sigarasını içiyor, beynine doluşan o korkunç görüntüleri bir kenara itmeye çalışıyordu.

Issız yolda nihayet bir araba sesi. Araba yabani otların bürüdüğü ön avluya girdiğinde Katie sigarasını attı. Önce Al Sanders indi, arkasından Michael English. Tanrıya şükürler olsun, bu sefer o gıcık Duffin'i Chicago'da bırakmışlardı.

"Ne cehennemdeydiniz? Üç saattir buradayım!" diye karşıladı onları Katie.

Michael onun ne kadar sinirli olduğunu görebiliyordu. "Yolda geciktik Cathy..." diye söze başladı, ama Katie öfkeyle onun sözünü kesti.

"Gecikmeseydiniz! Sözkonusu olan benim *hayatım!*" Çantasından bilgisayar kayıtlarıyla fotoğraf dosyasını çıkardı ve Michael'a uzattı.

Michael dosyayı açtı. Al Sanders da omzunun üstün-

den bakıyordu, iki erkek yüzlere tek tek bakarak fotoğrafları sessizce taradılar. Üstü vahşice çizilmiş Dan Kraus'un fotoğrafına geldiklerinde, birbirlerine imalı bir şekilde baktılar, ama Cathy'ye hiçbir şey söylemediler. Sonra Sanders fotoğrafını çekmek için bilgisayar kayıtlarını aldı, Michael da terkedilmiş çiftlikte Cathy ile birlikte kısa bir yürüyüşe çıktı.

Cathy'nin ne duymayı beklediğini biliyordu, görevini iyi bir şekilde yerine getirdiğini, soruşturma açmak için ihtiyaçları olan bütün delilleri topladığı için artık Chicago'ya dönebileceğini duymak istiyordu. Ama Michael'ın ona söyleyecekleri bunlar değildi. Cathy'nin ne kadar korktuğunu görebiliyordu; ve birden ondan isteyeceği şeyin görev duygusunun ötesinde, hatta kendini her şeyiyle görevine adamanın da ötesinde olduğunu farketti. Ne Michael'ın ne de Büronun tehlikeyi azaltması, hatta Cathy'yi koruması mümkündü.

Michael çok iyi tanıdığı o tatlı yüze, yorgunluktan gözlerinin altında beliren gölgelere, gergin dudaklara, elmacık kemiklerinin altında görünmeye başlayan çöküntülere bakarken yüreğinin Cathy'ye doğru aktığını hissetti. Ciğerlerine çektiği soluğun son nefesi olabileceğini bilmenin Cathy'de yarattığı gerginliğin fiziksel belirtilerini gözle görebiliyordu. Ama Cathy'ye duyduğu şefkat ve sevgi bu olayda galebe çalmayacaktı; Michael bunu gayet iyi biliyordu.

Michael'ın suskunluğu ve yüzündeki acıma dolu ifade, Cathy'ye öğrenmek istediği her şeyi anlattı. Daha bitmemişti. Dudaklarından kopan hafif bir iniltiyle birlikte başını şiddetle iki yana salladı. Hayır. Hayır. Hayır.

"Elimizde ne var Cathy?" Michael meseleyi açıkça ortaya koydu. "Kraus'un üstlerinde siyah bir X olan bazı fotoğrafları. Bu neyi ispatlar? Eğer onları banka soygunundan içeri tıkarsak *bu* insanlar ne olacaklar?" Cathy'nin görmesi için fotoğrafları havaya kaldırdı, ama genç kadın başını çevirerek bakmayı reddetti.

"Tetiği başka biri çekecek!" Michael'ın ses tonundaki açık ve kesin ifade yalvarmaya dönüştü. "Neredeyse sonuna geldik. İhtiyacımız olan tek şey bir isim."

Michael dosyayı açarak fotoğrafları karıştırmaya ve isimleri yüksek sesle okumaya başladı. "Ted Kennedy. Jesse Jackson. Coleman Young. Howard Metzenbaum. Kissinger..." Amacı, isimlerden ibaret bir listeyi gerçek insanlar, Cathy için önemi olan insanlar haline getirmekti, ama bunun hatırlatılmasına Cathy'nin ihtiyacı yoktu. O isimler beynine kazınmıştı.

"Maeroff, Louisville'de bir araştırmacı gazeteci," diye devam etti Michael, bir sonraki fotoğrafı çevirerek. "Terry Sheridan, Miami Dolphin'lerin savunma oyuncusu. Bu insanları uzun bir süre etkili bir şekilde koruyamayız. Peki, ne yapsınlar? Bir odaya kapanıp orada mı kalsınlar?"

Cevap istenen bir soru değildi bu ve Cathy de buna uygun davrandı. Söyleyebileceği hiçbir şeyin Michael'ı etkilemeyeceğini biliyordu zaten. Hayatında hiçbir zaman kendisini bu kadar yalnız hissetmemişti. Ne annesiyle babası öldüğünde ne de Gary Simmons onu kollarının arasına alıp seviştiğinde bundan zevk alıyormuş gibi rol yaptığında.

Gözlerini kırık çitin arkasında uzanan dönümlerce toprağa, yıllardan beri hiçbir ürünün yetiştirilmediği toprağa dikti. Orada burada, yabani otların arasında, bir kuşun düşürdüğü bir taneden boy atıp olgunlaşan bir mısır başağı vardı yalnızca.

Tıpkı Gary gibi, diye düşündü Cathy birden. *Büyüyen güzel şeylerin yabani otlar tarafından boğulup engellendiği ve artık sağlıklı hiçbir şeyin yetişmediği, sadece dikenli sarmaşıkların ve devedikenlerinin boy attığı terkedilmiş bir arazi. Uzun zaman önce Gary de bereketli bir toprak parçası gibi olmalıydı –ekip biçmeye değecek, vereceğin bütün emeğe değecek, güçlü, güzel ve verimli. Uzun zaman önce, hayal kırıklıklarından önce, çürümeye yol açan o nefret içine yerleşmeden önce. Ne yazık! Ne kadar trajik bir israf!*

Boy atan bir avuç mısır dışında önünde uzanan toprak tıpkı yüreği gibi boğulmuş ve bomboştu.

"Liderlerinin ismini ya da zamanı ve yeri öğrenmemiz gerek," diye vurguladı Michael. "Yaptıkları programı izleyeceğiz...ve sonra bitecek." Verdiği söz kendisine bile riyakâr ve anlamsız geliyordu.

"Daha fazla dayanamam," diye patladı Cathy. Sinirleri iyice gerilmiş ve kopma noktasına gelmişti; duyguları öyle yıpranmıştı ki, doğru dürüst düşünemiyor, sadece hissediyordu.

Michael onu kollarının arasına alıp sevgiyle sarıldı. "Keşke senin yerine benim yapmam mümkün olsaydı," diye fısıldadı. "Senin yerine bu işi yapabilmek için her şeyimi verirdim. Bunu biliyorsun değil mi?"

Cathy sessizce başını salladı, Michael'ı sımsıkı tutuyordu.

"Biliyorsun, değil mi?" diye tekrarladı Michael, daha ısrarlı bir tonda.

Cathy tekrar başını salladı, konuşmaya cesaret edemiyordu. Yakıcı yaşlar kirpiklerinin arkasında birikmişti ve kendisini kapıp koyvermemeye kararlıydı. Ağlamak hiçbir şeyi çözmeyecekti; ağlamak oltadan kurtulmasını sağlamayacaktı. Buraya yapmak üzere gönderildiği işi bitirmek zorundaydı ve gözyaşları sadece zayıflığın bir işaretiydi. Ayrıca, düşünülecek olursa, Michael ağlamaya değecek ne vermişti ona? Biraz merhamet kırıntısı belki, bir sürü de işe yaramaz laf. Belki Cathy'yi *sevmişti*, en azından kendine göre, ama bu neye yarardı? Söyledikleri ve onu kucaklaması, hayatını kurtarmak için Cathy'nin ihtiyacı olan şeyler değildi.

Arkalarından bir ses geldi ve döndüler. Al Sanders geliyordu; bilgisayar kayıtlarının fotoğrafını çekmişti ve elinde onunla birlikte hedeflerin yazılı listesi de vardı. Yüzünde ciddi bir ifadeyle bilgisayar kayıtlarını Katie'ye uzattı.

"Aldığını farketmeden bunları hemen yerine koysan iyi edersin," dedi Michael.

İyi ki söyledin, diye düşündü Katie öfkeyle, ama başını salladı. Kendisini uyuşmuş gibi hissediyordu. Geleceği, hatta hayatı bile kendi ellerinden alınmıştı; olacaklar üzerinde hemen hemen hiçbir kontrolü kalmamıştı. Gary'nin onu sürükleyeceği yere doğru peşinden gitmek zorundaydı; ve harekete geçmesi için önüne yeni bir fır-

sat çıkmasını bekleyecekti. En büyük umudu bu işten sağ çıkabilmekti, ama o bile Cathy'ye çok zor görünüyordu şimdi.

Düzülmüş, morarmış ve damgalanmış. Üniversite yıllarından hatırladığı bu deyim birden Cathy'nin aklına geldi; ilk kez nerede duyduğunu hatırlamıyordu. Büyük bir ihtimalle o aptal okul partilerinden birinde duymuştu. Ama Catherine Weaver'ı gayet iyi anlatıyordu işte. Hem sözlük anlamında hem de mecazi anlamda düzülmüştü. Morarıp damgalanması da an meselesiydi. Kendisini çirkefe bulanmış hissediyordu, kullanılmış hissediyordu, hepsinden fazla da korkudan uyuşmuş hissediyordu.

Bedeli yüksek delili sessizce çantasına yerleştirdi, kamyonetine yürüdü, kapıyı açıp direksiyona geçti. Çantayı yanındaki koltuğa bıraktı ve motoru çalıştırdı.

Sanders kamyonetin yanına geldi ve uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Sanders sonunda "beyaz bir kadın olarak hiç de fena sayılmazsın," dedi yumuşak bir sesle.

Cathy hiç istememesine rağmen etkilenmişti. Al Sanders gibi cesur ve tecrübeli bir adamdan duyabileceği büyük bir övgüydü bu. Ama bu sözlerden ne kadar etkilendiğini ona göstermek istemiyordu, o yüzden küstah bir tavır takındı.

"Bunu laf olsun diye söylüyorsun Sanders."

"Kesinlikle inanıyorum."

Katie başını salladı ve kamyoneti araba yolundan çıkartıp ıssız yola saptı. *Aferin bana, nihayet Al Sanders'ın*

saygısını kazandım, sanırım bu da bir şeydir. Keşke saygı bir kurşunun önünü kesebilse.

* * *

Katie bir saat sonra merdivenlerden çıkıp yatak odasına girdiğinde evde kimse yok gibi görünüyor, ışıklar da yanmıyordu. Temmuz akşamının uzun süren alacakaranlığı gökyüzünü mor ve siyahla, güneşin yavaşça alçaldığı yerde de turuncu ve sarı çizgilerle boyuyordu.

"Gary?" diye seslendi Katie, ama cevap alamadı. Kulaklarını iyice açıp dinledi. Hiç ses yoktu. Belgeleri yerine koymak için iyi bir fırsattı. Çantasına sıkı sıkı yapışıp yatak odasının öteki ucundaki gizli döşeme tahtasının yanına gitti, tam uzanıyordu ki arkadan birden banyonun kapısı açıldı; dışarı sızan ışık bir spot lambası gibi tam üstüne düşmüş ve olduğu yerde donup kalmasına neden olmuştu.

Gary banyonun kapısındaydı, beline bir havlu sarılıydı, yüzünde de traş kremi vardı.

Katie elinde olmadan yumruklarını sıktı, tırnakları avcuna battı. Gary onu o döşeme tahtasının yanında görmüş müydü? Ne yaptığını biliyor muydu? O lanet olası belgelerinin yerinde olmadığını, Katie'nin onları aldığını biliyor muydu?

"Doktor her şey yolunda mı dedi?" diye sordu Gary tatlılıkla.

Katie'nin neredeyse sevinçten nefesi kesildi. "Evet." Hareket etmek istiyordu, ama hâlâ öyle kötü titriyordu ki, kendisini kontrol altına alıncaya kadar yerinden kıpır-

damaması daha iyi olacaktı. "Çocuklar nerede?" diye sordu, rahat bir tavırla.

"Annemdeler. Giyinmem gerek, dışarı çıkacağız." Ama dolabına gideceği yerde merdivenlerden aşağı indi, üstünde hâlâ bir tek havlu vardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye seslendi Katie arkasından.

Gary onu duymadı. "Bira ister misin?" diye bağırdı mutfaktan.

Katie hızla kafasını çalıştırdı. "Evet. İyice soğuk olsun. Buzdolabının arka tarafından al," diye bağırdı. Dolap kapağının açıldığını duyduğu anda döşeme tahtasına hafifçe vurdu ve titreyen ellerle bilgisayar kayıtlarını ve fotoğrafları yerine bıraktı.

Gary elinde iki şişe birayla yukarı çıktığında yatak odasının ışıkları yanıyordu ve Katie aynanın önünde durmuş, saçlarını fırçalıyordu.

* * *

Katie'ye saatler kadar uzun gelen bir süreden beri karanlıkta yol alıyorlardı. Katie bu yolu tanımıyordu; daha önce hiç geçmişler miydi? Yolun iki yanında bomboş topraklardan, geniş ve ıssız tarlalardan başka bir şey yoktu. Ne bir ev ne bir ahır. Gary yolculuk boyunca çok az konuşmuştu; aklı başka yerdeydi.

Ne düşünüyordu? Bir şey mi öğrenmişti? Bir şey mi bulmuştu? Onu nereye götürüyordu? Amacı neydi? Katie av partisinin düzenlendiği geceyi, Wes'in onu Mac-10 ile tehdit ettiği geceyi ve Montana'daki ormanda onu kovaladığı, ateş ettiği geceyi bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Elleri ter içindeydi, ama ağzı kupkuruydu, yutkunmakta zorluk çekiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu sinirli bir sesle.

Gary hızla direksiyonu kırdı. Cip yoldan çıktı ve daha önce yanından geçtikleri topraklardan hiçbir farkı olmayan bir araziye girdi. Motoru kapattı, farları söndürdü. Sonra Katie'ye döndü.

"İşte buraya," dedi.

Korku, Katie'nin kalp atışlarını hızlandırdı. Burası mı? Neden burası? Kimse cesedini bulamasın diye mi cehennemin bir ucu? *Gary biliyordu. Mutlaka biliyordu.*

"Burada ne yapacağız?" diye sordu alçak sesle.

Gary bir süre cevap vermedi ve o süre içinde Katie ölümle yüz yüze olduğuna inandı. Sonra Gary başını yana eğdi, dinledi ve yukarıyı işaret edip "geldi işte," dedi.

Katie bir iki saniye kadar onun neden sözettiğini anlamadı, sonra sesi o da duydu. Tepede, yakında bir yerlerden bir motor ve pervane sesi geliyordu. Sesi giderek yaklaştı, helikopter göründü ve cipin yüz metre kadar ilersinde yere indi.

Cipten aşağı atlayan Gary sert bir sesle "burada bekle!" diye emretti. Ağır adımlarla helikoptere doğru koştu. Katie helikopterin içinde kimin olduğunu görmeye çalıştı, ama ışıklar yanıyordu ve idare kolunun arkasındaki adamın hatlarını gözden saklıyordu. Görebildiği tek şey araçta bir kişinin olduğuydu. Gary pervanenin altında başını eğdi, helikoptere atladı ve iki adam konuşmaya başladılar, ama motorun gürültüsü kulakları sağır edecek kadar yüksekti ve Katie tek kelime bile duyamıyordu. Bildi-

ği tek şey önemli bir şeyler olduğu, helikopterdeki adamın en tepedekine, emirler veren adama yakın biri olması gerektiğiydi.

Helikopterdeki adam Robert Flynn'di. Bobby Flynn, Gary Simmons'ın Vietnam'dan eski arkadaşı. Flynn, Jack Carpenter'in gölgesi. İki erkek birbirlerine hal hatır sordular. Ama Flynn buraya eski günlerden sözetmek için gelmemişti. Evrak çantasına uzanıp resmi görünüşlü büyük bir zarf çıkardı ve Gary'ye verdi.

"Sana bir şey getirdim," dedi memnun, müstehzi bir tebessümle.

Gary anlamıyordu. Bu neyin nesiydi böyle? Ama zarfı Flynn'den aldı ve elinde çevirdi, bu süre zarfında gözlerini Bobby'den ayırmadı, bir ipucu bulabilmek için yüzüne dikkatle baktı. Ama Flynn'in hiç açık vermeyen donuk ifadesinde bir değişiklik olmadı. Gary zarfı açtı. İçinde bir dosya vardı. Ne olduğunu anlaması için aradan bir dakika geçmesi gerekti. İnanmayan gözlerle dosyaya baktı.

Dosyanın kapağında büyük harflerle şunlar yazılıydı:

FEDERAL SORUŞTURMA BÜROSU
PERSONEL
GİZLİ

Kapakta aynı zamanda Catherine Weaver adında genç bir kadının fotoğrafı da vardı. Adı, Catherine Weaver, dosyanın sağ tarafındaydı. Ama kadın Catherine Weaver değildi.

Katie Phillips'ti.

Katie.

Gary'nin Katie'si. Demek FBI'dandı. Tıpkı Wes'in

baştan beri onu uyardığı gibi FBI ajanıydı orospu. Baştan beri aldatmıştı Gary'yi; dürüst bir insan gibi poz yapmış, onu seviyormuş gibi görünmüştü, oysa bu süre boyunca...bütün bu süre boyunca...lanet olası bir ispiyoncuydu.

Demek ki FBI öğrenmişti bile; her şeyi öğrenmiş olmalıydılar. Av, kamp, soygun, hatta belki Kraus. FBI enselerindeydi. Şu anda bile onları gözlüyor olabilirlerdi.

Ve bu onun hatasıydı, hepsi onun hatasıydı. Kendi hatası. Wes baştan beri Katie'nin ne mal olduğunu anlamıştı, Wes onu Katie'ye karşı uyarmıştı. Diğerleri bile ona ilk başta güvenmemişlerdi. Dean, Lyle...onlar da Katie Phillips'e bayılmamışlardı. Kendi annesi güvenmemişti Katie'ye. Ama o Katie'ye öyle bir tutulmuş, aklı başından öylesine gitmişti ki, onları dinlememişti. Onun donunu indirmek için öyle acelesi vardı ki, onu gittiği her yere götürmüş, her şeyi göstermiş, bütün sırlarını anlatmıştı. Katie'nin yapması gereken tek şey bacaklarını açmaktı, bunu yaptığı anda Gary geveze bir ahmak oluveriyor, öğrenmek istediği her şeyi ona anlatıyordu. Katie onu hiçbir zaman sevmemişti, hiçbir zaman. Ne onu ne de çocukları. Yalancı, üçkağıtçı bir ispiyoncuydu; ve Gary de onaltı yaşında, abaza bir delikanlı gibi ona aşık olmuştu.

Ve şimdi Wes yoktu, en iyi arkadaşı ölmüştü. Bu Katie'nin işiydi, mutlaka öyle olmalıydı. Bankada sadece iki güvenlik görevlisi olması gerekiyordu, dört değil. Katie'nin işiydi, ama kendi hatası. Ona öylesine güvendiği için kendi hatası. Soygundan hemen sonra bir terslik olduğunu anlaması gerekirdi, ama yine kör gibi davranmıştı.

Katie'nin uydurduğu her yalanı yutmuştu. Şimdi mutlaka arkasından ona gülüyordu. Ama onun öyle bir hakkından gelecekti ki, bir daha asla gülemeyecekti.

Ah Katie, dedi Gary'nin yüreği. *Neden bir ispiyoncu çıktın? Seni sevdim, kahretsin! Aramızda gerçekten bir şey olduğunu, güzel bir şey olduğunu düşünmüştüm.*

Gary birden bastıran bir mide bulantısıyla sarsıldı, bir an, kendisini tutamayacağını ve kusacağını sandı. Başını çevirmek istedi, ama gözlerini bu yabancının, bu Catherine Weaver'ın resminden ayıramıyordu, hem tanıdığı hem de tanımadığı bu kadından. Sevdiği ve evlenmek istediği bu kadından. Bu hain kancıktan. Gary'nin gözleri cam gibi parladı. Boğazlanmak üzere kasap tarafından mezbahaya götürülen bir hayvan gibi görünüyordu. Kaybetme duygusu çok bunaltıcıydı. Hayatında hiçbir zaman bu kadar acı çekmemişti.

Sonunda gözlerini resimden ayırdı ve yüzünde hâlâ o alaycı gülümseme olan Flynn'e baktı. Biraz orasını, biraz burasını okuyormuş gibi hiç konuşmadan dosyanın sayfalarını çevirdi, ama aslında hiçbir şey gördüğü yoktu. Paragraflar bulanıktı, yine de gözüne çarpan birkaç kelime oldu: "Chicago Üniversitesi". Kancık üniversiteye de gitmişti, sadece üniversiteye değil, o kahrolası komünist yuvasına da gitmişti. Gary dosyayı uzattı, Flynn tek bir kelime etmeden aldı, monogramlı deri çantasına yerleştirdi ve karmaşık şifreli kilidi çevirdi.

Gary okuduklarının tek kelimesini bile kavramamış olabilirdi, ama yeterince anlamıştı. Kapaktaki o tanıdık yüz ve yanına iliştirilmiş tanımadığı isim –bunlar yeterliydi.

"Sana bir şey daha getirdim," dedi Robert Flynn. Pahalı ceketinin iç cebinden daha küçük, başka bir zarf çıktı. Gary zarfı aldı, ama açmadan önce tereddüt etti. Bu gece bir zarf yüzünden canı yeterince yanmıştı zaten. Ama Bobby Flynn'in gözleri üstündeydi, o yüzden lanet olası şeyi yırtıp açtı.

İçinde bir harita ve iki anahtar vardı. Bu da neydi?

"Meseleyi anladın Gary," dedi Flynn, hâlâ gülümsüyordu. "Bu savaşı kazanacağız dostum."

Katie, Gary'nin helikopterden inmesini ve pervaneler dönmeye başladığında geri çekilmesini bakışlarıyla izledi. Gary rüzgarda durdu, saçları uçuşuyor, gömleği havayla dolmuş şişiyordu, başını yukarı kaldırdı ve helikopter gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Sonra yavaşça döndü, başı önünde, cipe doğru yürümeye başladı.

Cipe bindiği anda Katie bir şeyler olduğunu hissetti. Gary'nin değişmesine neden olan bir şey olmuştu. Gary farklıydı. Yürüyüşü farklıydı. Ağzının çevresindeki ifade farklıydı. Gözleri önündeydi; Katie'ye bakmıyordu.

"Kimdi o?" diye sordu Katie.

Gary motoru çalıştırdı ve direksiyonu hızla çevirdi. Cip sarsılıp zıplayarak tümsekli araziden çıktı ve yola koyuldu.

"Yalnız Kovboy'du," dedi Gary.

Sesi boğuk, keyifsizdi. Gözleri hâlâ dimdik ilerdeydi.

"Yalnız Kovboy yeniden atına bindi," diye ekledi.

Katie korkulu bir ürpertiyle sırtının ve ensesinin diken diken olduğunu hissetti. Bir anormallik vardı; bunu hissediyordu. Bir ajan için sınırlı olan tecrübesi bile do-

ğal sezgi gücüyle birleştiğinde bir şeyin kesinlikle, korkunç bir şekilde ters gittiğini söylemeye yetiyordu.

Ama kuşkulandığını ona belli edemezdi; rolünü sürdürmek zorundaydı. "Neden anlatmıyorsun bana?" diye ısrar etti.

"Kim kimi sıkıştırıyor şimdi?" diye aksilendi Gary.

Katie sindi. Gary'nin bir şey anlatmaya niyeti yoktu, onu sıkıştırmak her şeyi daha da kötüleştirecekti. Sıkıntılı bir sessizlik içinde yol alıyorlardı, ikisi de düşünceye dalmıştı, Gary'nin düşünceleri kasvetli ve acı, Katie'ninkiler endişeliydi. Gary'nin duyduğu kayıp hissi yatışmaya başlamıştı; onun yerini öfke ve nefret alıyordu. Katie ise kendisini korkunç bir şekilde tehlikede hissediyordu. Gary onunla ilgili bir şey öğrenmiş miydi, öğrenmemiş miydi? Oynayabileceği bir alan var mıydı yoksa ölümü çoktan kesinleşmiş miydi? Katie muhtemel senaryoları kafasından geçirmeye devam etti –eğer Gary...ama farzet ki...belki ben...

"Yarın Denver'e gidiyoruz," dedi Gary birden.

Katie şaşkınlıkla ona döndü.Gary hâlâ yola bakıyordu, yüzü gergindi.

"Neden?" diye sordu.

"Nedenini biliyorsun," diye karşılık verdi Gary, anlamlı bir şekilde.

Harekat! Demek mesele bu! Gary'nin bu kadar gergin olmasının nedeni bu! Benimle hiçbir ilgisi yok! Katie sevinçten neredeyse gülümsüyordu. Ama, birden, önsezisi ve iyice artan tehlike duyusu yeniden düşünmesine neden oldu. *Sakin ol,* diye uyardı kendisini. *Gerginliğinin*

nedeninin sadece bir parçası olabilir bu. Henüz başın beladan kurtulmuş değil. Ama yarın! Hemen hemen hiçbir hazırlık yapılmadı. Michael ile konuşmam gerek.

Katie, daha sonra, kocaman yatakta Gary'nin yanında yatarken gergin bir şekilde telefon etme fırsatının çıkmasını bekliyordu. Gary ona sarılmış, Katie de başını onun omzuna dayamıştı. Ama ikisi de uyumuyorlardı. Gary sırtüstü yatmış, gözlerini tavana dikmişti; Katie onun vücundaki gerginliği hissediyordu.

"Mesele nedir?" diye fısıldadı.

"Sadece yorgunum," dedi Gary usulca. Katie'yi kendisine çekip hafifçe sarıldı. "İyi geceler." Ve dudaklarından yavaşça, uzun uzun öptü.

"İyi geceler," dedi Katie titrek bir sesle. Gary'nin kollarının arasından ayrıldı ve kendi tarafında uyumak üzere sırtını ona döndü. Ama gözlerini kapatmadı. Yanıbaşında Gary'nin bedenini hissederek, ertesi günü düşünerek gözlerini karanlığa dikti.

Catherine Weaver kararını vermişti.

Katie,Gary'nin uyuduğundan nihayet emin olduğunda sanki aradan saatler geçmişti. Michael English'e bu gece mutlaka ulaşmak zorundaydı. Ama Gary'yi uyandırma ya da kuşkusunu çekme tehlikesini göze alamazdı.

Yataktan sessizce kalkıp banyoya gitti; sifonu çekerek ve lavaboya su akıtarak orada birkaç dakika bekledi. Eğer Gary yarı uyanır gibi olmuşsa, alışık olduğu sesler onu rahatlatacaktı.

Katie banyodan çıkıp kapıda durdu ve karanlık yatak odasına baktı, gözleri Gary'deydi. Hiç hareketsiz yatıyor,

derin ve düzenli soluk alıyordu. Derin bir uykudaydı. Katie tatmin olmuş bir şekilde merdivenlerden sessizce indi, ahizeyi kaldırdı ve Michael'ın evinin numarasını çevirdi.

Tanrıya şükürler olsun, Michael evdeydi.

"Konuşamam Michael," diye fısıldadı ahizeye. "Yapılıyor. Denver. Yarın."

"Emin misin?"

"Evet."

"Bu iş bitti," dedi Michael, rahatlayarak. "Yarın kimin Denver'de olacağını öğreniriz. Polisle işbirliği yaparak onu koruruz. Ayrıl oradan...derhal!"

Katie bir an tereddüt etti, sonra "yapamam Michael," dedi.

"Bu çok tehlikeli! Senin Denver'e gitmeni istemiyorum. Terket orayı! Hemen!" Michael çıldırmış gibiydi.

Ama Catherine Weaver kararını vermişti.

"Her şeyi ertelerler. Başka bir zaman yaparlar. Bu işi bitirmek zorundayım. *Bitirmek zorundayım*, Michael."

"Sen gerekeni yaptın," dedi Michael, çaresizlik içinde. "Cathy! Cathy? Cath..."

Katie telefonu yavaşça kapattı ve oturmaya devam etti, masa lambasının ışığı endişeli profilini aydınlatıyordu. Üst katta, görünmeden, koridorun duvarına yaslanmış duran Gary Simmons onu seyrediyordu. Katie'nin nihayet kalktığını ve ışığı kapattığını görünce sessizce yatağa döndü ve gözlerini kapattı.

Hâlâ uyuyor. Güzel. Katie rahatlayarak yatağa girdi, örtüyü omuzlarının üstüne çekip sırtını Gary'ye döndü. Gözlerini kapattı ve uykunun gelip onu götürmesini istek-

le bekledi. Yarın, Denver'de gücünün her zerresine ihtiyacı olacaktı.

Birdenbire, ne olduğunu anlamadan, arkadan boynuna dolanan elleri hisseti. Gary'nin ellerini. Gary'nin parmaklarının çemberi daraldı. Katie felç olmuş gibiydi, bağırmak onunla mücadele etmek, boğuşmak istiyordu ama hareket etme yeteneğini kaybetmişti. Panik, onu tıpkı Gary'nin demir parmakları gibi kıskıvrak yakalamıştı. Gary'nin elleri boynunu daha çok, daha çok sıkmaya başladı. *Nefes alamıyorum. Beni öldürecek.*

Gary'nin pençeleri nasıl ansızın boynuna sarıldıysa yine aynı şekilde gevşedi. Elleri uzaklaştı. Katie ensesinde onun dudaklarını hisseti, öpüyor, okşuyordu. Katie öne doğru yığılıverdi. Her ne olmuşsa, bitmişti artık.

Ama gerçekten bitmiş miydi? Katie, Gary'ye bakmak için hâlâ titreyerek yatakta döndü. Derin uykuda gibi görünüyordu. Gözleri kapalı, yanağı yastığına gömülüydü. Ama gerçekten uyuyor muydu? Onu gerçekten uykusunda mı boğmaya çalışmıştı? Yoksa uyanık mıydı, gaddarca uyanıktı da Katie'nin duyduğu panikle eğleniyor muydu? Avcı bir kedi yakaladığı serçeye nasıl işkence ederse, onun çaresiz korkusundan, tiz ötüşlerinden, kırık kanatlarının panik içinde çırpınışından ve kaçmak için verdiği beyhude mücadeleden nasıl zevk duyarsa Gary de ona böyle işkence mi ediyordu?

Gary ne öğrenmişti? Tanrı aşkına, bildiği neydi?

Bölüm 16

Harekat

Katie ve Gary yokken çocuklara bakmak üzere Mrs. Simmons ertesi sabah erkenden geldi. Görünüşte her şey normaldi. Nişanlı çift düğün öncesi küçük bir yolculuğa çıkıyorlardı. Nereye gideceklerini söylememişlerdi ama birbirlerine aşık genç insanlar mahremiyetlerine her zaman önem verirlerdi.

Uykusuzluktan gözlerinin altı simsiyah çöken Katie uyuşuk bir halde cipe yürüdü. Yanına sadece el çantasını almıştı. Gary'nin elinde kilitli, koyu renkli bir çanta vardı, evrak çantasına benziyordu. Ama Katie içinde ne olduğundan kesinlikle emindi. Suikast silahı.

Rachel ile Joey etraflarında dönüp duruyorlar, vedalaşmakta isteksiz davranıyorlardı. Özellikle Rachel, Katie'den bir an olsun ayrılmak istemiyordu.

"Güle güle Katie. Seni özleyeceğim. Seni çok özleyeceğim!" Rachel küçük kollarını Katie'nin beline ve bacaklarını dolayıp ona sımsıkı sarıldı.

Katie'nin yüreği sevgi ve acıma duygularıyla kabardı. Her bakışında, Gary'nin çocukları ona, şu anda yapması gereken şey yerine birlikte neler yapabileceklerini, nasıl bir hayatları olabileceğini hatırlatıyordu. Uzanıp kollarını Rachel'e doladı ve ona sıkı sıkı sarıldı. "Hoşça-

kal Rachel," dedi kederle. "Uzaklara da gitsem ben, aklımda hep sen, Rachel."

"Hoşçakal Katie." Joey yaklaştı ve kendine özgü utangaç tavrıyla ona çabucak sarıldı. Katie'nin gözleri yaşlarla doldu; Rachel'in dışadönük içtenliğiyle kıyaslandığında Joey'in beceriksizliği çok daha etkileyiciydi. Rachel ile Joey'yi bir daha görebilecek miydi? Bundan kuşkuluydu.

"Neden biz de gelemiyoruz?" diye yalvardı Rachel. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Hadi gidelim," dedi Gary, soğuk bir tavırla. Orospunun sahte sevgi gösterisi neredeyse midesini bulandırmıştı. Rachel ile Joey, onun kendi çocuklarıydı! Bu karı işini gerçekten iyi biliyordu.

Katie, Gary'nin arkasından cipe yürüdü, ama son kez dönüp kederle baktı ve el salladı. Cip yolun sonunda gözden kaybolana kadar çocuklar arkalarından el salladılar.

Gary eyalet sınırına doğru gidiyordu; Katie yolu tanıdı. Harika bir sabahtı ama gün boyunca kavurucu sıcak olacaktı; daha şimdiden asfaltın üstünde sıcaktan titrek dalgalar yükselmeye başlamıştı.

"Radyoda *rock'n'roll* bulsana," dedi Gary birden. Katie şaşkınlıkla ona döndü.

"Sen *rock'n'roll*'dan nefret edersin."

"Ama sen seviyorsun, değil mi?" Gary gülümsedi.

Katie gergin bir şekilde başını sallayıp radyoyu açtı ve istasyonları aramaya başladı. *Bir yerde bir terslik var. Bir an buz gibi, az sonra dostça davranıyor. Nedeni hareket mı yoksa ben miyim? Yoksa her ikisi birden mi?*

Bir saat sonra eyalet sınırına varmışlardı. Rampaya yaklaştıklarında Katie "Batı" ve "Denver" tabelalarını gördü. Gary tek kelime etmeden batı şeridinde ilerleyip doğuya giden yola saptı. Tabelada "Doğu" ve "Chicago" yazıyordu.

Chicago! Suikastın düzenleneceği yer Denver değil, Chicago'ydu! Gary ona yalan söylemişti. Ve Katie de bu yanlış bilgiyi Büroya iletmişti. FBI Chicago'da hazır değildi; Denver'de bekleyeceklerdi. Catherine Weaver için geri dönüş mümkün değildi. Katie birden paniğe kapıldı ve onu bastırmak için kendisiyle mücadele etti.

"Denver'e gittiğimizi sanıyordum," dedi titrek bir sesle.

"Fikrimi değiştirdim."

Şimdi ne yapacaktı? Gary'nin onun kim olduğunu bildiği artık korkunç bir şekilde belliydi. Ama belki de yanılıyordu. Çok zayıf bir ihtimal de olsa, belki de Gary yalnızca kendi kafasındaki bir planı, hiç kimseye, hatta Katie'ye bile güvenip söylemediği bir planı uyguluyordu. Ama ortada kesin olan bir şey vardı. Katie ne yapıp edip ondan bir süre uzaklaşmalı ve Büroya haber vermeliydi. Harekatın Denver'de değil, Chicago'da düzenlendiğini bilmeleri gerekiyordu.

Cip doksanla gidiyor, kocaman lastiklerinin altında kilometreleri yutuyordu.

"Bir yerde durup bir şey yiyebilir miyiz? Acıktım," dedi Katie.

Gary ona baktı ve gülümsedi. Torpido gözüne uzanıp bir kesekağıdı çıkardı. Bir eliyle direksiyonu idare eder-

ken ötekiyle kesekağıdının içini karıştırdı ve sarılmış bir sandviç çıkartıp Katie'ye uzattı.

"Kendim yaptım." Orada oturup büyük bir hayal kırıklığı içinde sandviçi elinde tutan Katie'ye yan gözle baktı. "Aç olduğunu sanıyordum."

"Açım." Katie sandviçten bir lokma ısırdı, ağır ağır, zorla çiğnemeye başladı, boğazına takılmasından korkuyordu. Midesi öylesine kasılmıştı ki tek bir lokmanın bile orada kalabileceğini sanmıyordu.

Bir tabelanın yanından geçtiler:

MOLA YERİ
3 KM. İLERDE

Tabelanın üzerinde aynı zamanda Tuvalet, Yemek, Telefon simgeleri olarak çizilmiş küçük işaretler de vardı. Bir mola yeri! Gizlice telefon edebileceğim büyük ve kalabalık bir yerdir muhtemelen, diye düşündü Katie.

"Tuvalete de gitmem gerek," dedi, ağzı sandviçle dolu olarak.

"Öyleyse durmamız gerekiyor, öyle değil mi?" Gary sırıttı. Ama mola yerine varmalarını beklemedi. Cipi ilk benzin istasyonuna çekti. Katie bir telefon kulübesi görebilmek için gözlerini çevresinde gezdirdi. Böyle bir yerde telefon etme imkanı bir mola yerindekinden çok daha azdı, ama gerçekten hızlı hareket edebilirse belki...Etrafta tek bir telefon göremedi.

Gary frene sertçe basarak cipi tam kadınlar tuvaletinin önünde durdurdu. Katie'nin kalbi duracak gibi oldu. Tuzağa düşmüştü, bunu biliyordu. Tabii tuvalette telefon yoksa... bazılarında oluyordu.

"Hemen dönerim," dedi Gary'ye.

"Burada bekliyorum." Gary güldü. Katie onun çocuksu gülüşünde kötü ve soğuk bir şey hissetti ve bu, içinin titremesine neden oldu.

Katie tuvalete girdi, Telefon yoktu. *Şimdi ne yapacağım? Michael'a haber vermem gerek.* Birkaç saniye kararsız bir şekilde durdu, sonra aklına aynaya rujla bir mesaj yazabileceği geldi, kendisinden sonra tuvalete giren kadının mesajı ulaştırabilecek kadar zeki olması için dua etti. Şansı hiç yok gibiydi, ama hiçbir şey yapmamaktansa bunu bile yapmak daha iyiydi. Çantasından rujunu çıkardı, tam eline almıştı ki, kapı açıldı, Gary içeri girdi.

"Erkekler tuvaleti kapalı," dedi doğal bir tavırla. "Bir sakıncası yok değil mi?"

Katie sessizce başını iki yana salladı. Gary tuvaletlerden birinin kapısını açtı ve içeri girdi. Katie sessizce kapıya süzüldü. Eğer acele ederse...

"Hey, beni bekle!" diye seslendi Gary tatlılıkla. "Burada yalnız kalmak istemiyorum."

Katie durdu, hareketsiz kaldı. Yine yakalanmıştı.

Tuvaletten birlikte çıktıklarında Gary onu yakaladı ve sertçe öptü. Herkesin gözü önünde öpüşmekten utanıyormuş pozunu takınan Katie onu itti ve geri çekildi.

"Gary!" diye itiraz etti. Ama Gary onu tekrar yakaladı, sıkıca tutup ellerini vücudunda dolaştırmaya başladı, bacak aralarını, kasıklarını, poposunu, göğüslerini yokladı. Onları gören biri birbirlerinin aşkından yanıp tutuşan iki genç olduklarını düşünecekti, ama Katie böyle olmadığını biliyordu. Catherine Weaver üst aramanın ne

demek olduğunu bilirdi. Gary silah arıyordu. Katie'nin korkusu iyice arttı.

"Gary, yeter artık!"

"Üzgünüm tatlım. Ellerimi senden uzakta tutamıyorum bir türlü."

Tekrar cipe bindiler, ama Gary motoru çalıştıracağına Katie'nin çantasına atıldı. Açıp içindekileri karıştırdı, hiçbir şey bulamadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Katie, oysa ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Yanında silah olup olmadığını kontrol ediyordu Gary.

"Şeker almak için bozuk para arıyorum."

Neden ikimiz de bu oyunu sürdürüyoruz? diye düşündü Katie, ama bu iş tamamiyle bitinceye kadar böyle gideceğinin farkındaydı. Gary Simmons, serçeye işkence yapan o kedi gibi onunla oynuyordu. Kendisi de bu oyuna katılmak zorundaydı.

Yolculuğun geri kalan kısmı boyunca tek kelime etmediler. CHICAGO, ŞEHİR MERKEZİ tabelasını gördüklerinde Katie'ye aradan bir yıl geçmiş gibi geldi. Gary kavşaktan saptı ve kente girdi.

Kentin yeniden onarılan, inşa halindeki bir bölgesinde yol almaya başladılar. Yer yer yeni binalar yapılıyordu. Tepelerinde kocaman vinçler olan, zeminleri beton, çelik ya da camdan henüz tamamlanmamış yapılar birer iskelet gibi gökyüzüne uzanıyordu.

İşte böyle henüz tamamlanmamış binalardan birinin önünde Gary Simmons cipi parketti. Aşağı inip cipin arka koltuğundan çantasını aldı ve başıyla sessizce Katie'ye

işaret etti. Katie uyuşmuş bir halde onu takip etti.

Bina tam anlamıyla ıssızdı; buradaki inşaat işçileri hafta sonlarında çalışmazlardı. Zemin katın her yanı açıktı, Gary içeri girdi ve günün birinde mermer döşeli bir lobi olabilecek olan alandan geçti. Merdivenlere açılan kapı kilitliydi, ama nasılsa anahtarı Gary'deydi. Bu, Bobby Flynn'in Gary'ye verdiği iki anahtardan biriydi, ama Katie'nin bunu bilmesi mümkün değildi. Kapı açılınca Gary Katie'yi önden itti ve merdivenleri çıkmaya başladılar.

Nereye gidiyoruz? Burada ne yapacağız? Neden burası? Bacakları yorgun düşmeye başladığında Katie'nin kafası sorularla doluydu. Ondördüncü kata geldiklerinde Gary durmasını işaret etti. Cebinden yine bir anahtar çıkardı ve merdiven kapısını açtı. Şimdi ondördüncü katta, içerdeydiler.

Zemini beton olan geniş açıklık bir alana girdiler. İç bölmeler henüz yapılmamış, camlar takılmamıştı. Pencere boşluğuna gerilen kocaman naylon tabakalar rüzgarla, Chicago rüzgarıyla dolup şişiyordu. Rüzgarın gücüyle yırtılıp parça parça olmaması için naylonun çeşitlik yerlerine delikler açılmıştı.

Gary pencerenin yanına yürüdü, deliklerden birinden dışarıyı gözetledi. Binanın ön cephesi caddeye bakıyordu. Caddenin öteki tarafındaki, çatısında kocaman bir verici olan alçak beton yapıyı rahatça görebiliyordu. Binanın üstünde bir de tabela vardı: WCHL, Kanal 44.

Mükemmel. Gary saatine bakıp gülümsedi. "Otur. Önümüzde daha bir saat var. Bir sandviç daha ister misin?!

Katie başını iki yana salladı. Hayatı pahasına bile olsa yiyemezdi.

Gary dikkatle çantasının kilidini açtı ve kapağını kaldırdı. Çantada Katie'nin tahmin ettiği gibi birinci sınıf bir tüfek vardı. Gözlerinin hayretle açılmasına neden olan şey, bu tüfeğin, ucuna susturucu ve teleskop takılabilen 7.62 kalibrelik askeri bir M–21, donanmada ve orduda kullanılan bir tüfek olmasıydı. Ordudaki silahların el altından sağlanmasının bir başka delilîydi bu. Gary'nin çantasında aynı zamanda bir Leatherwood Otomatik Ayarlı Teleskop ve her biri sekiz atış yapabilen üç tüfek şarjörü vardı.

Gary büyük bir dikkatle ve sevgiyle tüfeği çıkardı, susturucuyla teleskobu taktı ve önce sağ gözüyle, sonra da sol gözüyle bakıp kontrol etti.

"Rahatla Katie."

Ama Katie için rahatlamak imkansızdı; bir yay gibi gerilmişti. Ekibin geri kalan kısmı Denver'deyken, o burada, Chicago'da tek başınaydı. Nasıl rahatlayabilirdi? Elinde güçlü bir tüfek olan, kendisinden daha iri yarı ve daha güçlü bir adamı nasıl yakalayabilirdi? *Düşün, Cathy, düşün!*

O bir saat ıstırap verecek kadar ağır geçti. Katie bir duvara yaslanmış, kollarını da bacaklarının çevresine dolamış, soğuk beton zeminde oturuyordu. Sigara üstüne sigara içiyor, ama gözlerini bir an bile Gary Simmons'tan ayırmıyordu. Gary ise pencerenin yanında oturup naylondaki delikten dışarı bakarken sadece sigara içip beklemekten hoşnut gibiydi. En ufak bir sinirlilik belirtisi göster-

miyordu, yapması gereken bir iş olan ve ne yapacağını gayet iyi bilen bir adam gibiydi.

Güneş iyice alçaldı ve uzun yaz akşamının sarı uçlu mor parmakları Chicago'yu sardı.

"On dakika," dedi Gary, saatine bakarak. Katie müthiş bir korkuyla sarsıldı; sıfır noktasına varmaya sadece on dakika kalmıştı ve hâlâ doğru dürüst bir plan yapamamıştı!

"Sinirli misin Cathy?" dedi Gary. Sırtı hâlâ Cathy'ye dönüktü.

Cathy? Şaşkına dönen Cathy panik içinde Gary'ye baktı. Doğru mu duymuştu? Kendisine Katie yerine Cathy diye mi seslenmişti?

Sanki bu soruları yüksek sesle sormuş gibi, Gary hakaret yüklü bir ses tonuyla cevapladı. "Phillips de değil. Weaver. Annen hasta değil, baban da hiçbir zaman sana nişan almayı öğretmedi. Namussuz ispiyoncular öğretti. Bir ailen bile yok...annenle baban sen daha küçükken bir araba kazasında öldüler."

Nefretle yine pencereye döndü ve dışarıyı kontrol etti. Tekrar döndüğünde M-21'in namlusunu Catherine Weaver'ın tam kalbine doğrultmuştu.

Ve Cathy de gözlerini ona dikmiş, 22'lik tabancasıyla Gary Simmons'a nişan almıştı.

Garipti ama artık korkmuyordu. Gary'nin onu öldüreceğini, FBI ajanı olduğunu bildiğini anladığı anda Cathy'nin korkusu geçmişti. Onun sinirlerini bozan belirsizlikti. Artık son derece sakindi.

"Tutuklusun Gary, silahını yere bırak!" diye emretti.

Karşılık olarak Gary'nin parmağı tetiğe dokundu, namlu bir an bile titremedi. "Nereye sakladın onu?" diye sordu, tabancayı kastederek.

"Cipte, koltuğun altına. Madem biliyordun, neden beni buraya getirdin?"

Gary gülümsedi. "Burada ölü bir nişancıyı, FBI ajanı bir nişancıyı ölü bulmalarını istedim. Oldukça güzel, değil mi?"

Cathy tabancanın horozunu kaldırdı.

Gary'nin yüzündeki gülümseme kayboldu ve yerini gerçek bir acıya bıraktı. *Sormak zorundaydı, öğrenmek zorundaydı!*

"Başından beri onların orospusuydun, değil mi?"

Cathy gerilemedi. Dimdik gözlerinin içine baktı. "İlk başta değil. Sana aşık olmaya başlamıştım."

Ama Gary inanmadı. "Onların istediklerini öğrenmek için benimle yattın!" diye bağırdı, hiddetli.

"Öğrenilecek herhangi bir şey olduğunu sanmıyordum," diye karşılık verdi Cathy, kederli.

Söylenecek bir şey kalmamıştı. Geçmiş geçmişti, birbirleri için ifade ettikleri ya da edebilecekleri her ne ise geçmişte kalmıştı, artık sadece içinde bulundukları an vardı. Ve içinde bulundukları bu anda, sadece, silahlarını birbirlerine doğrultarak karşı karşıya gelmiş bir kadınla bir erkek vardı, aralarında çelik bir duvarmışcasına aşılması imkansız, görünmez bir hat duruyordu.

"Bırak onu Gary. Lütfen."

"Ne için?" diye fısıldadı Gary, çatlak bir sesle. "Ne için?" Tekrar saatini kontrol etti, sonra sert sert

Cathy'ye baktı, naylondaki delikten dışarıya baktı, sonra tekrar Cathy'ye döndü. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi, ama bir karara varmak üzere olduğu belliydi. Bütün bu süre zarfında Cathy 22'liğin namlusunu onun üzerinden ayırmadı; karşılıklı birbirlerini tartıyorlardı.

"Vakit geldi," diye mırıldandı Gary.

"Yapma. Lütfen." Cathy yumuşak bir sesle yalvardı. *Beni buna zorlama Gary. Bunu yapmak istemiyorum.*

Gary Simmons tüfeğin kabzasını yanağına doğru kaldırıp ateş etme pozisyonuna geçti. Büyük bir dikkatle Cathy'ye, göğüs kemiğinin üstündeki boşluğa, kalbinin hemen yukarısına nişan aldı. Birkaç saniye öyle durdu, Cathy'yi her soluk alışında öldürdü, sonra hızla döndü ve tüfeği pencereden dışarı, aşağıdaki televizyon istasyonuna çevirdi.

"Yapma!" diye haykırdı Cathy.

"Beni arkamdan mı vuracaksın Cathy?" Gary dönüp bakmadan alaycı bir sesle sordu.

Aynı anda ikisi de av partisini hatırladılar, Katie'nin titreyen ellerini, ölmesine zaten karar verilmiş bir adama tetiği çekemeyen titrek elleri hatırladılar.

"*Bırak* onu Gary!" diye bağırdı Katie Phillips, büyük bir acıyla.

"Seni sevdim," dedi Gary, alçak sesle.

Tüfeği kaldırıp teleskoptan baktı, belirlenen hedefe doğru namluyu hafifçe aşağı indirdi. Parmağı tetiğe dolandığında, Catherine Weaver tabancasını ateşledi.

Kurşun Gary'nin sırtına saplandı, darbenin etkisiyle

savruldu ve beton zemine sırtüstü düştü. Gözlerini Katie'nin gözlerine dikmiş, dudakları hafifçe yana doğru kaymıştı... nasıl bir ifadeydi bu? Bir yüz buruşturma ifadesi mi? Son bir alaycı tebessüm mü? Katie'ye, Gary'nin her zamanki gülümsemesi gibi geldi, sanki ölürken bile ona duyduğu hayranlığı belirtmişti. *İyi atıştı. Cesur olduğunu biliyordum. Benim bebeğimsin sen.*

"Seni öyle çok sevebilirdim ki," diye fısıldadı Katie, ama Gary ölmüştü.

Catherine Weaver nişancının üstünden atlayıp pencereye gitti. Delikten bakınca caddenin karşı tarafındaki televizyon stüdyosunu görebiliyordu. Tam o sırada iki limuzin kaldırıma yanaştı. İlk limuzinden başkan olma umudu taşıyan karizmatik çocuk Jack Carpenter indi, yanında yardımcılarıyla birlikte Robert Flynn de vardı. Carpenter bağımsız aday olarak sürdürdüğü kampanyanın satışını yapmak için bir kere daha televizyonda görünecekti.

Carpenter. Hedef Jack Carpenter'di.

Ve tam bu sırada, istasyona girmek üzereyken, Cathy Carpenter'ın sendeleyip havaya sıçradığını gördü. Ceketinin arkasında kan belirdi, bir kurşun deliğinden akan kan. Vurulmuştu! Tekrar ve sonra tekrar! Gürültüsüz kurşun sağanağı Jack Carpenter'ın yere düşen vücudunu delik deşik ederken, sokaktaki insanlar bağrışarak kaçtılar, yardımcıları bowling kukaları gibi etrafa saçıldılar.

Aman Tanrım! diye düşündü Cathy şaşkınlıkla. *Bir nişancı daha varmış!*

Bölüm 17

Sonrasında

Bir suikastı önlemekle görevliyken öldürücü şiddete başvurmanın sonrasında, Gary Simmons'ı öldürüp yere sermenin sonrasında, Catherine Weaver'ın yapabileceği ne kalmıştı? Görevi sona ermiş, tamamen bitmişti. Ama başardığı neydi? Suikast yine de gerçekleşmişti işte. Jack Carpenter, hedef, ölmüştü. Kim olduğu bilinmeyen suikatsçı kitlesel kargaşa ve karışıklık içinde kaçmıştı. Herhangi bir yerde, herhangi biri olabilirdi.

Cathy 22'liğin emniyetini kapattı, silahı blucininin beline soktu, çantasını aldı ve Gary Simmons'a dönüp bakmadan binayı terketti. Ondört kat merdiveni indi, sokağa çıktı ve yürümeye başladı. Ne yaptığını bilmiyor gibiydi; sadece yürüyordu ve bacakları bedenini taşıdığı sürece yürümeye devam etti.

Olup bitenlerin iğrençliği daha yeni yeni kafasına dank ediyordu. Gary'yi öldürmüştü. Ama Jack Carpenter da ölmüştü. Keskin nişancı olan bir tek Gary değildi. Cathy yavaş yavaş Yaz Fırtınası operasyonunun karmaşıklığını anlamaya başlıyordu. Gerçek kimliği ortaya çıktığında hayatı tehlikeye giren sadece Catherine Weaver değildi. Catherine Weaver'ı seven kimdi? Ona inanan kimdi? Ona güvenen kimdi? Onu harekete katılmaya davet eden ve bütün sırlarını açıklayan kimdi?

Gary Simmons. Öyleyse Gary Simmons da ölmeliydi. Aslında son derece basitti. Eğer keskin nişancı olarak onu görevlendirir ve bir FBI ajanıyla birlikte suikaste gönderirsen, muhtemel senaryoların sayısı son derece sınırlı değil midir? Eğer Gary Cathy'yi öldürürse; güzel, iyi. Peki ya Cathy Gary'yi öldürürse? Yine iyi. Gary'ye artık güvenilemezdi. Gary ispiyoncuyu öldürdükten sonra "onlar" da –"onlar" her kimse– Gary'yi öldüreceklerdi. Tabii büyük bir ihtimalle buna kaza süsü vereceklerdi, ama Gary Simmons artık amaçları için yararlı biri değildi ve çok fazla şey biliyordu. Ve herkese ibret olsun diye onu –bir ispiyoncuya aşık olarak onlara ihanet eden adamı– cezalandırmak zorundaydılar. O onlara ihanet etmişti, öyleyse onlar da ona ihanet edeceklerdi.

Başka bir suikastçı gönderilmesinin nedeni buydu. Gary Simmons'a artık güvenmiyorlardı. Güvenilirliğini kaybetmişti, artık bir tek işe yarardı. FBI ajanını öldürmeye. Gary'yi Catherine Weaver'den kurtulmak için kullanacaklardı, *Catherine Weaver'ı da Gary Simmons'tan kurtulmak için.* Her iki durumda da "onlar" kaybetmeyeceklerdi. Her iki durumda da kazançlı çıkan "onlar" olacaktı.

Cathy Gary'yi kullanmıştı; Gary onu kullanmıştı; "onlar" her ikisini de kullanmışlardı. Büro her ikisini de kullanmıştı. Katie ile Gary'nin hiçbir şansları yoktu. Hiçbir şansları.

Gerçeği nihayet anladığında Cathy korkunç bir mide bulantısıyla durdu. Çöplerle dolu bir ara sokağa girip kustu, incecik bedeni spazmlarla sarsıla sarsıla kustu.

Sonra tetiği nasıl çektiğini, bir adamı öldürmek için nasıl bir araç olarak kullanıldığını düşündü ve tekrar kustu.

Sonra Gary Simmons'ın son sözlerini, son gülümsemesini hatırladı ve ağladı.

Cathy kendini Michael English'in evinin önünde bulduğunda sanki aradan saatler geçmişti. İlk baştan beri, bilinçsiz bir şekilde, bu tarafa yürümüş olmalıydı. Zaten, vermesi gereken son bir rapor vardı. Kendi evine gidemezdi, bunu biliyordu. Onu öldürmek için "onlar" orada bekliyorlardı. "Onlar" her ikisinin de, hem Gary'nin hem de Katie'nin ölmesini istiyorlardı. Biri ölmüştü, öteki de ölecekti.

Demek Michael onun evinin anahtarını hâlâ saklıyordu; eh, Cathy'de de onun evinin anahtarı vardı. İçeri girip Denver'den Büroyu aradı, kendisini tanıttı ve Michael'ın hemen Chicago'ya telefon edip onu araması gerektiğini, çok acil olduğunu söyledi. Sonra kendisine kocaman bir Jack Daniels doldurup beklemeye koyuldu. İçi boşalmış, kurumuştu. Tamamen tükenmişti. Kendisinin bile kim olduğunu bilmiyordu artık. Katie mi, Cathy mi? Cathy mi yoksa Katie mi?

Michael içeri girdiğinde aradan saatler geçmişti. Cathy'yi karanlıkta oturmuş, büyük ekranlı televizyonda haberleri seyrederken buldu. Işığı yaktı, ama Cathy dönüp bakmadı bile.

Berbat görünüyordu; tükenmiş. Gözleri bir noktaya dikili, saçları taranmamış, karmakarışık; kocaman koltuğa gömülmüş haliyle Michael'a bir an çok genç ve çok ufak tefek göründü, kirli blucini ve eski çizmeleriyle

Michael English'in metal ve camla döşenmiş, dekoratör elinden çıkma son derece pahalı apartman dairesine yakışmıyordu.

Ekranda, Robert Flynn kamuoyuna hitabediyordu. Gözlerini dinleyicilerin gözlerinin içine dikmişti, ağız ifadesi sert ve güçlüydü; daha önce göstermediği karizmaya birden sahip olmuş gibiydi, sanki Jack Carpenter'ın kişiliği ona geçmiş, bir şal gibi omuzlarını örtmüştü.

"Bir insan savunduğu şeyler yüzünden sokak ortasında öldürülebiliyorsa, bu ülkenin nereye gittiğini siz söyleyin bana!" diyordu Flynn, tok bir sesle. "En üzücü yanı da, Jack'in her zaman söylediği gibi, bu ülkeyi yeniden doğup büyüdüğümüz gibi bir ülke haline getirmek zorunda oluşumuz. Amerika, derdi Jack tekrar tekrar, kanun tanımayan bir toplum olmamalıdır. Biz bu cihadı sürdüreceğiz; eğer Jack Carpenter'ın ödediği bedeli ödemem gerekse de, aynı yoldan gideceğim. Hiçbir şey bizi durduramaz!"

Flynn'in sözleri Cathy'nin hafızasında bir şey çağrıştırır gibi oldu. Ne olduğunu anlamaya, hatırlamaya çalıştı, ama tam bu sırada Michael konuşunca yakalayamadan zihninden uçup gitti.

"Mümkün olduğu kadar çabuk geldim," dedi Michael. Çok sevinçli olduğu, havalarda uçtuğu belliydi. Sesi, bastırmaya çalıştığı heyecanla neredeyse titriyordu.

"Adamları ülkenin her yanından topluyoruz. Aldığın o bilgisayar kayıtları tam bir altın madeniydi! Silahlar, paralar ele geçiriyoruz...Washington bir saate kadar açıklama yapacak. Başardık! Onları yakaladık!"

Cathy sanki onu duymamış gibi televizyona bakmaya devam etti. Haber programında şimdi Jack Carpenter'ın son basın toplantısından bölümler gösteriliyordu.

"Adaylığım bazı insanları çok rahatsız etti," dedi Carpenter. "Anlaşılan beni durdurmak için her yola başvuracaklar."

Katie acı acı gülümsedi. "Şimdiye kadar başlarına gelen en iyi şey bu. Artık kendi şehitlerini de yarattılar." Yorgun bir şekilde başını iki yana salladı. Ne başarmışlardı sanki? Bu insanlar yağmurdan sonra çayırda bitiveren mantarlar gibi büyüyorlardı. Birkaç tanesini kestiğin anda yerini yenileri alıyordu. Onları köklerinden temizlemek de mümkün değildi, çünkü mantarların kökleri olmazdı.

Ama Michael'ın heyecanı çabucak yatışacak gibi değildi. Cathy'nin ne dediğini duymamıştı bile. "Onları ele geçirdik Cathy!" diye devam etti heyecanla. "Anlamıyor musun? Ülkenin her yanından topluyoruz onları!"

Cathy içkisini bırakıp ayağa kalktı. Her tarafı sızlıyordu. Uzun, sıcak bir banyoya ihtiyacı vardı. Ama daha değil. Henüz değil. Oturma odasının kocaman penceresinin önüne gidip dışarı baktı. Michael, Michigan Gölüne bakan bir gökdelenin onüçüncü katında oturuyordu; buradan kentin manzarası muhteşemdi, özellikle de geceleri ışıklar yandıktan sonra.

Ama Cathy manzarayı farketmedi bile. "Kim olduğumu biliyordu Michael. Gary kim olduğumu biliyordu."

"Mümkün değil!" diye bağırdı Michael, soluğu kesilmişçesine.

"İçerde bir adamları var."

"Olamaz!"

Cathy dönüp ona baktı. Hiçbir şey anlamıyor muydu? Bu işlerin nasıl olduğunu bilmiyor muydu? "Her yerde dostları var Michael."

"Onu buluruz." Michael kendinden emin bir sesle karşılık verdi. "Her kimse onu yakalarız."

Hayır, anlamıyordu. Bugünkü başarıyla öylesine doluydu ki, anlatmak mümkün değildi. Ama *Cathy* anlıyordu. Michael orada değildi; Michael onun gördüklerini görmemişti.

"Hayır, bulamayacağız. Onu yakalayamayacağız. Hepsini birden asla yakalayamayacağız," dedi kızgın bir tavırla.

Bitmişti artık; gitme zamanı gelmişti. Catherine Weaver, daha önce hiç görmemiş, birçok gecesini bu dairede geçirmemiş gibi çevresine baktı. Sonra, onu daha önce hiç görmemiş, birçok geceyi onun kollarının arasında geçirmemiş gibi Michael English'e baktı.

Belinden yavaşça tabancayı çıkardı ve Michael'ın gri tüvit kumaşla kaplı koltuğunun üzerine bırakıverdi. Sadece tek bir kurşun ateşlenmişti. Sadece tek bir kurşun yetmişti. Çünkü Cathy'nin onu asla sırtından vurmayacağına inanan bir adam ona arkasını dönmüştü. Ne kadar budalaydı! Cathy kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Michael, şaşırmıştı.

Cathy durdu ve döndü. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, bakışları cansızdı.

"Onu öldürmek zorundaydım," dedi hırıltılı bir sesle.

"Elbette zorunluydun!" diye bağırdı Michael.

Cathy'nin hatları büyük bir acıyla kasıldı. "Başka şansım yoktu, öyle değil mi?" Acıyla kıvranan gözleri Michael'den yardım istedi.

"Yoktu."

Cathy'nin sesi bir fısıltıyı andırırcasına iyice alçaldı. şimdi sıra itiraftaydı. Bunun dehşetinde, suçluluğunda. "Onu arkadan vurdum Michael."

Michael onun suçlu bakışlarına küstah bir ifadeyle karşılık verdi. "Eee, ne olmuş yani?"

Bu sözler Cathy'nin göğsüne bir yumruk gibi indi. Dönüp kapıya yürüdü. Burayı terketmeliydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Michael tekrar, bu sefer daha gergindi.

"Seni ilgilendirir mi?" dedi Cathy, yorgun bir tavırla.

"İlgilendirir! Korunman gerek! Kim olduğunu biliyorlar Cathy!"

Cathy başını iki yana sallayarak yorgun bir şekilde gülümsedi. Ne farkederdi? Michael koşup onu kollarının arasına aldı ve orada öyle tuttu.

"Cathy, dinle beni..."

"Yapma. Lütfen yapma. Lütfen," dedi Cathy, vücudunu kaskatı tutup onun kollarının arasına sığınmayı reddederek. Kendisine dokunmasını istemediğini anlayan Michael geri çekildi.

Ama Cathy bu dokunuşta bir şey hissetmişti. Bir iletişim kurma çabası. Birlikte yaşadıklarının bir anısı. Michael bu suskunluktan daha fazlasını haketmişti. Cathy'nin neler hissettiğini öğrenmeyi haketmişti. Bütün bu ko-

kuşmuşluk, bu iğrenç iş, bütün bunlarla ilgili neler hissettiğini öğrenmeyi haketmişti. Evet, bunu haketmişti.

"Benim hiçbir zaman bir ailem olmadı Michael," diye başladı duraklayarak, heyecandan sözcükleri yutuyordu. "Siz benim ailemdiniz. Büro benim ailemdi. Size güvendim. Siz beni kullandınız. Büro beni kullandı. Ve sonra bana ihanet ettiniz. Ve nihayet, orada, ben de kendime ihanet ettim." Gözyaşlarının akmasını engellemek için durdu. "Artık bir ailem yok. Artık hiçbir şeyim yok. Pisliğe bulandım. Tam anlamıyla...pisliğe bulandım."

Michael onun ne kadar acı çektiğini görebiliyordu. Kocaman açılmış gözleri ıstırap doluydu, dudakları titriyordu. Michael onun korkunç bir gün geçirdiğini biliyordu, ama değmişti! Çektiklerine değmişti! Eğer *gerçekten* önemli olanın ne olduğunu Cathy'nin anlamasını sağlayabilirse, belki bu kadar acı çekmezdi.

"Tanrım! Cathy, biz kazandık," dedi yumuşak bir sesle. "Biz kazandık."

Cathy başını salladı. "Peki, *ben* ne kazandım Michael?"

Bu sorunun cevabı yoktu. Cathy kaybetmişti, ve bu yüzden hayatının sonuna kadar farklı biri olacaktı. Michael, Cathy'nin hem onu hem de Büroyu suçlamasına itiraz edebilecek durumda değildi. Cathy'yi zorlamıştı, onu tekrar tekrar oraya geri göndermiş, hatta Cathy henüz pisliğe bulaşmamışken çekip gitmesi için izin verilmesini isteyerek yalvardığında, onu tekrar geri göndermişti. İlk kez birini öldürmek Michael'a göre kolayca yapılabilecek bir şeydi. Cathy'ye göre masumiyetin ölümüydü. Bu iki

insan iki farklı dünyada yaşıyordu, duyarlılıkları farklıydı, öncelik verdikleri şeyler tamamen farklıydı.

Al Sanders içeri girdiğinde Cathy ile Michael'ı karşılıklı dikilirlerken buldu, aralarındaki gerginlik elle tutulacak, gözle görülecek kadar belirgindi.

Cathy, Sanders'i görünce Michael'ın yanından ayrıldı ve kararlı adımlarla kapıya yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Zenci ajan.

Cathy düşündü. Bilmiyordu. "Uzaklara," diyebildi sadece.

"Gidemezsin."

"Gidebilirim."

"Çekip gitmek asla mümkün değildir, bunu bilmiyor musun, kızım?" Al Sanders'ın güçlü yüzü sevgi ve endişeyle yumuşadı. "Asla çekip gidilmez."

"Hoşçakalın," dedi Cathy usulca. Onun için geri dönüş yoktu. Şimdi böyle bir şey olamazdı. Kendisine neler olduğunu, nasıl değiştiğini, geleceğinin nasıl olacağını tam olarak anlayıncaya kadar geri dönemezdi.

"Kendine iyi bak," dedi Sanders, yumuşak bir sesle. "Kendine çok iyi bak. Duydun mu?"

Catherine Weaver başını salladı. Duymuştu. Ve sonra çıkıp gitti.

* * *

Catherine Weaver canını değil, ruhunu kurtarmak için Chicago'yu terketti. Amerika'yı aramaya, çocukluğundan hatırladığı ve anladığı Amerika'yı aramaya gitti. Saflığı, dürüstlüğü, bazen tahammül edilmesi son derece zor

olan dünyanın eğer nefret olmasaydı nasıl olabileceğini araştırmaya başladı.

Nereye gittiği önemli değildi aslında. Ama araştırmasına başlamak için Teksas da diğerleri kadar iyi bir yerdi. Yirmibeş yıl önce kendisinin başladığı yerdi.

Gittiği yer, çiftliklerin, petrol kuyularının, Neiman-Marcus'un ya da air -condition'lı Mercedes limuzinlerin Teksası değildi. Usanmıştı, bezgindi, konuşmaktan yorgun düşmüştü, süslü püslü ama kof tartışmalar, iğrenç akılcılıklar, zavallı mazeretler canına yetmişti. Vakur bir sessizlik, şerefli, ağır bir bedensel çalışma istiyordu. O lanet olası üniversite diplomasının canı cehenneme! Ellerini toprağa daldırmak, beynini yakıp kavuran güneşi yüzünde ve kollarında, teninde hissetmek istiyordu. Gary Simmons'ın sırtına ateş edişini görmemek için geceleri rüya göremeyecek kadar yorulmak, bitkin düşmek istiyordu.

Bir tarlada ellerinin ve dizlerinin üstünde çalışarak soğan topluyordu; etrafı birbirleriyle yumuşak ve duru bir İspanyolca konuşan ve yalnız kalmak istediği son derece belli olan yabancı kadınla ilgilenmeyen göçmen işçilerle doluydu.

Ama Catherine Weaver yalnız bırakılsa bile gözetlendiğini biliyordu. Her zaman aynı adam değildi -sanki vardiya usulü çalışıyorlarmış gibi yüzler hemen hemen her gün değişiyordu, ama o yüzlerdeki ifade hep aynıydı. Belli bir mesafeden, Cathy'nin gözetlendiğini görüp anlayabileceği bir mesafeden bakmakla yetiniyorlardı. Sık sık da gülümsüyorlardı.

Cathy korkmuyordu. Ölümden çok daha kötü şeyler de vardı, korku onlardan biriydi. Bir daha kendisini korkutmalarına asla izin vermeyecekti.

Geceleri çevredeki barlardan birinde bira içiyor, kimseyle konuşmuyor, kimseyle dansetmiyordu. Öylece oturup sigara ve bira içiyor, müzik kutusunu dinliyordu. *Country* müzikten hoşlanmaya başlamıştı, buna ne buyrulurdu? Ve düşünüyordu. Catherine Weaver düşünüyordu.

Sonra göçmen işçilerin barakasındaki yatağına dönüyor, sırtüstü yatıp sigarasını içiyor, gözlerini tavana dikip düşünüyordu. Tarlada çalışmaya başlamasının üstünden aylar geçmişti ki, bir gece birden her şeyi anlayıverdi. Michael'ın evinde olduğu o gece, Gary Simmons'ı vurduğu gece kafasına takılan şeyin ne olduğunu biliyordu artık. Helikopterdeki adamın kim olduğunu, harekatı kimin düzenlediğini ve ateş emrini kimin verdiğini biliyordu.

Flynn. Robert Flynn. Öyle olması gerekiyordu. Polisin ilk kuralı: Nedeni ara. Kim çıkar sağladı? Bu olayda Bobby Flynn çıkar sağlamıştı. Kampanyası gitgide hız kazanarak büyüyordu. Flynn'den başka kim Carpenter'ı hedef olarak gösterebilirdi? "Dünyanın en keskin nişancısı" Gary mi? Yıllarca iktidara yakın bir mevkide bulunan, öfkeli azınlığın nabzını elinde tutan, nefretleri besleyen, mükemmel finanse edilen ve mükemmel silahlanan etkili ve güçlü bir örgüt kuran, gözü dönmüş bir milis haline getirmek için birbirinden bağımsız bütün nefret örgütlerini birleştiren ve silahlarını kılıflarından çıkarma emrini

vermek için bekleyen kimdi? Ulusal Güvenlik Örgütünün eski bir görevlisinden başka kim o kadar gizli yerlere girebilir, hatta FBI'ın içine bile bir köstebek sokabilirdi?

Her şey uyuyordu. Son derece mantıklıydı. Flynn rüzgarı yoklamak için Carpenter'ı bir kukla olarak çıkarır. Amerika'nın köklü ve gizli korkularını temel alan bir bağımsız adaylık kampanyasının oy toplayıp toplamayacağını görmek istemektedir. Carpenter'ın ilerleme şansı ortaya çıkar gibi olduğunda, Flynn gölgelerden sıyrılır emri verir.

Bang, bang, hemen şehit. Jack Carpenter'ın ölümü sağ kalan yüz Jack Carpenter'a bedeldir. Kederli Flynn paltosunun eteklerini etrafa saçılan kana batırır ve bir kahraman olarak ortaya çıkar. Bundan sonra artık o ilerleyecektir.

Peki Carpenter? Eh, o hiçbir zaman nişan tahtası olarak kullandıkları korkuluklardan başka bir şey olmamıştı. Bir milyon yıl önce o gün Katie'nin buğday tarlasında bulduğu gibi, lime lime edilmek üzere hazırlanmış bir korkuluk.

Ona dokunabilirler miydi? Büro Flynn'i ele geçirebilir miydi? Cathy bir sigara daha yaktı ve bu sorunun cevabını düşündü. Büyük bir ihtimalle hayır. Hangi nedenle tutuklayacaklardı? Deliller neredeydi? Hayır, Flynn çok zeki biriydi, kendisiyle tetiği çeken el arasında oldukça büyük bir mesafe vardı. Flynn muhtemelen çok daha büyük zaferler elde edecekti. Tarihte, arkasında kan izi bırakarak en yüksek yere çıkan ilk adam olmayacaktı. Sonuncusu da olmayacaktı.

Ve bunun üzerine Catherine Weaver geri dönüş zamanının geldiğini kesinlikle anladı. Eski yeteneklerini yeniden edinmesinin zamanı gelmişti,yalnız bu sefer olaylara yeni bir bakış açısıyla bakacaktı. Katılaşmıştı, elbette, ama artık daha zekiydi. Kendisini daha çok toplamış, daha az yaralanabilir olmuştu belki. Ve artık korkmuyordu.

Ama geri dönmeden önce yapması gereken bir şey daha vardı. Cathy ertesi gün yola çıkmaya karar verdi.

* * *

Güney Teksas'tan Batı Nabraska'ya gitmek oldukça uzun sürer, hele bir de altınızda tam bir külüstür varsa. Kuzeye doğru yol aldıkça hava gitgide soğudu. Katie'nin giysileri yeterince kalın değildi, arabanın da kaloriferi yoktu. Denison'da toprak kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı, eski Pontiac'ta ne zincir ne de doğru dürüst lastik olduğu için yol almak bayağı zordu. Arabanın kayıp yoldan çıkmaması için Katie birkaç kez epey zorlandı.

Noel kartlarındaki resimleri andıran karla kaplı çatısıyla Simmons'ların evi değişik görünüyordu. Burayı son kez gördüğünde yaz ortasıydı, Gary ile birlikte ayrılmışlardı evden. Katie avluda arabadan inip çevresine bakındı. Kimse yoktu. Hiçbir hayat işareti yoktu.

"Rachel? Joey? " diye seslendi, ama cevap alamadı. "Rachel?" diye tekrar seslendi.

Sonra birden hatırladı. Pazar. Elbette. Günlerden pazardı ve hepsinin nerede olduklarını biliyordu. Kahretsin! Katie Phillips'in gitmek istemediği bir yer varsa, o

da bir "kilise"nin nefret dolu cehennem çukuruydu. Belki de burada oturup onların dönmesini beklemesi daha iyiydi. Arabada oturur ve donmamaya çalışırdı.

Katie arabaya doğru dönerken çocukların bahçede yaptığı kocaman kardan adamı farketti. Gözlerinin yerinde kömür parçaları, pipo yerine de bir havuç vardı. Başına eski bir şapka iliştirilmiş, göğsüne de sarı bir David Yıldızı takılmıştı.

Katie derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi, uzanıp sarı yıldızı kardan adamdan çekip çıkardı, avcunda buruşturdu ve buz kaplı toprağa fırlattı. Sonra yüzünde son derece kararlı bir ifadeyle arabasına binip kiliseye gitti.

Katie yaklaştığında ayin bitmiş, insanlar Hristiyan Gerçeği Kilisesinden çıkmaya başlamışlardı. Peder Johnson, ateşli vaiz, dışarda cemaatini uğurluyordu. Katie onları tanıdı –Lyle, Dean ve Toby, Buster. Ama nedense biraz değişik görünüyorlardı, sonra birden Katie onların kış yüzünden sarıp sarmalandıklarını anladı. Ağır çizmeler, uzun ceketler, kenarlarına yapay kürk geçirilmiş kalın paltolar ve kulaklıkları da olan yün şapkalar giymişlerdi. Gladys Simmons da Rachel ve Joey ile birlikte oradaydı.

Katie arabanın içinde oturup titreyen parmaklarla bir sigara yaktı, sonra söndürdü. Arabadan inmek istemiyordu, düşmanca tavırları olan bu öfkeli kadınlarla ve erkeklerle, Gary'nin dostlarıyla karşılaşmak istemiyordu. Her şeyden önce, onlara ihanet etmişti.

Ama Katie, Cathy'nin artık öğrendiği bir şeyi hatırla-

dı –bir daha asla bu insanlardan korkmayacaktı. Hiç kimseden korkmayacaktı. Arabadan indi ve ağır adımlarla onlara yaklaşmaya başladı.

Önce bir şaşkınlık oldu, arkasından nefret dolu bir sessizlik geldi, bütün gözler Katie'ye dikilmişti. Kalabalıktan yükselen öfke elle tutulabilecek kadar yoğun, Katie'nin yüzüne inen bir tokat gibiydi.

"Katie!" Rachel onu gördü. Küçük kızın yüzü sevinçle ışıldadı, fırlayıp koşmaya başlıyordu ki, Mrs. Simmons çocuğu yakalayıp sıkı sıkı tuttu.

Katie sadece Rachel'e bakıyor, ötekileri umursamıyordu. "Merhaba Rachel. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim Katie."

Peder Johnson birden kalabalığın arasından sıyrılıp öne çıktı, gür beyaz saçlarının altındaki yüzünde öfkeli ve suçlayan bir ifade vardı. "Burada ne işin var Jezebel?" diye gürledi, İncilvari retorikle.

"Çocukları görmeye geldim." Katie sakin bir sesle karşılık verdi.

"Sen orospunun tekisin! Yahudi orospusu!" Joey'in sesi tiz bir çığlık halinde yükseldi, küçük ellerini sıkıp yumruk yapmıştı. Deli gibi bağırarak Katie'ye doğru koşmaya başladı, ama Lyle oğlanı omzundan yakalayıp sıkı sıkı tuttu. "Sen babamı öldürdün! Sen babamı öldürdün!"

"Onun yapmadığına eminim," dedi Rachel. Gladys Simmons eldivenli eliyle Rachel'e bir tokat indirdi. Küçük kız ağlamaya başlayınca, Katie içgüdüsel bir hareketle ona koştu.

Bir anda, rahip ve erkeklerden birkaçı Katie'nin önüne geçip Rachel ile arasına girdiler.

"Çekil yolumdan peder," dedi Katie korkusuzca.

Uzun bir süre gözlerini birbirlerine dikip öylece durdular, ama Katie bir adım bile gerilemedi. Nihayet, rahip homurdanarak bir adım yana çekildi ve küçük Rachel de açılan daracık yerden sıyrılarak Katie'nin kollarına atıldı. Hâlâ ağlıyordu, ama Katie onu kollarının arasında sallamaya okşamaya başlayınca hıçkırıkları dinmeye, biraz sakinleşmeye başladı.

"O bir orospu! O bir orospu!" diye haykırdı Joey. Şimdi o da ağlıyordu.

"Onun ne olduğunu biliyoruz. *Kim* olduğunu biliyoruz. Yaptığının karşılığını alacak."

Katie onun gözlerinin içine baktı. "Sen de, peder."

"Defol burdan Jezebel!" diye gürledi rahip." Burası Tanrının Evi."

"Burası Amerika, peder. Ben burada kalıyorum."

Cemaatten öfkeli mırıltılar yükseldi, Katie'ye nefretle baktılar. Birkaç tanesi yumruklarını sıkarak öne çıktı, ama hiçbiri ilk vuran olmak istemiyordu. Teker teker geri çekildiler ya da karıları tutup çekti ve arabalarına gittiler. Az sonra, sadece peder, Mrs. Simmons, Rachel ve Joey ile Katie kalmışlardı.

Sonra, Peder Johnson da Katie'ye hâlâ öfkeyle bakarak geri çekilip büyük ahşap kapıyı sertçe kapadı ve kilisesinin güvenliğine sığındı.

Katie Phillips ile Gladys Simmons aralarındaki elli metre kadar mesafeden birbirlerine baktılar. Gary'ye can

veren kadın ile o canı ondan alan kadın. Aralarında kinden başka bir şey olması mümkün değildi.

Mrs. Simmons elini Rachel'e doğru uzattı. Hiçbir şey söylemedi ama ne demek istediği küçük kız için son derece açıktı. "Gel," diyordu. Rachel kararsız bir tavırla gözlerini büyükannesinden Katie'ye, sonra tekrar büyükannesine çevirdi. Mrs.Simmons'ın sözünü dinleyerek yavaşça geri çekilmeye başladı. Yine de, gözleri kendisine sevgiyle titrek bir şekilde gülümseyen Katie'deydi hâlâ.

Rachel küçük bir çığlık atarak durdu ve geri dönüp Katie'ye doğru koştu, kollarını dolayıp yüzünü Katie'nin boynuna bastırdı.

"Uzaklara da gitsem ben, aklımda hep sen," diye fısıldadı Katie.

"Uzaklara da gitsem ben, aklımda hep sen" diye fısıldayarak karşılık verdi Rachel. Sonra dönüp büyükannesine doğru yürüdü; Mrs. Simmons'ın kendisine doğru uzanan elini görmezden geldi, söz dinlemeye hazırdı ama körükörüne itaate değil.

Katie Phillips, gitgide kararan bir kış gününde, durup onun arkasından baktı. Birazcık üşüyordu ama yüreği sıcaktı. Rachel Simmons iyileşecekti. Belki biraz zaman alacaktı ama iyi olacaktı. Her ikisi de iyileşeceklerdi. Kendilerinden başka dayanacak kimseleri olmayan iki küçük yetim kızdılar, ama birazcık şansın yardımıyla bu yeterli olacaktı.

Catherine Weaver külüstür arabasının kapısını açtı ve direksiyona geçti. Geri dönmeye hazırdı artık.

İhanet, Costa Gavras'ın filminin romanı. Büyük yankılar uyandıran filmin romanı. *Z*'nin, *Missing*'in yönetmeni bu kez Amerika'daki ırkçılığın üzerine üzerine yürüyor.

Irkçı teşkilatlanmaların inanılmaz yaygınlığı ve sıcak, sevecen görünümlü insanların soğukkanlılıkla işledikleri cinayetlerin acımasızlığı...

Herkes herkesi şaşırtıyor!

Ve Costa Gavras'ın yargısı: "Demokratik görünümü altında Amerika, ırkçılığın maddi temellerini oluşturan bir ülkedir. Ve Amerikan adaleti silah üzerine kuruludur."

ISBN 975-414-042-1